This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

A 797,366
F. PALUDAN-MÜLLERS
POETISKE SKRIFTER

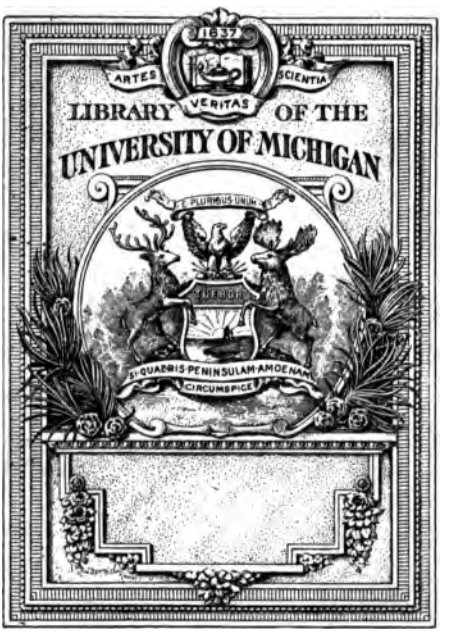
1837
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

VIII

POETISKE SKRIFTER

I

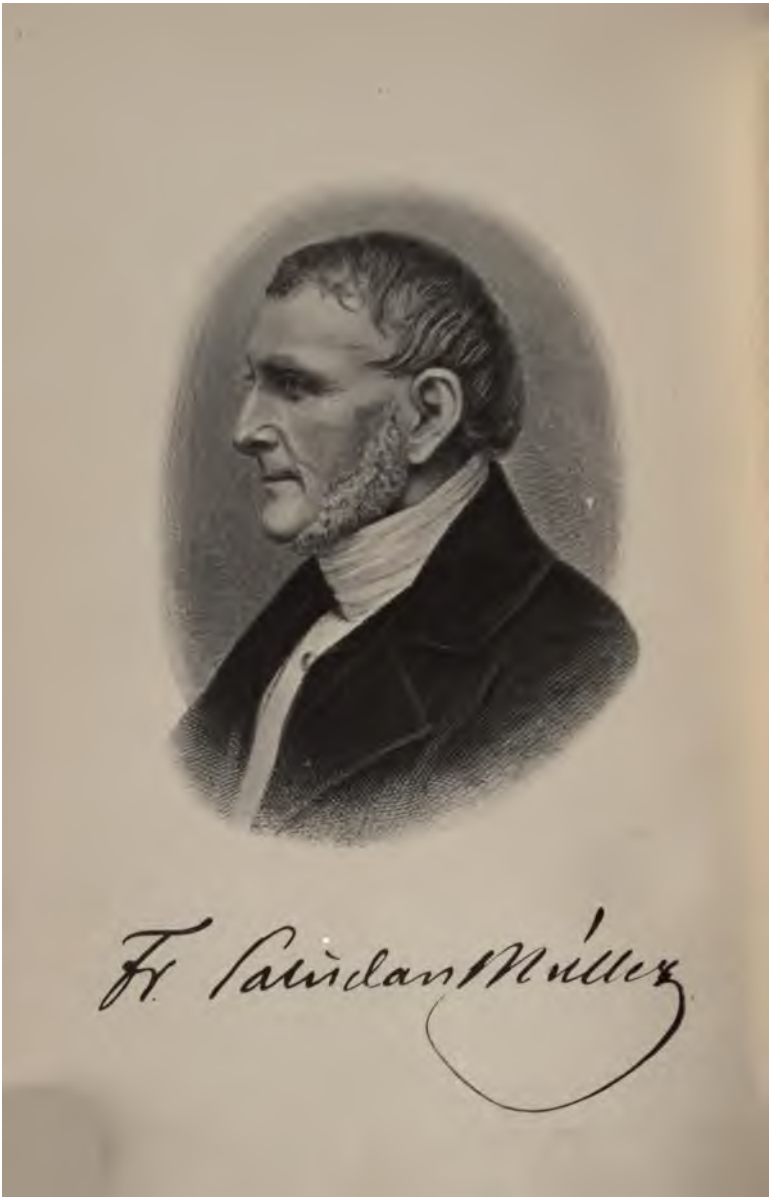
Fr. Paludan Müller

FREDERIK PALUDAN-MÜLLER

POETISKE SKRIFTER

I UDVALG

FØRSTE BIND

KJOBENHAVN
GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG
FR. BAGGES BOGTRYKKERI
1901

INDHOLD

	Side
Dandserinden	1
Fire Romancer	141
Kjærlighed ved Hoffet	165

185747

DANDSERINDEN

ET DIGT I TRE SANGE

Udkom særskilt 1833, i anden Udgave 1834 og i tredie Udgave 1837 sammen med „Amor og Psyche". Trykt fjerde Gang 1847 i „Ungdomsarbeider", femte Gang 1854, sjette Gang 1861, syvende Gang 1872 i „Ungdomsskrifter", ottende Gang 1879 i „Poetiske Skrifter", niende Gang 1883 i „Dandserinden og Amor og Psyche", tiende Gang 1900 i „Gyldendals Bibliothek for Hjemmet".

FØRSTE SANG

Forbi er Efterhøsten, Bladet falder
Til frosne Jord, og øde Lunden staaer:
Hen over Marken Jægerhornet gjalder,
Hvis stærke Klang fra Sporet Hunden kalder
Til Skytten, som paa Veien eensom gaaer.
Han standser, lægger an, og Skuddet naaer
Den lette Hare: Knald med Røgen farer
Hen imod Høien — Echo's Torden svarer.

Den korte Dag gaaer vinterklædt forbi,
Dens magtesløse Straaler hurtig daane;
Men hist sig hæver alt den blege Maane,
Og lyser ned paa Vandringsmandens Sti.
Dens kolde Flammer Skyen Vinger laane,
Den nys tilslørte Himmel bliver fri;
Klart funkler i sin evig rene Glands
Den høie, vinterlige Stjernekrands.

Ja det er atter Vinter! Isens Bro
Har atter lagt sig paa de bløde Vover;
Hver Fugl forstummer — Flora stille sover,
Som nys i Herthas grønne Skove lo;
De frosne Marker Sneen hviler over,
Den slumrende Natur er bragt til Ro.
Hvor stille og hvor koldt! — Den fjerne Maage
Sit Skrig kun hæver, skjult af Havets Taage.

Nu er det Tid, fra landligt Hjem at flye,
At flygte fra de sneebedækte Lunde
Ind til den venlige, den lune By.
Tid er det nu, ved Theevandssnak at blunde,
At aabne Ørene for Venners Munde,
Og til de støvede Reoler tye;
At tænde Lampen, for, bag varme Ovne,
At læse, kysses, kjede sig og dovne.

Tid er det, hvor Galoscher og Chenille,
Aviser, Klubber, Baller og Concerter,
Og hvad i Kulden glæder Godtfolks Hjerter,
Er Maalet for den vakte Folkevillie.
Tid er det, hvor os gammel Skade smerter,
Hvor Liigtorn stødes paa den frosne Tilje,
Hvor vel bekjendt som Luthers Catechismus
Er Snue, Hoste, Gigt og Rheumatismus.

Tid er det, hvor, mens Kanebjælden klinger,
Ad Gaden flyver ned den slunkne Hest;
Hvor Herren bag paa Kjelken Pidsken svinger
Og knalder snart i Øst og snart i Vest;
Hvor Sneen piber og hvor Klokken ringer,
Hvor let man vælter som man kjører bedst;
Hvor, klædt i Boa, Vinterpels og Muffe
En Dame flyver ud, af første Skuffe.

Tid er det, hvor den jernbeklædte Fod
Hen over Isens blanke Flade render,
Hvor Tredieparten af det unge Blod
Har Frost i Øren, Næsetip og Hænder;
Tid er det, hvor til Kirken man sig vender,
Der hele Sommertiden øde stod,
Hvor *Pastor fidei* klipper stakkels Faaret,
Ja meer end klipper, næsten ganske flaaer'et.

Tid er det nu, hvor Bal og Soirée
Forsamler Folket under tændte Kroner,
Hvor fine Damer og galante Koner
Bag Viftens Fjederdække yndigt lee;
Hvor visse Herrer sig charmante tee
Og fange Pigebørn i Smigers Doner,
Mens Andre gaae omkring og sagte brumme
Forslidte Melodier af den S t u m m e.

Tid er det, hvor, ved glatte Spilleborde,
Klubgjesten høster, skjøndt han ikke saaer,
Hvor Cavaleren balklædt ta'er til Orde,
Mens Fingren leger i de kruste Haar:
Min Frøken! hvis en Vals jeg haabe turde? —
Hun smiler blidt; den hulde Lilie staaer
Med Ho'det fuldt, som alle unge Damer,
Af Mynsters Prækener og Scribes Dramer.

Musiken toner: Arm i Arm sig svinger
Det lette Par hen ad det glatte Gulv;
Han trykker sagte hendes fine Finger,
Og hendes unge Barm nu stiger fuld;
Dem Kjærlighed og tynde Sko bevinger,
Han bliver mere kjæk, hun mere huld;
Frem gaaer det i en luftig Galopade —
Nu holdt de op igjen — hvor det var Skade!

Saa smukt et Syn, og dog saa snart forbi!
Dog see, et andet Par det første følger,
Og fleer og fleer i Dandsens fulde Bølger
Omhvirvles til den raske Melodi.
Man kommer, glimrer og sig atter dølger,
Det Hele ligner Drøm og Phantasi,
Hvor smukke Fødder og hvor smukke Øine
Omsvinges og bevinges allevegne.

Men hist fra Salen hulde Toner føre
Til mig Roulader, Triller — did jeg maa!
En Sangerinde lader der sig høre,
Og tause Klynger rundt om hende staae.
Man smiler, man er lutter Æselsøre,
Man færdig er af Glæde at forgaae.
Det bryder ud: hvor sødt! hvor det er deiligt!
Da faaer hun Hikke — det var ubeleiligt.

Tid er det, hvor Comedien begynder,
Og bringer Stof til mangen fattig Aand,
Hvis Tanker aldrig gik paa egen Haand,
Hvis Hjerne til Opfindelse for tynd er.
Nu bort fra Snak om Veiret man sig skynder
Til Snak om Dandserindens Klædebon,
Til Snakken-op, med critisk Smiil paa Kinderne,
Om Sanger-, Dandser-, Skuespillerinderne.

Tid er det, hvor Thalia gaaer paa Krykke
Og bringer sørgelig for Dagen frem
Et Drama og et lille Eenactsstykke,
Hvor det gaaer til, just som i Hvermands Hjem;
Hvor Hverdagsscenerne gjør største Lykke,
Fordi Enhver sig speile kan i dem;
Hvor Huusligheden er det stærkest trækkende,
Det Aand og Følelse paa een Gang vækkende.

Tid er det, hvor den grumme Melpomene
Paa Scenen vandrer med sin dragne Dolk,
Hvor Gysen man ved Mord bevirker ene,
Hvor Svulst er ømme Hjerters varme Tolk;
Hvor ved Forbrydelser, ei altfor rene,
Man lokker Taarer af det stakkels Folk,
Som veed ei rigtig selv hvorfor det græder,
Naar Heltens Monolog er hans Forræder.

Tid er det, hvor de lette Operetter
I Toner flyve fløitende forbi,
Mens fast i Folkets Øre hurtig sætter
Sig just den trivielle Melodi;
Hvor alle Konsters Moder, Harmoni,
Af Smiil og Taarer sine Krandse fletter,
Naar Himmel, Helved for vort Øre klang
I Operaens Krone, Don Juan.

Tid er det, at jeg sparer paa min Tid,
Ialt Fald dog paa din, min kjære Læser;
Tid, at til Retirade nu jeg blæser,
Og meer ei sværmer uden Maal og Id;
Tid, høie Tid, ei meer at give Næser
Min egen Næste og min egen Tid:
Før om Balletten taug min Musa stille;
Nu, kjære Læser! er jeg hvor jeg vilde.

Ved Dandsen nemlig, ved mit Element!
Tro ikke dog, at jeg er Dandsemester,
Fordi til dette Stof jeg har mig vendt:
Mit Navn staaer ei blandt Terpsichores Præster,
Ei længer selv imellem hendes Gjester,
Thi Livets Dandsebane har jeg endt.
Naar først man har begyndt at gaae i Tanker,
Gaaer det i Staa med Brug af Pusselanker.

Og meget Andet, ikke Dandsen blot,
Er, naar Betragtningstimen slaaer, til Ende:
Mangt gyldent Haab, og mangt et Drømmeslot,
Hvis fjerne Straaler end i Mindet blende.
Ja, Paradisets Dage Ryggen vende,
Kan først du skjelne mellem Ondt og Godt;
Lyst flyder bort som Vand i dine Hænder,
Trøst gi'er det ei, at Tabet du erkjender.

Tabt — svundet — hvilke Ord! O, hvad forsvinder
Ei med hver Dag, hver Time, hvert Minut?
Den friske Glands fra Hjerte og fra Kinder,
Drøm med Forventning, Taarer, Smiil og Minder
Hver Lidenskab, paa Tidens Klippe brudt.
Kraft, Skjønhed, Lykke, Ungdom er caput;
Caput er Kjolen, Vesten, Støvlen, Hatten,
Caput er Kjærlighed med hele Klatten.

Caput er hver en Sjæl, som du har svoret
Huldskab og evig Troskab — hvert et Bryst,
Som du har elsket, glædet, trøstet, moret,
Som deelte dine Taarer eller Lyst;
Caput er Venskabsløftet, gjemt i Ordet,
Hver Gjenklang selv af Ungdomshaabets Røst,
Med alle Planer, glimrende og skjønne,
Med friske Laurbær, Myrther dunkelgrønne.

Caput er Pigeøiets lyse Straaler,
Caput den hvide Barm, der svulmer rund,
Caput er Glæden, som i fulde Skaaler
Du sætter til din lattermilde Mund;
Caput er Barnet, som i Vuggen skraaler,
Caput hver Lærd, hver Stodder og hver Hund,
Hver Millionær, hver Tænker og hver Tigger —
Kort: Alt som sidder, staaer og gaaer og ligger.

Caput er hver en Krands, Bedrifter flette,
Caput er Polen med sin Helteflok,
Caput er som den Slette den Honnette,
Caput er ogsaa du, som læser dette,
Ved Sorgen, Døden, Doktor eller Kok;
Caput er Alt, og det er meer end nok:
Alt, Alt, hvad med sin Vinge Tiden værner,
Hvad Dagen bringer, og hvad Natten fjerner. —

Dog til min Sang! Til Dandsens lette Spil!
Thi dermed aabner jeg den ny Novelle,
Som her jeg har den Ære at fortælle,
I Fald blot Læseren vil lytte til.
Iøvrigt er mit Digt en Bagatelle,
Som, hvis ei bedre Morskab findes vil
Ved Snak og Leg, ved Kort og Druesaften,
Maaskee sig lader læse Vinteraften.

Til trende Sange Bogen er bestemt;
Hver flettet ind med mangen Episode,
Hvori Moral og Lærdom ligger gjemt,
En Skik, som Ariost har bragt i Mode.
For Resten er ei borget min Methode,
Min egen Musa har sin Lyra stemt:
I dennes Strenge vil jeg storme, rase,
Lee, smile, græde — stedse *avec grace.*

For ædel Korthed skal jeg mig bestræbe,
Paa Versets Bygning øve Flid og Fiil,
Med Formens Vægt det lette Stof ei dræbe,
Men gi'e det Hele den moderne Stiil.
Og løser end min Musa Alvors Læbe,
Hun vækker ogsaa Ironiens Smiil,
Som kraftig Modvægt mod det altfor Rørende
I det Erotiske og det Forførende.

Og nu blot, før til Sagen selv jeg gaaer,
En venlig Bøn til dig, min kjære Læser:
Hvis i mit Digt du støder paa Fadaiser,
En Streg jeg haaber o v e r dem du slaaer;
Ei u n d e r dem, som naar vort Hjerte læser
Paa Mindets Blad: Kys, Elskov, Barndoms Vaar.
Farvel! — Her har jeg endt min Promemorie;
Min Hat jeg løfter; nu til min Historie!

Syv Klokken slaaer, Theatrets aabne Døre
Af Mængden stormes under Raab og Snak;
Karreter rulle, lette Droscher kjøre
Til Huset med *beau-monde* og med Pak.
Hist Damer vandre — sikke't rædsomt Føre!
De løfte op; en saadan Løften trak
Tidt Manges Blik, som Skjønheds Former dyrke;
Men nu er det forgjæves, det er Mørke.

Parqvettet fyldes; Loger og Parterre
Af Ho'der vrimle — hvilket broget Syn!
See Fruen hist, nei see den lille Herre,
Med de friseerte sorte Øienbryn!
Man stødes, trykkes, Trængslen bliver værre;
Med eet hver Kikkert, Brille som et Lyn
Til Venstre farer hen: Der er Grevinden!
Saa hvisker Alle — Damen er i Vinden.

Her Henriette, Julie og Laura
Staae Haand i Haand, lig Gratiers skjønne Flok,
Og op til dem man sukker: o, du Faure!
Glandsfulde Øie! Deiligt snoede Lok!
Hist gnasker Publicum Studenterhavre,
Her banker det med Paraply og Stok,
Hist falder det i Tanker, her det raaber,
Hist taler sagte man, og her man maaber.

Hist Studiosi Hanekammen purre,
Mens Damer i Lorgnetten dem besee;
Her Martis Sønner Knevelsbarten snurre
Og derhos med de hvide Tænder lee.
Fra Galleriet hulde Nympher kurre,
Dem Hjertets Længsel gjør saa megen Vee,
Her, hist og overalt er man active;
Man vil bemærke og bemærket blive.

See, det er Publicum, det respectable,
Hvis Værd paa Selvbevidsthed er begrund't;
See, det er Publicum, det høist aimable,
Hvis Tanker gaae som Møllehjulet rundt;
Ja, det er Publicum, det miserable,
Lovgiver, Dommer over Godt og Ondt,
Til hvem Enhver med Ord og Gjerning sigter,
Hvad helst han er: Helt, Statsmand eller Digter.

Her staae to vakkre Mænd ved Logeranden,
Hos dem vil vi os stille ganske nær.
Den ene har ei mange Haar i Panden,
Den Anden sin Paryk med Anstand bær'.
Den Ene er Etatsraad, og den Anden
Krigskammercancelliets Secretair:
Af deres Ord vi slutte os til Mere
Om Dandserinden, som skal debutere.

Den Ene spørger: Siig mig, bedste Ven,
Hvorfra hun skriver sig, og hvad hun hedder,
Det lette Væsen, som paa vore Bræder
Vi snart vil faae at see at dandse hen.
Siig, er hun smuk? — Brunette? — O, jeg vedder
Tusind mod Een, at der vist er et Men,
Om ei ved Fodens Lethed og Behændighed,
Saa dog ved Damens Sæder og Anstændighed.

Den Anden svarer: Feilskudt, kjære P l e i l!
Et Mønster paa Moral hun just skal være.
Man veed, at hun et Crucifix skal bære,
For hvilket tro hun skrifter sine Feil,
Naar hun i Aftenstunden for sit Speil
Sin Klædning lægger af, i Tugt og Ære.
Deraf man sluttet har, hun er catholsk,
Andægtig, ærbar og lidt melankolsk.

Hvorfra hun skriver sig, nok Ingen veed:
Om fra Italien, Tydskland eller Polen.
Smuk er hun, hverken mager eller fed,
Og hendes Tact og Smag os viser Kjolen.
Hvad Navnet angaaer — sæt Dem ned paa Stolen,
Saa skal jeg ogsaa her gi'e Dem Besked.
Hun kalder sig — nu gjet! — Mamsel D i o n e,
Det har jeg, som det Andet, fra min Kone.

Tys, tys, der raabes, og paa Toners Vinge
Orchestret tordnende nu stormer frem:
Med Bassens Strenge sig Fiolens svinge,
Oboen, Fløiten lyder mellem dem;
Bratsch, Harper, Clarinetter, Cymbler klinge,
Basunen falder ind med Fynd og Klem,
Allegro først, saa forte, saa fortissimo —
Andante nu — nu piano, pianissimo.

Op flyver Tæppet — Scenen, som er tom,
En Marmorhal fremstiller, søilesmykket;
Halv er den lys, og halv er den beskygget,
Og frit og luftigt er det store Rum.
Men hele Publicumet sammentrykket
Og sammenstuvet, dreier Blikket om
Mod Scenens Baggrund, hvor Miraklet ventes,
Der frem nu ved Musikens Toner hentes.

Hun træder ind, D i o n e, min Heltinde —
Fra Døren frygtsom hun og sagte gaaer,
Saa løber hun saa let som Vaarens Vinde
Hen over Scenen, til hun stille staaer.
Hun Panden løfter — klare Øine skinne;
Hun hilser — hendes lange, mørke Haar
I snoede Lokker ned fra Issen ruller
Omkring den fine Hals, den runde Skulder.

O, denne Væxt, symmetrisk, fiin og lille,
Og dog saa stor at Høihed boer i den!
O, disse Øine, funklende og milde,
Nu Sorgens, derpaa Glædens Speil igjen!
I hvert et Træk en Guddom throner stille:
Paa Panden Juno — alle Gratiers Ven
Cupido fra den friske Læbe smiler;
Af unge Roser vugget, sødt han hviler.

I Purpur er hun hyllet; Bæltet holder,
Brodeert med Stjerner, om det smekkre Liv;
Ned over Knæet falder rigt paa Folder
Et Silkeskjørt, saa luftigt som et Siv;
Guldsmykt' er hendes Skoe, med røde Saaler:
Bar hendes Arm; en Knipling fiin og stiv
Rundt om den hvide Hals staaer som et Pandser,
Dog synker den vel nok, naar først hun dandser.

Hun hilser — hvide Arme ud hun svinger:
Brava, bravissima! er Alles Svar.
Hun vender sig og flyver — fast som Vinger
Den lette Skabning gjennem Luften bar.
Nu staaer hun atter der, hvor først hun var;
Til hendes Dands Musik bag Scenen klinger,
Sin Fod hun løfter — Castagnettens Klang
Ledsager hendes Skridt, som Tonen Sang.

Først vandrer rundt hun, som hun Noget søgte,
I sagte Gang, med kort afmaalte Skridt;
Saa dandser let hun hen, som om hun spøgte,
Og Øiet, fuldt af Glæde straaler blidt;
Nu standser hun — og gyldne Drømme flygte
Fra Hjertet, som bag Sløret bølger frit;
Som stred det unge Bryst imod sit Fængsel,
Som blev hun selv et Billede af Længsel.

Som Fuglen staaer hun: Vingen hænger bunden,
Men Lænken brister — fremad flyver hun!
Hvert Savn er borte, herlig er oprunden
Den første Elskovs klare Morgenstund.
Et yndigt Smiil sig breder over Munden,
Som vaagned Sjælen af sit lange Blund,
Som hendes Bryst, ei meer af Savnet tynget,
Af Drømmens Bad nu hæved sig forynget.

Frisk blusser hun, lig Rosens Purpurblod;
En Psyche, bort af Amors Vinge baaret,
Til Brud af Elskovs unge Guddom kaaret,
Hun løftes, som om Jorden hun forlod.
Knap røres Gulvet af den fine Fod,
Men ned om Hals og Skulder bølger Haaret.
Ledsaget blidt af Fløitens Melodi,
Hun svæver, flyver, flygter let forbi.

Alt speiler sig i denne fagre Dands:
Det unge Hjertes Haab og Morgenrøde,
Det tankefulde Øies milde Glands,
Lyst, født af Kjærlighed, men uden Brøde;
Kys, som kun Elskov aander, ømme, søde;
Hver Blomst, som Amor fletter i sin Krands:
Smiil, Ønsker, Drømme, hvoraf Hjertet vugges,
Fryd, Glæde, Lykke, hvorved dybt der sukkes.

Og efter Strengens Klang sin Fod hun sætter,
Med Ynde kappes Færdigheden smukt;
En Mængde Entrechats og Pistoletter
I Dandsen falder af som Konstens Frugt.
Hver Gang hun vender sig med Pirouetter,
Da følger Øiet neppe Fodens Flugt;
Men snart med Gratie den sin Tact forandrer:
Den iler ei, den hviler ei — den vandrer.

Paa Taaen hun sin ranke Skabning gynger,
Den runde Arm til Favntag bøier sig,
Det løste Skjærf til Hilsen frem hun slynger,
Og Luften leger let med Kjolens Flig.
Nu fly'er hun bort og Intet Foden tynger;
Som Barnet, ved sin Leg saa lykkelig,
Hun svæver hen og slaaer i sine Hænder,
Og medens Øiet funkler, Kinden brænder.

Men mere stride rulle Dandsens Bølger,
Urolig søgende bli'er hendes Gang,
Det sagte Suk et dybere nu følger,
Og Længsels Smerte toner i dets Klang:
Fuldt bliver Hjertet, Barmen mere trang,
Den stærke Lidenskab ei meer sig dølger;
Paa Flugt er Foden, gjennem Salen ned
Hun stormer lig bevinget Kjærlighed.

Med Et hun standser: Øiets Flammekjerte
Brat slukkes som i Mulm og evig Nat;
Ned falder Armen — Livets sidste Smerte
Har paa den sænkte Pande Mærket sat.
Et dæmpet Skrig undflyer fra hendes Hjerte,
Med det fløi Haabet bort, den sidste Skat.
Forladt hun staaer, forstødt, forraadt, bedraget;
Hun synker ned — af Lidelsen betaget.

Her Dandsen ender, men et Chor af Stemmer
Bag Scenen skjult, og skjult som Nattens Vind,
Med dybe Klagetoner falder ind,
Hvori man Hjertets bange Sprog fornemmer.
Man hører Mindets Sang, der Smerten tæmmer;
Man hører Toner fra et haabløst Sind;
Endnu en Røst — det Døden er, som kalder;
Da bliver Scenen dunkel, Tæppet falder.

Ned Dækket gaaer, men op gaae alle Munde
I Loger, i Parterre og Parqvet.
En Dame bryder ud: Som Konst complet!
Og det var Meer end j e g selv gjøre kunde,
Skjøndt uden Selvroes dog jeg dandser net.
Ja, svarer Damens Nabo: gid den Onde
Fra orthodox mig gjøre maa profan,
Gav ikke hendes Been os en Roman.

Og rundt om hører Publicum man snakke,
Til Konstcritiken Hver bidrager Sit:
Nei, saae De hendes Hals og hendes Nakke,
Og hendes smukke Been og Gratie-Skridt?
Og saa den lille røde Silkefrakke!
Og saa hvor hendes Skind var fiint og hvidt!
Og hendes Øine, blanke som Emaille!
Og Kronen paa det Hele — hendes Taille!

Det var en Engel! gid jeg eied hende!
En Seraph var det, som man har dem hist!
Hvor kunde hun paa Taaen let sig vende!
En Staalfjer i sin Sko hun havde vist. —
Nu Snakken hører op og faaer en Ende,
Og Mængden spredes, taber sig tilsidst;
Man gaaer nu hjem, og, efter Dagens Tone,
Til Næsten En, og En til Næstens Kone.

Til Spillebordet Mængden sig begiver,
Af Whist og Boston sit Parti man faaer;
Den slemme Tid ved Kortet man fordriver,
Men rundt om Alle spottende den gaaer.
Af Herrens Pandeskal et Haar den river,
Om Damens Læbe den en Rynke slaaer.
Et Speil! et Speil! See hertil vil det komme;
Smiil, Lokker, Tænder gaae i Tidens Lomme!

Den muntre Ungdom gaaer til Dandsesalen,
Man converserer der og springer om:
En Frøken, med et Herreslæng i Halen,
For sin Elskværdighed knap finder Rum.
Om Dands og om D i o n e dreies Talen,
Som Skummet er den let, som Blæren tom;
Den klinger, som naar hule Nøddeskaller
Man knækker ... Hvad er det? — En Dame falder!

Hun vilde copiere Dandserinden,
Hun vilde gjerne fængsle Alles Blik,
Hun vilde gjerne flyve let som Vinden,
Og bringe Hjerterne til Dikkedik.
Hun vilde det — o vee! men det slog Klik.
Nu farer Skammens Rødme over Kinden;
Hun faldt, et Offer for sin Skjæbnes Haand,
I Enden af sit tabte Strømpebaand.

Imens om dette Cavalerer slaaes,
Og vi har Publicum fulgt hjem fra Huset,
Til Piben Denne, Denne hjem til Kruset,
Hvor fast han sidder lænket som en Klods;
Hiin til sin Nymphes Barm, hvor han beruset
Af Elskov hviler — vende nu vi os
Til Aftnens fagre Dronning, vor Heltinde,
Hvem alt paa Veien til sit Hjem vi finde.

Hun træder ind just i det stille Kammer,
Hvis Gulv med Vintertæppet er belagt;
Den lyse Lampe under Loftet flammer,
Og klarer Stuen med sin Straales Magt;
Paa Væggen hænger i forgyldte Rammer
To skjønne Billeder i gammel Dragt:
Hiint hendes Fader, dette hendes Moder,
Og neden under dem en lille Broder.

Jord dækker disse Hjerter, deres Klage
Forstummet er; men eensom og forladt
Hun i den vide Verden staaer tilbage,
Og sytten Aar er hendes hele Skat.
End kan hun tælle sine glade Dage,
Til nu var hendes Udsigt Sorgens Nat;
Men Sjælens Adel, midt i Livets Mørke,
Gav hendes Tanke Klarhed, Sindet Styrke.

Hun træder ind, og bort hun Stadsen lægger,
Hvormed hun glimred nys paa Scenens Bræt,
Hvorpaa en simpel Husdragt paa hun trækker,
Og Shawlet omkring Halsen slynger let,
Mens gamle Marthe Aftensbordet dækker,
Og bringer snakkende den smalle Ret:
Et blødkogt Æg med Vingen af en Kylling,
Og efter den i Smør en brunet Villing.

Alt spiser hun med største Appetit,
Alt svinder hurtig bag de hvide Tænder,
Og nu, imens hun vasker sine Hænder,
Hun svarer paa den Gamles Tale blidt:
Min kjære Marthe vilde vide Lidt?
Ja, Gamle, hvis kun Lykken ei sig vender,
Da er vor Nød forbi, da gratuleer mig:
Som Solodandserinde snart du seer mig.

Før jeg paa Scenen stod, jeg skjælved — bange
Jeg traadte frem; men Frygten tabte sig,
Thi alle Folk var venlige, og Mange
Med Ord og Haandklap satte Mod i mig.
Hiin Dands udførte jeg, som flere Gange
I Stuen her jeg prøvet har for dig,
Naar Monsieur P a u l, den franske Dandsemester,
Med sin Fiol var Tilskuer og Orchester.

Med den Besked den gamle M a r t h e gaaer,
Og med sig selv D i o n e er alene.
I Krogen bag Gardinet Harpen staaer;
Ved den hun sætter sig, og Toner, rene
Lig Æolsharpens Sang i Træets Grene,
Aflokkes Strengen, som hun øvet slaaer.
Hun sukker, hendes Haand paa Strengen bæver;
Hun synger, hendes Blik i Luften svæver:

Ei eensom er jeg, skjøndt jeg vandrer
Alene og forladt;
Et Lys, der ei sin Glands forandrer,
Blev mig til Leder sat.
Er her end Mulm og Nat,
Fordunkler Mørket end det Fjerne,
Jeg skuer dog min klare Stjerne
Mit Hjertes rige Skat.

Ei frygter jeg, skjøndt tidt jeg hælder
Mig nær til Sorgens Bryst;
Ei græder jeg, naar den fortæller
Mig om den svundne Lyst;

Naar med sin sagte Røst
Den taler om de tause Skygger,
Om Dødens stille Aand, der bygger
Et Huus til Alles Trøst.

Ei klager jeg, thi lifligt gløder
Endnu jo Livets Frugt;
Med Suk, som Savn og Længsel føder,
Faaer Haab og Taalmod Bugt.
Ei er min Sjæl tillukt
Naar Aandens indre Stemme klinger,
Naar stærk den laaner Tanken Vinger
Til Andagts Himmelflugt.

O du, som Nattens Slør udfolder
Og Lysets Herlighed,
Som bærer Verden og som holder
Hvad Tiden styrter ned:
Dig som mit Skjold jeg veed,
Værn i min Svaghed du mit Hjerte!
Bevar mig frelst i Livets Smerte
Min Trøst — din Kjærlighed!

Her Harpens Klang og Læbens Suk forstummer,
Og før endnu hun folder fromt sin Haand,
Høit over Stjernen flyver hendes Aand
Med al den Fylde, hendes Hjerte rummer.
Sit Blik hun løfter op fra Jordens Kummer,
Og mens hun føler løste Tankens Baand,
To Taarer af en indre Magt fremtvinges,
To Perler, hvori Andagts Offer bringes.

O Taarers Væld! endnu af Ingen tømt,
Let vakte Bølge fra en evig Kilde,
Frugt af vort Hjerte, naar det svulmer ømt,
Magt, som gjør Himlen klar og Stormen stille!
Du tause Vidne om hvad Sjælen vilde,
Naar den har elsket, haabet eller drømt,
Naar høit den gynget blev i Glædens Vugge,
Naar brat den vaagned op ved Sorgens Sukke!

O Sjælens Sprog, som aldrig vi forglemme,
Veltalende som Læbens varme Røst,
Saa klagende som Veemods sagte Stemme,
Som Tonens Melodi saa rig paa Trøst!
Speilklare Billed af et stille Bryst,
Af al den Qval, et Hjerte kan fornemme;
Meer tolkende end Smilets hulde Sødme,
End Haandens Tryk, end Kindens lette Rødme!

Hvad jordisk Olie føder renest dig? —
Den Unges? naar bag Hjertet omme Tanker
Begynde deres bittersøde Krig;
Naar Kinden gløder, Barmen heftig banker,
Naar mellem tusind Drømme Sjælen sanker
Een Drøm, eet Billed og eet Haab for sig;
Naar Savnet, som os smelter, mens det saarer,
Gi'er al sin Smerte Luft i Længsels Taarer?

Er det naar hver en Kraft har sprængt sit Baand,
Naar Lidenskab det fulde Hjerte hæver,
Naar, Bladet lig for Stormen, Sjælen bæver,
Og Vreden svulmer i en oprørt Aand;
Naar Haab om Hævn os kun for Øie svæver
Og vækker dømmende til Slag vor Haand;
Naar Alt er Flamme, selv de dunkle Blikke,
Hvor dybt blandt Luer stolte Taarer ligge? —

Er det ved Urnen, sat paa Dødens Kyst,
At renest dine Perler du frembringer?
Er du det sidste Offer til den Lyst
Der sank i Mulde med det stille Bryst,
Hvorover Mindets Haand sin Fakkel svinger?
Ak, Taarens Magt ei Gravens Gru betvinger!
For Liv er Taarer, Taushed for de Døde,
Bag Sorgens Taushed Haabets Morgenrøde!

Men naar al Livets Jubel er forglemt,
Naar Alt er falmet eller lagt til Hvile,
Naar Glædens Roser, Sorgens skarpe Pile,
Er under Sløvhed eller Kulde gjemt,
Naar hver en Streng i Hjertet er forstemt,
Og alle Tanker imod Graven ile,
Naar Alt er dødt, kun ei det usle Leer,
Og Sjælens Skygger voxe meer og meer:

Da bryder frem som Lyn i dunkle Nat
En Straale tidt fra Aandens indre Kammer:
Snart som en salig Trøst i Verdens Jammer,
Som Anger snart, af Brødens Aand forladt;
Snart som den rene Andagts Himmelflammer,
Og Hjertet voxer — Taaren flyder brat;
Den bærer i sit Skjød, vor Sjæl til Lindring,
Hver Drøm om Kjærlighed, Haab og Erindring.

Haab paa Forjættelser, som Hjertet fik,
Hvoraf det lever i de bittre Dage;
Erindring lig en Drøm, der blev tilbage,
Da Livets gyldne Paradiis forgik;
Haab om den milde Fred bag Nat og Klage,
Naar Himlen aabnes for et luttret Blik;
Erindring om, at selv det Værste svinder;
Haab, at naar Tvivlen døer dog Haabet vinder.

— Men Tiden flygter, Midnatsstund er nær,
Som Tanken sløver og som Sandsen trætter.
I Stuen slukkes Lampens klare Skjær;
Til Sovekamret ind D i o n e bær'
Et Lys, som foran Speilet ned hun sætter.
Der hun sit løste lange Haar nu fletter,
Og i den hvide Kappe hyller ind
De bundne Lokker og den fine Kind.

O, havde her jeg Claurens Musa blot!
Jeg skulde stille frem den hele Scene:
Hvor smukt hun dreier hver en Papillot,
Hvor hun er saa naturlig, saa alene.
Jeg skulde synge om de Lagner rene,
Om hvert et huusligt Meubel, stort og smaat;
Men fremfor Alt jeg skulde coqvettere
Med hendes Yndighed og detaillere

Den hele Garderobe, samt benævne
Hvert Stykke, som den Hulde lægger af;
I Kamp med Barmens stormbevægte Hav
Jeg skulde lade Snørelivet revne;
Ja Cataloget efter bedste Evne
Paa Inder-, Ydertøiet da jeg gav:
Corset, Blansket, Baand, Lidser, Strømper, Sokker,
Cul de Paris, med Pocher, Skjørt og Klokker.

Men ak! det overgaaer de svage Kræfter,
Som milde Guder skjenkede min Aand;
Jeg stikker mig, hver Gang en Naal jeg hefter
Og Sløjfen bli'er til Knuder i min Haand.
En Dames Tøi jeg ingen Tid saae efter,
Og kjender ei de hemmelige Baand,
Som først i Hymens Baand man faaer at skue,
Ved Aftentoilettet hos sin Frue.

Slig Gunst forjætter os de milde Lares;
Thi det vort Facit er af Livets Sum,
At Alt skal prøves, Alting skal erfares,
Og stemples saa tilsidst som Tant og Skum.
Intet er skjult, som jo skal aabenbares
I Livets Vexel gjennem Tid og Rum.
Alt skal henrykke, lokke, elskes, kjendes;
Alt skal opnaaes — og derpaa Ryggen vendes.

Og Evnen, som os Veien dertil letter,
Gav sine Børn den mægtige Natur:
Den bygged i vort Indre Tidens Uhr,
Hvorefter Tanken paa sin Flugt sig retter;
Den formed Sandserne, hvor som i Buur
Den Sjælen med sin Lyst og Smerte sætter;
Den gav os Ild til Lue, Iis til Kølelse,
I Livets Lygtemænd: Forstand og Følelse.

Saa rustet ud, gaaer man i Verden ind,
Paa Scenen, hvor Enhver sin Rolle spiller.
Som Tilskuer man sig først i Krogen stiller,
Mens Spillet daarer underfuldt vort Sind:
Snart trylles Øret sødt af Haabets Triller,
Snart blendes Øiet reent af Glædens Skin,
Snart lokkes Hjertet af sit Letsind over
Det dybe Hav, hvor Sorg og Længsel sover.

Man træder frem fuld af Forventnings Drøm,
Og i det aabne Blik sig Verden speiler;
Til Musers, Damers, Fyrsters Gunst man beiler,
Og præsenterer sig galant og øm;
Dog snart er Freden brudt, og ned man seiler
Med saaret Bryst ad Lidenskabens Strøm:
Compas og Roer er knuust, og Haabets Anker
Naaer ingen Grund i stormoprørte Tanker.

Vildt gynges man af Hjertets stride Bølger,
Og svømmer villieløs paa Tankens Hav;
Fornedèn sees kun Undergang og Grav,
Foroven Evighedens Lys sig dølger.
Piilsnar gaaer Strømmen fort, og med man følger;
I Sjælens Speil sig Kampen maler af,
Og som et splintret Vrag man Havnen finder,
Hvis ei man gaaer til Grunde og forsvinder.

Men førend Reisen ender, Alt er prøvet:
Erfarings Hoved dækker iisgraat Haar,
Hver yndig Blomst er brudt, hver Frugt er røvet,
Og Savnets Smerte gjennem Hjertet gaaer.
Paa Mindets Grav en Steen man eensom staaer
Som Offer for den Magt, der kuer Støvet;
Til Skygge blev hvert Lys, til Drøm hver Kjærlighed,
Til Tvivl hvert helligt Haab om Himlens Herlighed.

Dog — sku D i o n e s slumrende Gestalt!
Paa sneehvid Pude hendes Hoved gynger,
Det unge Bryst, som ingen Lænke tynger,
Har vuggende til Hvile Hjertet kaldt.
Sødt sover hun; og Drømmeguden alt,
Mod Leiet bøiet, med sit Net omslynger
Som hendes Barm, det minderige Sind,
Som Pandens Hvælving, Tankens lette Spind.

Heel underfuldt han fletter Tankens Traade,
Hvoraf han væved nys et Drømmeslot,
Hvis stjernesmykte Tag var himmelblaat,
Hvis marmorhvide Piller Skyen naaede.
Som for sit Hjem hun staaer, sig selv en Gaade;
Men Husets Tærskel knap hun har betraadt,
Da vælter frem en Røgsky; deri Flammen
Af vilde Luer — Slottet styrter sammen.

Og Synet vexler — gjennem Lunden gaaer
Blandt gyngende Cypresser hun alene;
Og Alt er dunkelt, gjennem dunkle Grene
Den blege Stjernes Straale hende naaer.
Da hviske kjendte Stemmer, sølverrene:
D i o n e! — og D i o n e stille staaer.
D i o n e! gjennem Lunden atter toner,
Og tre Cypresser bøie deres Kroner.

Og atter Drømmens Syn sig let forandrer:
Hun seiler ene paa en lille Baad
Hen over Havets Bølge — Baaden kantrer,
Og Graven aabner alt sig kold og vaad.
Alt føler hun i Hjertet Dødens Braad;
Da lyner det — hen over Søen vandrer
En Lysets Aand, som rækker hende Haanden —
Paa Flugt mod Stjernerne hun gaaer med Aanden.

Saa drømmer hun — men Hvo har Nøglen til
De Gaaders Løsning, som vort Indre spinder,
Naar Sindet, fyldt af halvt forglemte Minder,
Til Anelse og Tro sig hæve vil?
Naar Sjælen snart sin Fremtid klaret finder
I sine egne Drømmes dunkle Spil,
Og snart, mens skjulte Tankekræfter mødes,
Ved Tankens Lynglimt seer Ideen fødes?

Ja, hvad er Drømmes og Ideers Rod? —
Vor egen Aand, hvis Afgrund Ingen kjender!
Op fra sit Dyb den Tegn og Røster sender,
Som give Villie, Lykke, Kraft og Mod.
Alt ligger klart for den, der aldrig ender,
Der ei begyndte — og hvad den forlod,
Hvad den skal naae, af Tid og Form ei lænket,
Har den som Haab og Drøm vort Hjerte skjenket.

Sov sødt, Dione! — Drømmerske, sov sødt!
Drøm sødelig, mens Søvnens Arm dig vugger,
Mens Glemsels Kalk dit Øie let bedugger,
Mens Hjertets Uskyld gjør dig Leiet blødt.
Din lette Dør min Haand nu let tillukker:
Et Kys endnu — et Blik, af Blik ei mødt,
Et Suk, en Bøn for dig, som stille sover;
Et Øiekast til Natten ovenover!

Til dig, du stjernesmykte, stille Nat,
Hvis gyldne Lys for Øiet hist sig blande:
Du Himmelslot, af Straaler sammensat!
Glandsdiadem om Evighedens Pande!
Pragtfulde Minder, ubetraadte Lande,
Som dog mit Haab bebygger! Længsels Skat,
Som her i Skyggers Land sig Sjælen sanker
Af sine bedste Følelser og Tanker.

Du Almagts Tunge! Stjernechor, der synger
Den Enes Lovsang med Alverdens Røst!
Fuldendte Harmoni, hvis Bælte slynger
Sig rundt om Skjønheds slørbedækte Bryst!
Skin, som i Mørket evig sig forynger!
Gjenskin af den forborgne Himmels Lyst!
Uendeligheds Speil, du dybe, dunkle,
Hvorfra en Guddoms Tanker — Verdner funkle!

Du, baade mørk og lys, og skjult og klar,
Tilslørte, underfulde Nat, bedækket
Med Ord, som over Tidens Strøm du bar:
O tolk din Skrift for mig! thi du har skrækket
Med Evighedens Røst; hvad Tro mig var,
Er nu et blegnet Haab, hvis Rod er knækket.
Tolk mig de Tegn, der over Mørkets Bue,
Lig Livet over Døden, herligt lue!

Kraft, aldrig brudt, og Virken uden Hindring;
Fryd mere høi, end dyb er Jordens Qval;
Gjensyn af hver en dyrebar Erindring,
Forynget i Udødeligheds Sal;
Aand til vor Aand, og til vort Hjerte Lindring
Af Kjærlighedens Aande, mild og sval;
Et evigt Liv i Form, som Skjønhed dækker:
Saa dine gyldne Tegn mit Haab udlægger!

Men Sløret hænger over dig, det tykke,
Det aldrig gjennemtrængte Gaade-Slør;
Hiin fjerne Verden, fuld af evig Lykke,
Kun Tvivlens Sæd for Tidens Barn udstrøer.
Hiint Lys er ene dit, naar du er Skygge!
Hiint Liv er ikkun dit, naar Livet døer!
S a a taler du til os — og Talens Gaade,
Som Intet ligner, ingen Tanker raade.

Ja, Himmelocean foruden Ende!
Hvad ligner dig, som Skyggen er af h a n s,
Den Enes, Ubegribeliges Glands?
Hvo har dig fattet, maalt? Hvad kan erkjende
Din hele Storhed? — Blik, som Straaler blende,
Og Tanker, som i Tiden kun har Sands?
Kun dig er Aanden lig, den dybe, stille,
Du, Lysets Ophav, den, Ideens Kilde!

Og Støvets Aand, som er med dig beslægtet,
Den søger dig, er Dagens Øie lukt.
Hvad her den tynger, hvad den her blev negtet
Det finder den hos dig, som kun har mægtet
At stille Længsels Savn ved Tankens Flugt.
Du fjerne Himmeldyb med gylden Frugt!
Imellem dig og mig gaae Livets Strømme,
Besaaet med Haab, med Anelser og Drømme.

Opad til dig! til Lyset, til min Stjerne!
Hvor er m i n Stjerne i den hele Krands?
Den, som alt Barnets Blik tilsmilte gjerne,
Naar Hjertet Gjenskin fik af Glædens Glands;
Den, som min Skjæbne bærer mod det Fjerne
Igjennem flyvende Cometers Dands;
Den, som mig Elskov, Lykke, Roes begrunder;
Mit Fremtids-Huus — den, som jeg fødtes under.

O, var det dig! som hist saa herlig straaler
Paa Himlens vidtudspændte Firmament;
Som, medens tusind gyldne Lys er tændt,
Paa Høiheds Hvælving stille Banen maaler,
Fri, stolt og eensom mod de andre vendt:
O, var det dig! hvis Glands af Nattens Skaaler,
Mit Øie drikker nu fra fjernest Fjerne:
Du stille, stolte, straalerige Stjerne!

ANDEN SANG

Hver fik sin Lod i Fru Fortunas Pose,
Hver sin Couleur af Skjæbnens Ledebaand;
En røde Haar og Læber lig en Rose,
En brede Skuldre til en lille Haand;
En fik Adonis' Skjønhed, men til Skose
Gav ham Naturen kun en fattig Aand;
En fik sit Hoved fuldt, men tomme Lommer,
En Lommen fuld, men Ho'det huult som Trommer.

Hver fik sin Deel, sin Kummer og sin Lyst,
Sit Haab, sin Stræben og sin egen Villie:
Storm, Stilhed, Nat og Solskin i sit Bryst,
Og Banens eget Maal paa Livets Tilje.
En vælger sig en Rose, En en Lilie,
Jeg mener Lilievand, til Hjertets Trøst;
En gaaer sin egen Gang, han vælger Ingen,
Han elsker Rolighed, see det er Tingen.

Saa fik Enhver sit Eget — paa det Tørre?
Nei, nei, for fulde Seil vi Alle gaae!
Ens Kors blev mindre og en Andens større,
Men Alles Skulder tungt det hviler paa.
Til os gaaer Sorgen gjennem mange Døre,
Mens een er lukket, tyve aabne staae,
Og er først alle lukt, er lukt vort Øie:
Da lad om døve Øren Sorgen støie!

Og Alting vexler som det store Hav,
Og Alting ruller som de lette Bølger;
I Dag til Bryllup, til den stille Grav
I Morgen dig den samme Skare følger;
Og Alting kommer, svinder og sig dølger,
Og Alting spirer, modnes, falder af,
Og alt det Gamle sig paa ny forynger,
Det Tunge hæves, og det Lette tynger.

Men hvad i Flugten skyder stærkest Fart?
Hvad af det Vexlende vel vexler tiest?
Hvad af det Tomme er aldeles bart?
Hvad af det Skjæve paa Forkeerthed rigest?
Hvad af det Frieste er allerfriest,
Og neppe frembragt, før begravet snart?
Hvad er som Kuglen det bestandig rullende,
Det Alt bevirkende, skjøndt Intet skullende?

O Mode! dig det er, du Lunets Barn,
Født i Paris og i vor egen Hjerne:
Du, snart en løs og overgiven Terne,
Snart Philosoph, snart Helt, snart Guld, snart Skarn.
Du, som de unge Hjerter fængsler gjerne,
Og lokker gamle Folk i dine Garn;
Som mænger Alt tilsammen paa vor Klode:
Det Onde, Stygge, Skjønne med det Gode;

Som trolig al vor Daarskab her forvalter,
Som aagrer med vor Sjæls Enfoldighed,
Som hænger om vor Skulder Glædens Pjalter
Og dækker med et Smiil hvad Hjertet led:
Dig er det som vi sætte paa vort Alter,
For hvem tilbedende vi falde ned,
For hvem det stolte Hoved dybt vi bøie,
Hvem, stedse lydige, vi stedse føie.

Ja Mode! let bevingede Gudinde,
I alle Regnbu'farver hyllet ind,
Uimodstaaelig for hver en Qvinde,
Og Herskerinde over Mandens Sind,
Du evig Flagrende skjøndt altid Blinde,
Dig følger Choret som gjør Støv og Vind:
Foran og bag, ved Siden, rundt omkring fly'er
En Dandy, Stutzer, Petitmaitre, Springfyr.

Og i en Uniform, saa stram og vakker,
Du hyller Skaren, som du har i Sold:
Snart blotter deres Podex du med Jakker,
Snart dækker du den til med lange Frakker
Og gjør paa Skuldre, Bryst og Taille Vold;
Snart lægger deres Buxer du i Fold,
Snart du til Benet dem naturlig strammer,
Og viser os Figuras hele Jammer.

Og dine Døttre, dette hulde Chor
Af snørte Gratier, som vi admirere,
Naar de saa himmelsk yndigt coqvettere,
Dem pryder du med Blomster og med Flor,
Med Baand og Perler, Mol og Tyl og Mor,
Med Lokker, Vifter og med meget mere;
Du viser os det halve Been af Psychen,
Det hele Bryst, den tredie Deel af Ryggen.

Men ei alene blot i det Formale
Du aabenbaret har din stærke Magt;
Din Kraft har gjennemtrængt det Ideale,
Hvori du træder frem i Tankens Dragt.
Din Røst man hører i de Lærdes Tale,
I Digternes den billedrige Pragt;
Du kræver Troskabseed af Efteraberne
Ei blot i Liden-, men i Videnskaberne.

Naar du vil hæve, hvad kan da os fælde?
Naar du til Jord vil styrte, hvo kan staae?
Hvem du tilsmiler — saa vil man fortælle —
Kan Damers Gunst og Ærens Tinde naae.
Ja, dine Ord os som Ducater gjelde,
I Verden de som ægte Viisdom gaae.
Du dreier dig — og Alt med dig sig dreier,
Du bukker — Alting bukker sig og neier.

Du leer, og nu er Alting lutter Løier,
Du rynker Panden, Alt er Suk og Vee;
Din Mave daarlig er, du slet fordøier,
Og flux faaer nu *beau-monde* Diarrhee.
Du bliver karsk og Maden dig fornøier,
Strax brøler hele Verden: Fricassee,
Steg, Kage, Crême, Foreller og Sardeller,
Rødviin, Champagne, Xeres, Muskateller!

Du ynder Vaudeviller — Vaudeviller!
Nu skriger Choret med en Stentors Røst;
Du vil, at man paa Scenen tragisk spiller,
Og Dramer og Tragedier er din Høst;
Du elsker unge Damer i Tistiller,
»Søvngængersken« sig viser til din Trøst;
Du slaaer dig til det Ædle, til det Rørende,
Og strax Enhver human er og godgjørende.

Ja, Livets store Hjul, du altformaaende!
Modtag i denne Sang og m i n Tribut:
Du Intet givende men Alting faaende,
Hvis Scepter tidt er vexlet, aldrig brudt.
Var du forbi, var denne Jord caput,
Men evig faldende, du dog er staaende;
Det er min Trøst, og som din Lunes Tjener
Jeg atter til D i o n e her mig vender.

D i o n e kom i Mode, og naturlig
Blev hun nu Dagens Dronning; Alles Smag,
Var den end ellers nok saa skarp og suurlig,
Fandt i den søde Skabning dog Behag.
Hun Solen blev — Sol tages her figurlig —
For Herrers Blik, og Maal for Damers Nag,
Og Hjerters Drøm; for Hjerter, som ei drømme,
Blev hun en Næste meer til at bedømme.

Hver Gang hun viste sig paa Scenens Bræt
— Saa vidt jeg veed, det en Gang var om Ugen —
Var Publicum paa Dandsen reent forslugen
Og brød sig Halsen fast for en Billet.
Man glemte Pligter, Kone, Børn og Bugen;
Man aanded kun i hende, som saa let,
Saa himmelsk yndig Fod til Jorden sætter
I Solo, *Pas de deux* og i Balletter.

Saa snart hun træder ind, Alverden klapper,
Og tusinddobbelt Brava brøler man;
Saa snart hun tager Afsked, man sig rapper
Til enthusiastisk Brug af Mund og Labber,
Og taber, hvad man ei har, sin Forstand.
Ja Rygtet siger, hvis man stole kan
Paa Rygtet, som et Factum tidt forvansker:
Hver Aften sprang af Klap et hundred Handsker.

Var det det dunkle Haar, det klare Blik,
Var det den fine Skabnings Ungdomsynde,
Var det den lille Fod, der neppe gik,
Før svævende den Flugten sees begynde;
Var det det høie Bryst, den smalle, tynde,
Moderne Taille, som den Evne fik,
At fængsle Alles Hjerter, Alles Blikke? —
Jeg troer det vel, men vist jeg veed det ikke.

Var det den skjønne Dands, som her hun stilled
Med Terpsichores egen Lethed frem,
Var det det Vanskelige, smukt tilhyllet
Med Yndighedens Slør, der fængsled dem?
Var det vel Aanden, her til Form omtryllet,
Var det vel Billedet fra Gratiens Hjem,
Var det vel Konst, som lænked Alles Blikke? —
Ja, siger Publicum — j e g troer det ikke.

Thi ei behøver man en Oldings Aar,
For grant at see, at Aanden selv ei fængsler,
At kun om Formen, som en Dør om Hængsler,
Den hele Verden let og smidig gaaer:
Vel Øiets Taarer, ikke Hjertets Længsler,
Vel Smilet, men ei Glæden man forstaaer;
Vel Haandtryk, men ei Venskab; Elskov ikke,
Men prægtigt Kys og Klap og kjælne Blikke.

Thi Aanden ene kun af Aanden fattes,
Af Hjerte Hjertet, Længsel kun af Savn,
Og Svaghed kun af Kraft, som kan udmattes,
Og Uskyld slumrer kun i Reenheds Favn.
Til Maal for Amor ene Psyche sattes,
Og Psyche blusser kun ved Amors Navn,
Og ene Konstneren for Lyset henter
Det gyldne Slør af Skjønheds Elementer.

Dog, hvad end Grunden var, D i o n e blev,
Af Moden hævet, Publicums Gudinde;
Vers i Avisen man til hende skrev,
For hendes Gunst poetice at vinde.
Man kaldte hende Verdens første Qvinde,
Hvorved man E v a reent af Pinden rev;
Hos Andre hed hun V e n u s; Patrioterne
Gav hende Navn af F r e y a m e l l e m G o t h e r n e.

Men mindre kløgtige og skjønne Ho'der
Skrev Prosabreve, fyldt med Elskovssnak,
Og Musici gav hendes Roes paa Noder,
Og Svirebrødre hendes Sundhed drak.
Den store Verden, Høiheds lille Broder,
Paa Kroppen sin brodeerte Kjole trak,
Og kjørte, for sig og at blære lidt,
Til hendes Dør med Kort, *pour faire visite.*

Den Gade, hvor den unge Dame boede,
Blev daglig meer besøgt, og hendes Huus,
Naar i sit Vindve man den Skjønne troede,
Drog Mængden til sig i dens Elskovsruus.
Man vaded over Snavs og gjennem Gruus,
Og ømt og smægtende derop man gloede,
Og fik man blot at see en lille Finger,
Strax fik med Hjertesukket Haabet Vinger.

Her tabte Officerer Vid og Sands;
Her mangen tør Jurist og Mediciner
Ombytted sin Examens Discipliner
Mod hendes Øines straalerige Glands;
Her Adlen red forbi med stolte Miner
Og spored Skimlen til Paradedands;
Ja Hoben saae man Dag for Dag at voxe
Med Præster, Professorer, Orthodoxe.

Og selv det smukke Kjøn lod sig forsone
Og fandt den yndige Dione skjøn;
Og mangen gammel, gudelig Matrone
Slog meer ei Kors, naar Lapsen, hendes Søn,
Sig ønsked høit Dione til sin Kone,
Og plaged hende idelig med Bøn:
En Gang at invitere dog den Hulde
Paa Smørrebrød og Punsch og Søster Julle.

Thi just i samme Dage blev det Skik,
Dione ved sin Aftenkreds at see.
Snart inviteertes hun til Soirée,
Snart til et simpelt, huusligt Pikkenik;
Snart paa poetisk, ægte Kongothee,
Paa Vers, som dem af Scriblernes Fabrik,
Paa Kringler, bagt' i Kongens Bageri,
Paa vandet Snak og vandet Poesi.

Men sjelden tog den Skjønne derimod,
Thi ei mod Verden droges hendes Hjerte;
Og midt i Livets Lyst jog tidt en Smerte
Fra Kinden bort det fine Rosenblod.
Forlængst i hendes Bryst slog Alvor Rod,
Og over Øiets ungdomsklare Kjerte
Sank tidlig alt et Slør af Drømmeri,
Som Glædens lette Aander fløi forbi.

Thi Barnesindet tidlig alt tog Skade,
Da Skjæbnens Lyn blandt hendes Slægt slog ned,
Og om end Sindet at afspeile veed
Hvert Indtryk klart, de triste som de glade,
Formørked tidt dog Veemod Speilets Flade,
Og Alt som Skygger da forbi den gled;
Udslukt var Stjernen da, som nylig funkled,
Og selv Gemyttets Liv var da fordunklet.

Thi under Tidens Magt er Livet: Før
Der Blomster stod, hvor nu er Støv og Aske;
Et Ønske fødes, og et andet døer,
Mens friske Minder ud de gamle vaske;
Og Skjemt og Alvor er Fortunas Maske,
Lig Sindet med det skiftende Humeur,
Der driver underfuldt sit Spil forinden,
Og dreier Villien saa let som Vinden.

Hvorfra det kommer, hvor det farer hen,
Det Sind, der os behersker og os blender,
Hvo har det fattet? Hvilken Aand erkjender
I Livets Spil den første Grund igjen?
Hvo gjetted Grunden og begriber den?
Som Skibets Fart, hvis Gang hver Luftning vender,
Er Sjælens Liv med Villiens svage Roer;
Vi drives, skjøndt vi stolt at seile troer.

Men Høiheds Billed dog, som intet andet,
Er du, o Frihed, der os daarer let:
Du som vor Tanke hilder i et Net,
Af Skjæbne, Hændelse og Forsyn dannet;
Du som blev tidt med Drifter sammenblandet,
Hvis frie Spil saa tidt vi har begrædt;
Samvittighedens Træl, skjøndt Sjælens Styrke,
Din Skygge, dit Begreb kun her vi dyrke!

Thi selv du, altid Ubegribelige,
Med Lynets Fart gaaer Aandens Blik forbi;
Om du er Sandhed eller Phantasi,
Tør ei den dødelige Læbe sige.
Kun det vi veed: naar dine Straaler vige,
Som Slaver her i Mørket vandre vi;
I Frihedstroen kun blev Lys os givet —
Men bort fra dig, og ind i Hverdagslivet!

Det Aften er, og hos Grev F i r l e f a n z,
I Selskabssalen, hører fiint man snakke:
Af Mænd og Qvinder sees en udvalgt Krands,
Og venligt Væsen, *à la* falske Blake.
Hver Herrekjole har den ægte Glands,
Det mest moderne Snit hver Damejakke;
Hver Fod er silkeklædt, hver Vifte luftende,
Hver Taille stram og snørt, hvert Hoved duftende.

Man samler sig om Bordet, Theemaskinen
Hvert Hjerte vinder med sin Melodi,
Og muntert brænder Ilden i Kaminen
Og aabner Sjælene for Sympathi.
De unge Damer glemme Hovedpinen,
De unge Herrers Aand er frank og fri:
Man hvisker, snakker, leer, dog Alt med Maade;
Man knækker nu en Nødd og nu en Gaade.

Men fra sin Divan Fruen Alt behersker,
Som klogest General hun styrer Alt:
Hun krydrer Spøgen naar den altfor fersk er,
Og vækker Geisten, som i Staver faldt.
Ei binder til hun Oxens Mund, der tærsker;
Men stopper Munden den med Attisk Salt,
Og lokker frem hvert Hoveds skjulte Kraft
Med Skjemt og Spørgsmaal, Thee og Druesaft.

En Kop endnu, min Herre? Bedste Frue!
En lille Kop, ifald min Thee Dem smager?
De siger Nei — nu vel, som De behager,
Jeg nøder nødig i min egen Stue.
Men *à propos*, hvad Nyt i denne Uge? —
Smag, kjære Frøken, dog paa disse Kager!
Hvad i Theatret? hvad i Politiken? —
Tag denne Viin, Baron — jo, De maa drikk'en!

Thi vel at styrke Dem, De kan behøve,
Da snart et Under De vil faae at see.
Ei Overraskelsen jeg tør berøve
Den hele Kreds, og derfor maa jeg be'e,
At ei mig ud at fritte her De prøve.
Mit Under vil bedaare Dem maaskee;
Styrk derfor Hjertet forud, Hr. von M a r l e s!
Dig gjelder Raadet ogsaa, Fætter C h a r l e s!

Her *in parenthesi* et lille Ord
Om disse Herrer. C h a r l e s, kjære Læser,
Er Digtets Helt: hans Stand paa denne Jord
Er Greve; hans Talent er Fløiteblæser,
(Skjøndt rigtignok hans Fløites Tone hvæser),
Og hans Bestilling Diplomat i Nord;
Hans Blik er smægtende som Himlens Blaanen,
Hans Haar er guult, hans Grevskab er i Maanen.

Sit Vaaben bærer han paa venstre Haanden,
Hans Vext er rank, hans Ansigt flint og smukt;
Saa ganske lens er han just ei i Aanden,
Skjøndt han Alverdens Viisdom ei har slugt.
Tidt bringer *jus naturæ* ham i Vaanden,
Og aldrig fik med Folkeret han Bugt;
Forresten er hans Hjerte fuldt af Følelse,
Hans Lunge lidt genegen til Forkølelse.

Om Baron M a r l e s, som i min Fortælling
Har Skurkens Rolle, kun en Linie her:
Hans Hjerte var fordærvet af hans Kjælling,
Thi, mellem os, hans Kjælling var en M—.
Iøvrigt var han hadet af Enhver,
Af hver en Bramarbas og hver en Skrælling,
Af hver som rørte Luthen eller Liren,
Thi bag hans Pande sad paa Luur Satiren.

Hans Blik var spodsk, hans Knevelsbart var snurret.
Paa høire Kind han bar et vældigt Ar;
Hans Haar var stridt og kort og sort og purret,
Og Ansigtsfarven bruun som en Cigar.
Paa Støvlen hang en Spore; som Husar
Han bar en Dyrendal ved Hoften surret;
Men ei i Aften — nei, thi Kors bevare's!
Her skulde tales fiint og ei husares.

Parenthesis claudatur — til vor Frue!
Jeg mener *la Comtesse de* F i r l e f a n z.
Hun vender sig saa mild just som en Due
Til Aftnens unge Digter, Digter Hans:
Min unge Ven! spænd nu Apollo's Bue,
Og ræk os Blomster her af Musens Krands:
Den frygtelige Akt af Der' Tragedie,
Hvor tvende Piger myrde vil en tredie.

Herr Hans han smiler, bukker og sig rømmer,
Og trækker Manuscriptet frem i Hast,
Og læser nu, som sig en Digter sømmer,
Med hævet Røst og stolte Øiekast.
Nu er han tordnende, og nu han øm er,
Nu taler han om Dyd, og nu om Last,
Nu i phantastisk Skildring han sig taber,
Nu seer han op — og hele Kredsen gaber.

Dog ved hans Blik forandrer sig hver Mine,
Hvert Øie funkler og hvert Træk er spændt.
Han rødmer, thi man hvisker: Død og Pine!
At just han saae omkring i det Moment.
Enhver forlegen er, selv Frøken Fine,
Som dog for Frygtsomhed er ei bekjendt.
I Klemme sidder man til over Ørene;
Da, midt i Nøden, aabnes begge Dørene.

Og skjøn som Venus, eller som Aurora,
— Enhver har Valget efter egen Sands —
Saa mildt fremskridende som Vaarens Flora,
Indtræder, smykket med en Rosenkrands,
Vidunderet Dione — *sine mora*
Sig reiser Fru Grevinde Firlefanz.
Hun gaaer den hulde Gratie let i Møde,
Enhver staaer op, og Charles' Kinder gløde.

Thi lige for ham just D i o n e neier,
Idet hun sender rundt et yndigt Smiil,
Hvori sig skjuler Amors Tryllepiil,
Der paa sin gyldne Spids hvert Hjerte veier.
Og hver en Dames Silkekjole svaier,
Og alle Herrer bukke sig med Iil;
Men traurig pakker H a n s Tragedien sammen
Og griber sukkende til Hanekammen.

D i o n e træder frem, ført af Grevinden,
Og tager rødmende ved Bordet Plads;
Som *vis à vis* sig sætter Junker M a d s
Og gloer som bedste Ko paa Dandserinden.
En halv Snees Damer støtte Haand til Kinden
Og imitere ham med Blik og Glas.
Nu lægger Frøken F i n e sin Lorgnette,
Og hvisker til Grev C h a r l e s: en Coqvette!

Det naaer D i o n e s Øre: Blodet viger
I samme Stund fra hendes fagre Kind,
Og lig urolig Bølge Barmen stiger,
Mens Veemods Sky formørker Øiets Skin.
Hun seer paa C h a r l e s — dette Blik ham siger,
Hvad nys en Stemme sagde i hans Sind,
Og Frøknen, som just hvisker: naa, saae Magen vi!
Han svarer kold og rolig blot: was sagen Sie!

Men Øieblikket klogt benytter han
Til et Par Ord at vexle med Dione:
Imellem Spøg og Alvor er hans Tone,
Hans Sprog galant, som hos en Verdensmand.
Hun svarer ham med Fiinhed og Forstand,
Og Alles Jalousi la'er sig forsone;
Thi snildt den Skjønne lokker ind i Talen
Den hele Kreds fra Ho'det indtil Halen.

Paa alle Kanter slaaer nu løs man Gjekken;
Kun Baron Marles ei, der sidder taus,
Saa elskovsfuld, som Katten udi Sækken,
Imellem Dandserinden og Grev Claus.
Hans Hjerte kurrer som en Fugl bag Hækken,
Og da Principerne som sagt er snavs,
Saa tænker han at handle her paa Moden
Og træde vor Heltinde ømt paa Foden.

Men Skjæbnens Luner, som jo Alt beskikke,
La'er paa Grevindens Fod ham sætte sin,
Og med et tvungent Skrig og sagte Hviin
Hun farer op med Lyn i sine Blikke.
Mig var det ei! Mig var det sand'lig ikke!
Forsikkrer Marles, mindre klog end fiin:
Men Fruens Liigtorn taaler ikke Mere,
Thi foreslaaer hun nu at musicere.

Og det var vel betænkt af Fru Grevinden;
Thi hvad besidder Tonens Trylleri,
Som i Musiken flyver os forbi,
Forfriskende vort Sind som Foraarsvinden?
Da vaagner hver en Følelse forinden
Og former sig til yndig Phantasi;
Da røres alle Strenge, Lyst og Smerte,
Og Mindets Gjenlyd svarer i vort Hjerte.

Bevidstløs drømme vi, og disse Drømme
Til Livet vaagne gjennem glade Haab,
Der vied' ind som Børn af Længsels Daab,
Hen over Tonehavets Bølger svømme.
Af dem fremstige Tanker, rene, ømme,
Der dæmpe vuggende hver Smertes Raab,
Og kalde frem, mens hver en Klage tier,
Af Sjælens Dybde Hjertets Melodier.

O Melodi! O Toners rige Hav!
O Sjælens Harpe! som en Aand bevæger,
Hvis milde Aande hver en Kummer læger,
Der vaktes ved dit Veemod af sin Grav:
Du friske Væld af Harmoniens Bæger,
Som Himlen i sin Kjærlighed os gav!
Du strømmer frem i evig fulde Bølger,
Der dæmpe Sorgen, skjøndt dem Taaren følger.

Dog til min Text igjen! — Med Larm og Bulder
Et Fortepiano af det bedste Slags
Fra Stuen frem i Salen nu man ruller,
Og bringer Noder, Lys og Lysesax.
En Frøken E m m a med en sneehvid Skulder
Sig foran Nodebladet sætter strax,
Og en Sonat med Anstand og med Værdighed
Hun spiller smagfuldt og med sjelden Færdighed.

Hvor ile de Smaafingre dog, mens Armen
Med Lynets Hurtighed bevæger sig;
Ved hvert et Løb sig hæver yndigt Barmen
Og aabner Alles Blik et Himmerig.
Nu ender hun den tonefulde Krig
Med svære Dobbeltløb og mægtig Larmen.
Hver priser hende; dog hun sukker smægtende:
Roesen er W e b e r s — Ingen er benegtende.

Paa Alles Bøn D i o n e nu skal synge;
Hun gjør det nødigt, men hun gjør det dog,
Og Alle stille sig omkring i Klynge,
Og C h a r l e s, halv i Drømme, staaer der og.
Ved ham staaer Junker M a d s, det sælle Skrog,
Samt C l a u s og M a r l e s, der paa Ryggen slynge
De lange Arme, for at faae Balance.
D i o n e synger følgende Romance:

Ved den dunkle Brønd, i Skovens Stille,
Sad med saaret Bryst en Riddersvend;
Hesten græssed mellem Urter vilde,
Skjold og Hjelm hang over Dybets Kilde,
Selv han tankefuld saae ned i den.
Og han tænker paa,
Om han meer skal naae
Hjem og Brud og Fædreland igjen.

Da, mens Sukket let hans Tanke følger,
Drages Øiet mod det dybe Vand,
Og en Qvinde, der sig halv fordølger,
Halv sig hæver i de dunkle Bølger,
Rank og svanehvid, han skue kan:
Under Lokkers Krands
Klare Øines Glands
Smiler til ham op fra Brøndens Rand.

Og hun taler, mens et gyldent Bæger
Høit hun løfter i sin hvide Haand:
Denne Trylledrik din Vunde læger,
Og mens huldt den Hjertet vederqvæger,
For hver Skranke den befrier din Aand.
Fra det stille Land
Dette Kildevand
Risled gjennem Jordens Klædebon.

Naar min gyldne Skaal din Mund berører,
Falder paa dit Øie sødest Blund;
Til din fjerne Brud en Drøm dig fører,
Gamle Toner fra dit Hjem du hører
Huldt at hilse dig i samme Stund.
Hvad der svandt, forgik,
Samme Øieblik
Finder du paa dette Bægers Bund!

Mens hun taler, gløde Svendens Kinder
Og i Haabet nu hans Læbe leer;
Ned han bøier sig hvor Vandet rinder:
Dybt og dybere dog Synet svinder,
Fjern og fjernere han Skaalen seer.
Han den griber alt!
Da fra Bredden faldt
Han i Dybet — aldrig saaes han meer.

Her Romancen ender, og Dione
Dænges til af Roes og Smigreri:
Hvilken simpel, yndig Melodi!
Hvilket Udtryk! ja — og hvilken Tone!
Den jeg lære maa min lille Kone!
Den, Emilie, sammen synge vi!
Den maa sættes ud til fuldt Orchester! —
Saa gaaer Munden paa de rørte Gjester.

Mest af Alle dog Grev Charles brændte,
Rundt omkring han skued glad og stolt;
Han som Kjender hendes Noder vendte,
Hendes Handsker han ved Spillet holdt.
Hjertet i ham fløi som Amors Bold,
Og hvert Øiekast, hun mildt ham sendte,
Enten nu med Forsæt eller ikke,
Fanged han med elskovsfulde Blikke.

Hendes Ridder ridderlig han spiller,
Holdt i Aande bag sin Dames Stol:
Kun for hende han i Aften til er,
Hun, hans Hjertes straalerige Sol,
Hun, hans Tankers tryllende Idol!
Og, skjøndt om hans Øre bittre Piller,
Spidse Ord fra alle Kanter gaae,
Hørte han dem ei; kun Eet han saae.

Alt i dette Ene dog sig gjemte:
Dette dunkle Haar, i Lokker lagt,
Disse Læber, som til Veemod stemte,
Disse Kinders fine Farvepragt,
Dette Bryst, i Skjul bag sneehvid Dragt,
Dette Blik, som seet man aldrig glemte,
Denne rene Stemmes Trylleri:
Kort, den hele Skabnings Poesi!

Og D i o n e — hvi skal jeg det negte?
Lukked ei sit Øre for hans Ord.
Imod Smiger vel en Sjæl kan fegte,
Ak, men Hjertets Sprog, er Klangen ægte,
Har en Talsmand som i Hjertet boer.
Ved dets Toner Længsels Spirer groer
Til et mægtigt Træ med Løv og Skygger;
Deri Haabets glade Sangfugl bygger!

Her et Tæppe nu for Soiréen
Med Forlov jeg hurtig synke la'er;
Thi hvad meer man fik end Kongotheen,
Derpaa har min Musa intet Svar.
Ingen Kjøkkenseddel seet jeg har,
Ingen Ret jeg smagte paa med Skeen;
Dog trakteerte vel de søde Dukker man
Her, som anden steds, med Slik og Sukkervand.

Med Grev C h a r l e s, som i Hat og Kappe
Ud ad Døren iler, følge vi:
Ned han styrter ad den brede Trappe,
Herrer, Damer stormende forbi.
Kinden luer, sig hans Fødder rappe,
Som en Fanges, der sig føler fri,
Som om Flammen brændte ham i Hælen;
Dog, den var ei der — den var i Sjælen!

Først i fri Luft samler han sin Tanke,
Hvor, med Blikket vendt mod Stjerners Hær,
Sprængt han skuer hver en jordisk Skranke,
Og sig tykkes Himlen mere nær.
Høiere han føler Hjertet banke,
Thi med henrykt Blik han læser der,
Midt i Krandsen af de gyldne Stjerner,
Hendes Navn, som Evigheden værner.

Og han iler hen, hvor Havet slynger
Bølgebæltet omkring Landets Kyst:
Der hans Hjertes Drøm paa Voven gynger,
Hver en Bølge om det Navn nu synger,
Som fra Stjernen ham tilsmilte Trøst.
Stille Fred og paradisisk Lyst
Strømmer med hans Blod til alle Aarer,
Varmer, qvæger, fryder og bedaarer.

Hvo har Navn for hvad han her fornemmer,
Medens op fra Hjertets Dyb nu lød
Glædens fulde Chor i høie Stemmer?
End i Taarers Dal han forud nød
Sjælens Lyst, der Graven gjennembrød,
Lysets Herlighed, som Himlen gjemmer
Til den frelste Aand, der løst fra Sorgen
Gjennem Døden gaaer til Livets Morgen. —

Men til D i o n e! — Vintren er forbi,
Og imod Enden lakker det med Vaaren;
Det friske Lindeblad afryster Taaren,
Og Poplens Krone gynger frank og fri;
I Skoven fløiter Fuglen sit Pipi,
Og hver en Blomst, som Floras Barm har baaren,
Hvis Kalk nu Lys og Varme kommer nær,
Sig aabner duftende, med farvet Skjær.

Den lette Myggeflok om Aftnen summer,
De muntre Morgenlærker Triller slaae,
Og Frøen qvækker medens Bien brummer,
Naar Middagssolens Flammer Jorden naae;
Og mere dunkelblaa nu Bølgen skummer,
Og mere reent er Luftens friske Blaa,
Og i sin Fylde al Naturen skjælver,
Mens høiere sig Himmelbuen hvælver.

Paa Alt det tegner til en herlig Sommer,
En af de sjeldne Gjester her til Lands,
Hvor Taagen hænger sig om Solens Glands,
Og Boreas i Luften lystig trommer;
Hvor lunefuld, som Pigers Sind og Sands,
Fra alle fire Hjørner Vinden kommer;
Hvor Himlen Nat og Dag i Ho'det regner,
Og Somrens Kjendetegn er Vand og Fregner.

Fra Staden ud den store Verden flytter,
At prøve Livet i den friske Luft,
At nyde med sin Næse Blomstens Duft,
Mens sødt til Fugleqvidder Øret lytter;
At styrke ved Betragtning sin Fornuft,
At adle Hjertet i de simple Hytter,
Og, mens et landligt Liv man har for Øie,
Sig med det gamle Byliv at fornøie.

Dione flytter med, og nogle Mile
Fra Byen, ved en lille Sø, hun fik
Et Huus sig leiet, kaldet Sommerhvile,
Hvor lige op til Muren Vandet gik.
Naar sig fra Voven hæved hendes Blik,
En Bøgeskov det mødte. Poppelpile
Omkrandste Bredden, og en Have laa
Om Huset rundt og langs med Søens Blaa.

I dette Paradiis den Skjønne drager,
Kun i sin Piges Følgeskab, nu ind,
Og bringer der i Orden sine Sager,
Og slaaer i Eensomhed til Ro sit Sind.
Sit Sovekammer hun mod Østen tager,
Men imod Vest, belyst af Solens Skin,
Før bag den fjerne Skov den Hvile søger,
Var hendes Cabinet og hendes Bøger.

I Mørket ei Dione havde famlet,
I disse Bøger jeg Beviset har;
Med udsøgt Smag var Bibliotheket samlet,
Af Aands og Hjerteføde fuldt det var:
Der fandtes Göthes Faust og Shakespeares Hamlet,
Og Byrons Manfred, Cain og Corsar,
Og Schiller, som vor slappe Tid for stærk er,
Og Oehlenschlægers rige Ungdomsværker.

Der fandtes Bønnebøger, Andagtsskrifter,
Lidt gammel og lidt ny Philosophi,
En heel Reol, hvor man Bekjendtskab stifter
Med Heltes Liv og Reisendes Bedrifter,
Ja, selv der fandtes en Astronomi;
Men først og sidst dog hines Poesi,
Hvem Museme til Verdens Glæde fødte:
De tre Heroer: Shakespeare, Byron, Göthe.

Ved Cabinettet, hvorom nys var Talen,
Med Blomster fyldt et Værelse der laa,
Og derfra førte Døren ind til Salen.
Fra den man til Altanen kunde gaae,
Der over Vandet hang, og hvor Ovalen
Af den med Skov bekrandste Sø man saae.
Her saae ved Dag man Havet i det Fjerne,
I Søens Speil om Aftnen Himlens Stjerne.

Her stod D i o n e s Harpe, som hun slog
Med Mesterhaand hver Aften; her hun hvilte,
Naar Lunas Straaler gjennem Skoven smilte,
Og gyldne Skyer over Himlen drog.
Her sine bedste Minder frem hun tog;
Men selve Dagen bort ved Arbeid iilte,
Ved Broderi og Tegnen og Studeren,
Ved Øvelser i Dands og ved Spadseren.

Saa fløi forbi nu Tiden — fjorten Dage
Var alt henrundne som et kort Minut.
Kun Fred omgav D i o n e, ingen Klage
Formørked Øiet paa den hulde Glut.
Dog det var Havblik, Stormen er tilbage;
Den kommer snart; men før den er frembrudt,
Den vugger hendes Sjæl med yndig Mumlen,
Lig Bækkens Bølge — derpaa kommer Humlen!

En Aftentime just som Dagen helder
Og Pigen bragte Thee og Aftensmad,
Ved hendes Dør en Tjener selv sig melder;
Og førend om Tilladelse han bad,
Han iilsomt med bevæget Røst fortæller,
At nogle Skridt herfra hans Herre sad,
Med Panden blodig og med Blod paa Vesten,
Da han paa Veien styrtet var med Hesten.

D i o n e springer op og hurtig kaster
Hun Shawlet om sin Hals, og uden Hat,
Af Tjeneren og Pigen fulgt, hun haster
Af Haven ud, igjennem Busk og Krat;
Hun standser ei, den lette Fod ei raster,
Og næsten aandeløs, af Løbet mat,
Hun Stedet naaer, af Tjeneren betegnet,
Hvor hun Grev C h a r l e s seer i Afmagt segnet.

Han hviler paa den duggbelagte Jord,
Hvis høie Græs sig om hans Hoved slynger;
Bevidstløshed hans Øienlaag nedtynger,
Og midt i Panden sees et blodigt Spor.
Ved Siden, med den sprængte Sadelgjord,
Er Hesten henstrakt mellem Blomsterklynger;
Og medens den, lig Herren, stønner stille,
Slaaer Fuglen over dem sin muntre Trille.

Saadan, af Døden let berørt, hun finder
Den unge Greve, som var ei forglemt;
Og halv forfærdet, halv til Veemod stemt,
Hun knæler ned ved ham, og Taaren rinder
I klare Draaber over hendes Kinder,
Mens Hjertet hæver sig saa dybt beklemt.
Hun løfter ømt hans Hoved, dog hans Blikke
Endnu tilsløres — Læben aabnes ikke.

Imidlertid et Leie man bereder
Af Grene, som med Mos bedækkes blødt;
Paa det han lægges, og D i o n e beder
At vandre sagte, mens sit Shawl hun breder
Ud over ham, hvis Blod det farver rødt.
Selv bærer hun hans Hoved: halv som dødt
Det hviler tungt og mat i hendes Hænder,
Skjøndt varme Øiekast hun tidt det sender.

Man Huset naaer, og i Diones Seng
Den dyrebare Byrde ned man lægger;
Med lette Puder man ham let bedækker,
Mens efter Doktor flyver bort en Dreng.
Men Charles drager Aanden tung og eng;
Den urofulde Hvisken ei ham vækker,
Og ei hans Sjæl, bevidstløs, kan fornemme
Den ømme Klage fra Diones Stemme.

Thi raadvild hun ved Leiet længe stod;
Men nu med Rosenvand hun ham bestænker,
Og Pigen, som af Skræk paa Huusraad tænker,
Paa Munden lægger Salt og Peberrod.
Da — Fangen lig, der bryder tunge Lænker,
Hans Bryst sig løfter, og mens Purpurblod
Skød frem i Kinderne, hans Blik sig hæver:
Forundret det omkring i Stuen svæver.

Thi for hans Aand, som Alt i Drøm betragter,
Omformes Alt ved Feberphantasi:
Han troer, at Dødens Nat han dvæled i,
At, nys til Livet kaldt af Lysets Magter,
Han Skyggeriget vandret er forbi;
Og gjennem Taagen, som for Øiet lagt er,
Han skuer alt i Lysets Morgenrøde
Den første Engel komme sig i Møde.

Han strækker Haanden mod Dione hen,
Dog magtesløs den falder ned paa Dækket;
Tilbage synker Hovedet, og svækket
Han selv i Slummer vugges ind igjen.
Men tankefuld, bevæget og forskrækket
Dione hefter Blikket paa sin Ven,
Og medens friske Taarer Øiet vande,
Hun stryger med sin lette Haand hans Pande.

Det var en farlig Stilling, ei jeg negter,
Her hørte Kulde, Aar og Fatning til;
Thi kun Medlidenhed er daarlig Vægter,
Hvor Hjertetyven Amor er paa Spil.
Naar først han stjaalet har, han sætter Ild,
Og hvis ei Luen strax man dæmpe mægter
Ved Hensyn, Klogskab, Hjertets Sammenklemmelse,
Da voxer op til Qval hver sød Fornemmelse.

Thi Alt i Verden har en Dødens Spire,
Hvori som Aander fjendske Kræfter boe.
Som Toner vaagne de, og dandse fro
Ved Lystens lette Slag paa Hjertets Lire;
Af een Begjærlighed de skabe fire,
Af Fryd et Sorgens Net de om os snoe;
Af Ærens Drøm, af Elskov, Guld og Druer
De lokke Lys ei frem, men vilde Luer.

De smile ydmygt naar man dem foragter,
De sukke stille naar man dem forsmaaer,
De slumre roligt naar man dem betragter,
Men herske vældigt naar de Magten faaer.
De lænke Sjælen naar den mest forsagt er,
De fange Hjertet naar det kjærligst slaaer,
De vende op og ned paa Alt i Livet,
Og bøie selv det Stærkeste som Sivet.

— Men her til Lykke Lægen arriverer
At tage vor Patient i grundig Cuur.
Han føler Pulsen, tæller paa sit Uhr,
Mens Igler han og Suurdei ordinerer.
Han priser C h a r l e s' dygtige Natur
Og smiler naar den Syge phantaserer,
Og søgende om Raad i sin *Scientia*,
Han finder Stilhed, Hvile, samt *Patientia*.

Derhos et mindre Plaster og et stort,
Med Gummiolie, som det bedst kan falde,
Paa alle Kanter dygtig oversmurt,
Han lægger paa ham, trøstende dem Alle.
Med Smiil udbryder han: nu er det gjort!
Bli'er værre han, saa lad De kun mig kalde.
Farvel! Farvel! jeg kan ei tøve mere;
En Practicus maa evig practicere!

Men har end Lægen sin Patient forladt,
Dione dog med Charles holder Øie:
Skjøndt træt af Dagens urofulde Møie,
Hun vaager ved hans Seng den hele Nat.
Paa hvert et Aandedrag hun agter nøie,
Om mere stærkt det er, om mere mat;
Og viser sig lidt Farve blot paa Kinden,
Strax seer deri hun Tegn paa Velbefinden.

Saa, Englen lig ved Graven, sidder hun,
Til Søvn og Træthed hende overmande,
Til Drømmen og dens Billeder sig blande
Med hendes Tanker næste Morgenstund.
Da synker ned mod Leiet hendes Pande,
Den bløde Pude kysser hendes Mund,
Og over Kind og Bryst og Arm sig lægge
De dunkelbrune Lokker, lig et Dække.

Hun slumrer — men den friske Morgen føder
I Charles Kraft og Liv — han vaagner let;
Han kaster Blikket rundt, og strax det møder
Et Hoved, hvilende paa Sengens Bræt.
Jo meer han seer, desmere Kinden gløder,
Og da nu endelig, af Skuen træt,
Sit Øie som bedaaret han tillukker,
Af Hjertets Dyb heel længselsfuld han sukker.

Det dybe Suk Dione s Øre naaer,
Af Hvilens korte Blund det hende vækker:
Det dunkle Øie hun i Veiret slaaer,
Og yndigt Purpur hendes Kind bedækker.
Ned synker Blikket, og med Haanden lægger
Tilbage over Skuldren hun sit Haar,
Hvorpaa sig hurtig hendes Fødder fjerne —
Saa flygter imod Morgen Nattens Stjerne.

Men ingen Slummer lægger meer sit Bind
Om Charle s' Pande — drømmende han støtted
Med Haanden tankefuld og taus sin Kind.
Han sidder, som om Øret henrykt lytted
Endnu til fjerne Toner — som benytted
En Fee nu til sit Tryllespil hans Sind.
Saa sidder han, og hvad han nu betænker,
Det kjender Amor og de unge Enker.

O Drømmeri af Kjærlighed og Savn!
Af Lyst og Haab, som ængster og som tryller,
Som Hjertet med en mægtig Attraa fylder,
Og drager Ynglingen mod Pigens Favn:
O Følelse, som vi vor Tilvær skylder!
Hvo nævner Barnet ved sit rette Navn?
Blod, Sandser, Sympathi og Uundværlighed,
Composition af Længsel og Begjærlighed!

Dig takke vi for Ægteskab og Vugger,
For unge Sjæles gaadefulde Form,
For Hjertets Fred og Lidenskabens Storm,
For Livets Suurdei og for Livets Sukker.
Din Frugt hver Skabning paa sin Vandring plukker,
Thi dig Naturen skrev som Alles Norm.
I Alles Bryst du dine Skud udslynger,
Du, Livets Rod, som Livet selv forynger.

Du lokker os til Hymens Lotteri,
For d e r at prøve Ægtestandens Lykke,
For med Gevinsten os et Huus at bygge,
Med enten Himmel eller Helved i.
To Lodder bringes der, og vælge vi,
Beroer dog Træffet paa Fortunas Nykke.
Hvad begge gjemme, vil jeg her fortælle;
For Resten kan det sees af hver Novelle.

Til Frokost Tvedragt giver os det første,
Til Middag daarlig Mad og aldrig Ro,
Til Aften Strid, om hvo der er den Største,
Skjøndt ofte man er smaa nok begge to;
Til Ryggen bringer det en dygtig Børste,
Til Vandring gjennem Livet snevre Skoe,
Til Hvile, for at Hjertet sig kan vende,
En Seng, som gjort til To, har Plads til Trende.

Det andet lutter Harmoni os gi'er:
En trofast Skulder, som hver Byrde letter,
En Krands af Roser til vor Ungdoms Ziir,
Hvorom sig Eviggrønt som Ramme fletter;
En Trøst, der i det Værste hos os bli'er,
Et Bryst, der ingen kjærlig Drøm forgjetter,
Et dobbelt Smiil og Suk i Fryd og Nød:
Eet Bord, een Seng, eet Maal i Liv og Død!

O Harmoni af tvende Sjæles Klang!
Disharmoni af tvende Sjæles Toner!
Spil, som bestandig sættes nyt i Gang
Til alle Tider og i alle Zoner!
O Hurlumhei af Ægtemænd og Koner!
Af Folk, som gjør sig Veien let og trang,
Af Folk, som kun den stille Gangsti kjende,
Af gamle Piger og af Pebersvende.

Frit Valget er, men selv er ei vi frie,
Hvert Indtryk ta'er vort Hjerte i Forpagtning;
Nye Lidenskaber, gamle Minders Slagtning
Og Hængen-op i Røg, tilstede vi.
Mest staaer det hulde Letsind dog os bi,
Men fremfor Alting Hensyn og Betragtning
Til Huus og Hjem, til Stand og Rang og Hæder,
Til Mad og Drikke, Gods og Guld og Klæder.

Er da den evig unge Amor død,
Som een Gang sine gyldne Pile sendte
Fra Himlen ned, mens sødt hans Lyra lød
For varme Hjerter, der af Elskov brændte?
Er Faklen slukket? den, som Lyset tændte
For tusind Slægter gjennem Liv og Død;
Har Rigmands Guld om Buen lagt en Bøile?
Brast Gudens Piil i Kammerherrens Nøgle?

Nei! Men en Handelsvare Hjertet blev,
Og Skjønhed blev et Fond, hvoraf man henter
Sig Ægteskabets Capital og Renter
Ved Mellemkomst af Kys og Kongebrev.
O Kjærlighed, som aagrer med Procenter!
Gjør Skjøgen værre, naar sin Taxt hun skrev?
Kun Klogskab vaager, Amor steenhaardt sover.
O Skuespil, at lee og græde over!

Hist knæler en forelsket Ungersvend
Ved Foden af sin Donna: Fagre! Hulde!
(Saa taler han) forjag dit Hjertes Kulde,
Og elsk, som jeg dig elsker, ømt igjen!
Hun seer betænksomt paa sin unge Ven,
Og veed ei ret, om her hun fire skulde;
Dog endelig med Smiil ham spørger Damen:
Min Herre! ikke sandt — De har Examen?

»Ak nei, desværre!« Det er slemt, min Kjære!
Dog De maaskee den ta'er om stakket Frist?
»O nei!« — O vee! saa faaer vi lade være,
Med mindre Deres Fa'er er Capitalist.
»Jeg har en Arv i Vente.« — Er det vist?
»Ja jeg forsikkrer Dem det ved min Ære,
»De tred've Tusind staae hos Jøden L e v i.« —
Hun synker til hans Hjerte: Din for evig!

Saadan man Lykken veed at assurere,
At sikkre sig, naar man sig offre vil;
Man Amors Lue seer som Kjøkkenild,
Som Qvindens Maal, fra Een at blive Flere.
Man agter ei sit eget Selv for Mere,
End for en Indsats i et Lykkespil;
Man aner ei, skjøndt man belært er bleven,
Det høie Værd af eensom, stille Leven.

Man kjender Æren ei, og Stolthed neppe,
Ei Livets Maal, som i os selv vi fik,
Ei Troens Kraft, ei Nydelsen, som gik
Frem af en Tankestrømnings Flod og Ebbe;
Ei Haabets Skjønhed, ikke Længsels Blik
Naar Natten ruller ud sit Stjerne-Tæppe,
Ei Glæden ved Ideernes Modtagelse,
Ei Frugten af vor egen Aands Opdragelse.

O Lavheds lænkebundne Aand, som kun
Af Hensyn kaster sig i Hymens Arme;
Som smelter ei ved Kjærlighedens Varme,
Men suger Klogskab af dens røde Mund;
Som for Gevinsten kun har sultne Tarme,
I Hjerteposens Dyb en hullet Bund;
Som kjender Ægteskab, men Elskov ikke,
Som griber Skallen, men la'er Perlen ligge!

Saa gjorde Charles og Dione ei,
Der omvendt handled — og hvem alt vi kjender
Om ei som gamle, dog som gode Venner.
Helbredet var han, ikke frisk — o, nei,
Han vandrer hjertesyg en farlig Vei,
Hvor Piil paa Piil ham Elskovsguden sender.
Han sætter ned sig hos Dione nu,
At tage Afsked var hans faste Hu.

Først stammer han sin Tak med sagte Stemme,
Hun svarer kun med sænket Øiekast;
Saa be'er han hende, aldrig sig at glemme,
Da sukker dybt hun, som en Lænke brast;
Saa hendes Hænder, som hans egne gjemme,
Han mod sin Læbe trykker ømt og fast;
Saa mødes deres Blik i Lyst og Smerte,
Og reven hen hun synker til hans Hjerte.

Det første Kys — hvad hæver hver en Tvivl,
Som denne Blomst, af kjærlig Længsel funden?
Dens Bæger krandset er af Amors Smiil,
Og Psyches Taarer ligge gjemt paa Bunden.
Al Sjælens Ømhed svæver da paa Munden,
Al Hjertets Varme vaagner da med Iil,
Alt vækkes da — det Bedste og det Største;
Thi hvad har Magt i Livet som det Første?

Den første Barndom og de første Minder,
De første Toner af vort Hjertes Røst,
Det første Haab, som meer og meer forsvinder
Med Sindets Gjenklang af dets første Lyst;
De første Taarer over Barnets Kinder,
Den første Lærdom i dets unge Bryst:
Kort, alt det Første for vor Sjæl er Lindring,
Det første Kys dens yndigste Erindring!

Og denne Trylleblomst D i o n e byder
Sit Nectarbæger nu. Mod C h a r l e s vendt
Er hendes hele Sjæl, i Blikket sendt,
Der taarevædet hendes Indre tyder.
Halv drømmende sin Følelse hun nyder
Al Haabets Sødhed, forhen ubekjendt.
Saa sidder hun, til Timens Slag dem vækker,
Til Slør om Glæden Afskedsstunden lægger.

Og hun er ene — paa den lette Hest
Hun seer ham flyve bort saa let som Vinden.
Hun støtter tankefuld sin Haand til Kinden
Endnu med Øiet følgende sin Gjest.
Han vender tidt sit Hoved, og forinden
Han taber sig bag Skovens sidste Rest,
Han halv omkring i Sadlen rask sig svinger,
Og kysser ømt til Afsked paa sin Finger.

Men i den samme Stilling taus hun dvæler,
Og Blikket vandrer i det samme Rum,
Og Læben smilende forbliver stum,
Mens Sukket sig fra hendes Hjerte stjæler.
Saa, bøiet halv forover, halv hun knæler,
Som samled hun de gyldne Minders Sum,
Som holdt hun fast det sidste, nys forsvundne,
Det nu med hendes Sjæl saa nær forbundne.

Halv drømmende hun paa Altanen sad,
Hvor med sit eget Hjerte ømt hun taler,
Mens Øiet følger Aftnens Sol, som daler
Bag zephyrlette Skyers fjerne Rad.
Dens funklende, dens sidste Lue maler
Med Rosens Rødme Lundens lyse Blad;
Den synker meer og meer, men Skyen arver
Dens Straaleglands, dens purpurrøde Farver.

Og Lysets glimrende og stolte Død
D i o n e tankefuld betragter nøie,
Og Blikket følger S k y e n mod det Høie,
Hvor sig i tusind Straaler Farven brød.
Dog kort Tid kun den tryller hendes Øie,
Snart synker graanet den i Mørkets Skjød,
Og Natten Stjerneborgens Port oplukker —
Alt seer D i o n e, bævende hun sukker:

»O hvad er Livets fagre Glands? Forsvunden
Som Solen hist er snart dets gyldne Pragt;
Selv Mindet, i sin blege Rosendragt,
Fordunkles som en Sky i Aftenstunden.
Dog — svandt end Straalen her ved Tidens Magt,
I næste Øieblik paa ny oprunden,
Den glimrer mere reen, i stille Glands,
Fra Nattens evig friske Stjernekrands.«

Men Stilhed nu omsvæver Alt og trykker
Sit sagte Kys paa alt det Skabtes Mund,
Og frem af Skoven gaae de dunkle Skygger,
Og Taagen damper over Mosens Grund;
Og al Naturen sig et Leie bygger,
Og Alting synker i det tause Blund —
D i o n e reiser sig, thi Hvilen kalder;
Fra Tankens Arm til Søvnens Bryst hun falder.

Fra den Tid af hun Charles daglig seer,
Fra den Tid af man ikke meer ham skuer
I Byens Cirkler, Stadens Assembleer,
I Kreds af smukke Frøkener og Fruer.
Kun for Dione nu hans Hjerte luer,
For ham er hele Verden Intet meer,
Kun hendes fagre Træk hans Tanker tegne,
Kun hendes Billed seer han allevegne.

Hver Gang hans Ganger bar ham ud til hende,
Har ikke Lethed nok dens rappe Fod;
Hver Gang fra Høien af han kunde kjende
Altanens Gitter, hvor den Hulde stod
Og frit sit hvide Tørklæd' flagre lod,
For ham den første Hilsen ømt at sende:
Da spored frem mod Maalet han sin Hest,
Og da begyndte Begges glade Fest.

Da fløi fra Glædens Bue Tidens Piil,
Og før de øined den, var den forsvunden;
Da flygted Savnet bort med Stormens Iil,
Mens Længsel stille sad med Vingen bunden,
Mens Begge læste i hinandens Smiil
En Lykke, forhen søgt, men aldrig funden;
Mens hver en Taage bort fra Øiet veg,
Ved Glands af Dagens Sol, der skyfri steg.

Da gjennem Lunden gik de Arm i Arm,
Med Øret aabent for hinandens Stemme,
Der tolked Hjertets Glæde, mild og varm,
Og Livets Lykke lod dem dybt fornemme;
Da hørte tause de paa Bølgens Larm,
Og vuggede de syntes Alt at glemme,
Naar Vinden kruste Søens blanke Speil,
Og Baaden bar dem frem for fulde Seil.

Men naar til Afsked om et Kys han bad,
Naar om at skilles Aftenklokken minder,
Og hun med varme, purpurklædte Kinder
Til Skoven følger ham sørgmodig-glad,
Hvor i den dybe Dæmring han forsvinder,
Det Begge tidt var haardt at skilles ad.
Med Suk i Lunden ind han saaes at drage,
Og hun med vaade Øine stod tilbage.

Thi øm var Afskedstimen; hvert et Møde
Gav dem et Indtryk af en Høitidsdag,
Og begge Hjerter, drømmende og bløde,
I Sværmeriets Toner fandt Behag.
Ei den Art Tale faldt i deres Smag,
Hvori de muntre Skjemtetoner løde;
Med Lunets Spøg var deres Fryd ei blandet;
De kjendte Hjertets Sprog, og intet andet.

Men hver en Blomst, som sprang af Hjertets Rod,
Sit Tryllebæger sødt for dem oplukker,
Og hver en yndig Frugt dem Haabet plukker,
Der Veien rosenstrøer for deres Fod.
Lig Dalens stille, perleklare Flod,
Som Morgnens Sol og Aftnens Stjerne vugger,
Og som sig Himlens Farve speiler i,
Bar Tidens Bølge deres Lyst forbi.

Og hver en Lænke, snoet af Amors Haand,
Som her paa Jorden Bryst med Bryst forbinder,
Og hver en Traad, hvoraf sig Guden spinder
Til Net om Sjælene de stærke Baand,
Der knytte sympathetisk Aand til Aand,
Sig fast og fastere om Begge vinder.
Dem fængsled Alt, hvad Livets Baand vi kalde,
Kun Brødens ei, det stærkeste af alle.

De nød den Fryd, som Øieblikket har,
Naar hulde Minder Farveskjær det laane,
Og alle Sorgens Skygger mat hendaane
For Dagens Sol, der skinner blank og klar.
Men meer end Dagens Sol gjaldt Aftnens Maane
Dog for det elskende og unge Par,
Der paa Altanen tidt dens Guddom hylded,
Og Haand i Haand stod af dens Lys fortryllet.

Saa flygted Dagene paa Tidens Strøm;
Af Tal kun faa, en Evighed de gjemte.
Den samme Harmoni, saa fuld og øm,
Endnu til Begges Lyst sin Harpe stemte;
Endnu den hele Verden Begge glemte,
Endnu hang over Begge Sjælens Drøm:
Men Alting vexler — Adam er Beviset;
Hvor længe var vel h a n i Paradiset!

Ja, Stammefader for den faldne Stamme,
Som faldt, som falder og som falde vil,
Du gaaer igjen, i Alles Bryst den samme,
Dit Spil forynger sig i Livets Spil!
Slemt blev i Æbleprøven du til Skamme,
Og Frugtens Frugt os Alle hører til:
Den gav vor Lever Galde, Saar vor Lunge,
Den gav vort Hjerte Sorg og Braad vor Tunge.

Den bragte ind i Verden Livets Fjender:
Død, Pest og Avind, Sjælekamp og Tvivl;
Af Guld og Vellyst den et Riis os binder,
Og saarer os med Angers skarpe Piil;
Den daarer os med Løn, som Ingen vinder,
Hvorefter Alle gaae med samme Iil,
Med samme Lyst, som Pigen efter Flitter,
Som efter Skinke døbte Isra'liter.

Den bringer til hvert Hoved Martyrglorien,
Til hver en Pande Tornekronens Ziir;
Med løiet Hæder den vort Bryst indvier
I Undergangens Time til Victorien.
Kast blot opmærksom Øiet paa Historien
Og see hvor Alt til sidst kun Navne bli'er,
Hvor Storhed, Ære, Kraft og Haab forsvinder,
Hvor Mindet selv fortrænges kan af Minder!

Dog — midt i Sjælens Kamp og Livets Tæring,
Den slynged om vor Tinding Taalmods Krands,
Fremkaldte, som af Mørket Stjernens Glands,
Et luttret Bryst af Lidenskabers Gjæring;
Den gav til Aanden Tankens rene Næring,
Til Hjertet Skjønheds, Kjærlighedens Sands;
Til Gjengjeld os for Paradisets Have,
Udødeligheds Tro ved Venners Grave.

— Men til mit Par igjen, som jeg forlod,
Da paa min Vei jeg Stammefa'eren mødte,
Da mine Saar ved Syn af Adams blødte,
Mens jeg ved Kundskabstræet stille stod.
Til Dandserinden nu paa staa'nde Fod!
Som Tanken let, skal Scenen hurtig flytte:
Indhente snart jeg skal, hvad tabt er vorden.
Uorden har jeg ei, skjøndt ingen O r d e n.

Det er en yndig Aften — Himlen breder
For Øiet ud sit Telt af blaa Azur,
Mens for den lette Zephyr Stilhed reder
Et Leie hos den slumrende Natur.
Fra Lundens Hegn, fra Skovens grønne Buur,
Hvis dunkle Hvælving Fuglechoret freder,
Lød Gjøgens Kuk og Nattergalens Sang:
Snart Tonen døde — snart den atter klang.

I Land fra Baaden stiger just D i o n e,
Ved C h a r l e s' Arm hun langsomt vandrer frem;
Og Luftens Lethed, Fuglens Fløitetone
I Aftnens stille Glands fortryller dem.
De tage Veien mod det nære Hjem,
Hvis Tag sig hæver over Træets Krone;
Nu standse de, og atter nu de gaae,
Og nu som drømmende de stille staae.

Og som een Tanke ledte nu dem Begge,
De slynge Armen om hinanden fast.
Hans Skulder bærer som en yndig Last
D i o n e s løste Lokker, der sig lægge
Omkring den Skjønnes Hoved, lig et Dække,
Der skygger for de varme Øiekast.
Saa drømmende — mod Brystet Brystet tynget,
De staae lig Marmorstøtter fast omslynget.

Men Livets Flamme, ikke Stenens Kulde,
Med Purpur farver Begges varme Kind;
En Taare lister sig i Øiet ind,
Som alt de aned at de skilles skulde.
Tabt i hinanden og for Verden blind,
Med Tanker, af den samme Længsel fulde,
De følte salig Glæde, braadfri Smerte,
Ved Livets Bølgeslag i deres Hjerte.

O, at et sligt Minut ei Evighed
Til Moder fik, skjøndt det fik Himlens Lyst!
O, at kun Drømmen lig er denne Fred,
Kun Øieblikkets snart fortrængte Trøst!
O, at med Tiden Templet styrter ned,
Som Haab og Elskov bygged i vort Bryst!
O, at kun Lykkens Glimt er Ungdoms-Kjærlighed,
Kun Savn dens Frugt, Erindring al dens Herlighed!

Men ved den løvbekrandste friske Kilde
Vi mødes atter med det unge Par.
I Græsset h u n, ved hendes Fod, den lille
Beskeden C h a r l e s sig et Sæde ta'er;
Og ømt i Skumringen de hviske stille,
Paa Hjertets Spørgen giver Læben Svar,
Og Kinden brænder høit af Amors Luer,
Mens Øie ind i Øie kjærligt skuer.

Dione let sig over Charles helder,
Og Begge lytte som til Aanders Chor,
Til Kildens Vand, der ud af Høien vælder
Og sig med Rislen ned mod Søen snoer.
Om Nymphen, som i denne Kilde boer,
Et gammelt Eventyr hun ham fortæller,
Der ender med den skjønne Ridders Død,
Hvis Klagesang fra Dybet ofte lød.

Men Charles vender Hovedet tilbage,
Og drømmende han seer i hendes Blik,
Imedens sagte Suk fra Læben gik,
Som Gjenlyd af den døde Ridders Klage.
Ved deres Magt blev hendes Tanker svage,
Og dobbelt Styrke hendes Længsel fik,
Men hvad den attraaer ikke selv hun veed —
Da bøier Charles sig mod Græsset ned.

Paa hendes lille Fod hans Læbe trykt er,
Før hun det mærker, bævende og ømt,
Og Haanden løfter bønligt han paa Skrømt,
Som om han for Diones Vrede frygter;
Dog blev af yndig Rødme kun han dømt,
Af Blik, hvori for Ømhed Strenghed flygter,
Af Taushed fra en Røst, ham nys saa huld,
Af Hjertets Svulmen, mere høi og fuld.

Og stedse nærmere han rykker hende,
Og mere bønlig lyder nu hans Røst:
Et Kys! o eet kun paa dit fagre Bryst,
At al dets Kjærlighed jeg maa erkjende.
Den Blomst, som hviler der, hvor al min Trøst
Nu yndig slumrer, du som Bud mig sende!
O giv mit Haab et Svar i denne Nellike! —
Hun sukker: o jeg vil — dog nei! — jeg vil ikke.

Dog — hvor er Svaghed, som ei overmandes?
Han trykker til sin Mund sit Blomsterpant.
Dione s Øie, som af Taarer vandes,
Ved Charles' Hjerte kun en Trøster fandt.
Lyst, Suk og Smiil og varme Kys nu blandes,
Og Amors gyldne Vaaben Seier vandt;
De glemte hver Beslutning, Jord og Himmel,
Og sank beruste hen i Elskovs Svimmel.

Men rundt om dem, hvor Amor selv holdt Vagt,
Trods Gudens Fakkel Mørket frem nu stiger,
Og Dagens sidste Straaleskin bortviger.
Det Timen er, hvor Skyggerne faae Magt,
Hvor Alt hvad lever imod Hvilen higer,
Og Alt hvad aander sig til Ro har lagt;
Hvor over Jorden Søvnens Engel vandrer,
Mens Livets Sandhed han til Drøm forandrer.

Ud bredte sig den lune Sommernat,
Med blege Stjerner smykt. Fra Søens Bølge,
Fra Mark og Skov, som fjerne Skygger dølge,
Gik knap et Vindpust gjennem Havens Krat.
Som havde Sorgens Aand vor Jord forladt,
Som var med Natten Freden selv i Følge,
Saa krandste Luft og Sø og Skov og Eng
I Stilhed her D i o n e s Brudeseng.

TREDIE SANG

Let Tiden ruller, hvad den med sig bringer,
Forandrer uafladeligt Gestalt:
Alt kommer frem, og derpaa svinder Alt,
Og hver en Tone snart som Gjenlyd klinger.
Kraft, Ungdom flyver bort paa snare Vinger,
Lyst er som Draaben, der i Havet faldt,
Al Livets Glands er Lys, som Natten slukker,
Et deiligt Øies Blik, som Døden lukker.

See, dette Dødens Ord, der fast sig hænger
Til alle Livets Stjerner — dette Ord,
Der sluger alle Tanker, det sig mænger
Som bitter Latter i hvert Glædes-Chor:
Som Pilens Braad det Sjælen gjennemtrænger,
Som Livserfaring det i Hjertet boer,
Og mens vor Kraft til Jorden ned det tynger,
Mens vi forældes — det sit Liv forynger.

Hvor findes Balsam vel for dette Saar?
Hvor Urten, som os denne Vunde læger?
Hvor Livets fulde, rosenkrandste Bæger,
Hvis Bund ei altfor snart vor Læbe naaer?
Hvor Frugten, der med samme Friskhed qvæger
I Barndoms, Ungdoms, som i Manddoms Aar?
Hvor Alt forenet, hvad vor Aand behøver,
Hvad os som Tidens Børn ei Tiden røver?

Thi hvor er Tro, som ei af Tvivlen fældes,
Og hvor et Haab, hvoraf ei Vingen faldt,
Og hvor en Kraft, som slides ei og ældes,
Og hvor en Kjærlighed, af Tid ei qvalt?
Hvor Mod og Styrke, som beseirer Alt?
Hvor lykkelige Timer, som ei tælles?
Hvor Nydelser, som paa den sidste Rest
Ei indbød Tomhed, Kjedsomhed til Gjest?

Forsage, det er Læren kun — forsage
Er al vor Viisdom, Livets hele Frugt:
Den Rest, der af vor Virken bli'er tilbage,
Den Spire, hvormed Tiden ei faaer Bugt.
Den modnes langsomt ved Erfarings Tugt
I Kulde, Bitterhed og mørke Dage;
Men voxe skal den, til den kolde Steen
Bedækker Hjertet, Jorden vore Been.

O Hvile! Hvile! Du, som Haanden strækker
Imod os ud og trykker til dit Bryst
Hvert saaret Hjerte — du, som trofast lægger
Din Arm omkring os til en kjærlig Trøst;
Som mildt vort Øie med dit Kys bedækker,
Som vugger sødelig og som med Lyst
Vor Sjæl i Slummer, mens din mørke Broder
Sin Fakkel slukker — du er Trøstens Moder!

Ja Hvile, du vor Barndoms første Amme,
Da Livets første Skrig undslap vor Mund:
Du fulgte os paa Vandringen den samme,
Vor Smertes bløde Pude var dit Blund;
Du reder Leiet i den sidste Stund,
Dit sidste Kys vi ubevidst annamme;
Du leer ad Tiden og fra Evighed
Dit tause Væsen drømmende steg ned.

Thi barnløs ei du gjennem Livet gaaer,
Vor Pleiemoder! Selv en Flok du eier
Af fagre Børn, der skaffe Haabet Seier
Og midt i Vintren bringer Hjertet Vaar.
De fik dit milde Blik, dit gyldne Haar,
Og deres Liv vel Livet her opveier;
Dem kuer ingen Alder — Tidens Haand
Ei paa de gyldne Drømme lagde Baand.

De just Dione s Blik omsvæve let;
Lig Sommerfugle af de dunkle Larver,
De stige frem i rosenrøde Farver
Af hendes Længsels mørke Tanke-Net.
Og Sjælen, som sit Savn har nys begrædt,
Al Drømmens Glands, al Tankens Uro arver,
Og begges Virkning man paa hende seer:
Mens Øiet er tungsindigt, Læben leer.

Saa staaer hun paa Altanen — Hjertet venter
I Frygt og Længsel, mens det spændte Blik
Ved Ledet, mellem Skovens fjerne Stenter,
Grev Charle s søger efter vante Skik.
Fornyet Haab sig hendes Hjerte henter,
Imens forstærket Rødme Kinden fik,
Hver Gang en Støvsky sig paa Veien hæver,
Hver Gang af Lunden frem en Skygge svæver.

Men ei han viser sig paa fjerne Sti.
Secund, Minut og Time langsomt svinder;
Og Smilet flygter fra Dione s Kinder,
Fra hendes Hjerte Drøm og Phantasi.
Til hendes Sjæl Erindring Veien finder,
Dens Billeder gaae levende forbi,
Og med det sidste Minde klart for Øie,
Sees rødmende sin Pande hun at bøie.

Da seer i Veiret hun og seer en Rytter,
Som kommer Huset meer og mere nær,
Og hurtig hendes Kind sin Farve bytter,
Med Rosens Purpur vexler Liliens Skjær.
Urolig hendes lille Fod sig flytter,
Og, som et Skjold mod fjendske Tankers Hær,
Paa Hjertet fast sin ene Haand hun lægger,
Mens Panden med den anden hun bedækker.

Dog det var ikke C h a r l e s — hendes Frygt
For Gjensyn nu forvandler sig til Kummer,
Og Hjertet, som sit Savn ei længer rummer,
Først lindres, da det Taarens Trøst har søgt.
Endnu dog haabende, skjøndt alt i Slummer
Naturen og hver Skabning hviler trygt:
Endnu hun venter ham, og Stjernen møder
Endnu et Blik, der fuldt af Længsel gløder.

Af sin Forventning træt hun søger Hvile,
Og næste Morgen føder Haab paa ny;
Men Dagen flygter, Aftnens Timer ile,
Kun hendes Uro den vil ikke flye.
S e l v lammet, og med Sindet tungt som Bly,
Bevinger hendes Suk dog Tankens Pile;
Men snart forgiftede de vende hjem
Til hendes Hjerte, Skiven nu for dem.

Fra hver en Kant beængstet hun fornemmer
I uheldsvangre Toner Sorgens Sang,
Der meer og meer veemodig hende stemmer,
Imens den Dag og Nat for Øret klang.
Lig Flodens Dæmning, som med Møie tæmmer
Den stærke Vandstrøm i dens Bølgegang,
Saa holder hendes Haab nu knap tilbage
Det fulde Gjennembrud af bitter Klage. —

En Uge gaaer — endnu den samme Længsel
Med Frygt og Sorg behersker hendes Aand;
Hun sidder som en eenlig Fugl i Fængsel,
Og vandrer, Fangen lig, i tunge Baand.
Hvo frigjør hendes Sjæl for al dens Trængsel?
Hvo løser Lænken vel med kjærlig Haand?
Ei han, som ene kan — han sender ikke
Sin Trøst i Ord, sin Kjærlighed i Blikke.

Dog — Sygdom fængsler nu maaskee hans Fod?
Begjærlig griber Tvivlen dette Anker,
Et Billed sig fornyer i hendes Tanker,
Igjen hun seer ham badet i sit Blod.
Da stiger hendes Angst med hendes Mod,
Da voxer Frygten, medens Hjertet banker:
Hun sender strax til Byen en Stafet
med tusind Hilsner, gjemt' i en Billet.

Snart Budet er tilbage og fortæller:
Den unge Greve havde han ei seet,
Men vel hans Moder og et Par Mamseller,
Som Brevet havde læst og derpaa leet.
Ham Grevens Moder derpaa havde be'et
Det Svar at bringe, som han frygtsom melder:
Hvert Baand, hvorpaa Dione Haabet bygger,
Rev hun, som Brevet selv, i tusind Stykker.

Dione skjælver, dog kom intet Ord
Der over Læben; ingen Taarer trille
Fra hendes Øie, der sig sænked stille,
Som dødt og udslukt, mod den dunkle Jord.
Med Eet dog bævende hun sammen foer,
Og som hver Dæmning brast for Sorgens Kilde,
Gi'er i det kvalte Suk nu hendes Bryst
Den stumme Sorg, den tause Smerte Røst.

Thi ogsaa Taushed har sit Sprog, og Stemmer
I Mine, Holdning, taarevædet Blik;
Og meer Veltalenhed det ofte fik,
End Ordet, som i Verdens Larm man glemmer.
Hvad Sjælen dybest aner og fornemmer,
Ud over Læbens Mure sjelden gik.
Men ingen Skranke Tausheds Sprog kan hindre;
Det aabner os et Hjertes hele Indre.

Og daglig meer og meer Dione s Sind
Sig slutter til — kun drømmende det leved;
Det evig nyt Erindrings Billed væved,
Men Livets Indtryk lukked ei det ind.
Taus sad hun hele Timer, Haand ved Kind,
Og saae i Luften ud, naar Skyen svæved,
Af Vinden ført, saa tung og mørk forbi:
Et Speil af hendes Sjæls Melankoli.

Dog hvad er Ord fornødne? — Samme Spil
Kan her beskues som paa Livets Scene;
Først Smertens Frugt fra Sorgens fulde Grene,
Saa Hjertets Kamp før det sig lukker til;
Først Haab og Længsel, derpaa Savn alene,
Saa Angers Taarer, der ei standse vil;
Først dobbelt Liv og Kraft i hver Fornemmelse,
Saa Træthed, Slaphed, Sløvhed og Forglemmelse.

Dog før hun sank i denne Agoni,
Før hun et Vrag for Lidenskaben driver
Paa Tidens Strøm, der rastløs gaaer forbi,
Et kjærligt Brev hun til Grev Charle s skriver.
Dets Indhold her tilbedste nu jeg giver,
Dets Virkning først om lidt erfare vi.
Dets fine Skrift med lette Sving var ziret,
Og Taarers Spor var synlig paa Papiret.

Du svigter mig — du flyer mit Øies Blik,
Skjøndt ømt jeg kalder, du vil ei mig høre;
Du for min Hilsen lukket har dit Øre
Og rækker bortvendt mig den bittre Drik.
Alt svinder hen — min Sol til Hvile gik,
Og Intet meer kan mig tilbageføre
De Straaler, som min Glæde fødtes i;
Kun Tanken har jeg nu: Det er forbi!

Det skulde være — nu velan! ei Klage
Skal disse Linier bringe fra mit Bryst,
Ei Suk, som uden Gjenlyd gaae tilbage,
Ei Savn, som vende hjem foruden Trøst;
Kun milde Ord, som ei dit Hjerte nage,
Kun Hjertets Gjenklang af en svunden Lyst,
Kun Ordet, tomt for dig, for mig en Lindring:
Kun et Farvel til Afsked og Erindring!

Farvel — Hvad er et Ord? og dog en Smerte,
Den bittreste, er gjemt i dette Ord:
En Grav for Alt, hvad dette Bryst begjerte
Af Elskov, Lykke, Fred paa denne Jord;
Den sidste Blomst, der sprang af dette Hjerte,
Hvis sidste Haaben i dens Bæger boer.
Tag alle Blade du! thi Duft og Farve,
Som du gav Liv, til Afsked du skal arve.

Min Sjæl er træt, men paa mit Øie falder
Der ingen Slummer; rastløs Tanken gaaer
I Sorgens Følge gjennem Fortids Haller
Og stille for hvert yndigt Billed staaer.
Hver Drøm, der fryded, jeg tilbagekalder,
Jeg strækker Haanden ud — men ei den naaer
Den flygtige, den lyse Hær af Minder,
Som tryller, smiler, vinker og forsvinder.

Da vækkes jeg, af Længsels Toner kaldt:
Da føler som med dobbelt Kraft jeg Savnet
Af alt det Herlige, min Arm har favnet,
Af dig, din Kjærlighed og din Gestalt,
O Charles, som mig flyer! af hvem kun Navnet
Endnu jeg har, skjøndt dette Navn er Alt;
Alt hvad jeg tænker, føler: Lyst og Kummer,
Mit Hjertes Klage, naar jeg selv forstummer.

O, du! — Men Taaren falder ned og sletter
Mig Skriften ud; og tørres end den bort,
Den vælder frem paa ny og Brevet pletter,
Saa selv min Afskedshilsen gjør mig Tort.
Lad her mig ende! Dig jeg ei forgjetter,
Dertil et heelt Liv var mig altfor kort.
Farvel! Farvel! Jeg har ei meer at skrive;
Kun dette Kys — nei! nei! Og dog — det blive!

Bort sender Brevet hun; dog før det naaer
Sit Maal, vi til Grev Charles vil os vende.
Vi Grunden til hans Adfærd dog maa kjende,
Før længer frem i Digtningen jeg gaaer.
O Musa! du, som Hjerterne forstaaer,
Hvis skarpe Blik ei Løgnen mægter blende,
Ræk mig i denne Labyrinth din Snor!
Led du min Tanke her paa Sandheds Spor!

Thi hvad bevæger Livet? Hvad er Grunden
Til Hjertets Flygtighed? Af hvilken Magt
Er Villiens stærke Haand i Lænker lagt,
Og Aanden, naar den kæmper, overvunden?
Hvad skaber Lunets vexelrige Dragt
Og lokker Graad af Øiet, Smiil af Munden?
Hvad løsner, spreder og forvirrer Alt?
Den Livets Magt, som man har Svaghed kaldt!

Den bringer af de smaaligste Motiver
De største Virkninger i Verden frem:
Den skiller Hjerter og forener dem,
Og Baand, den knyttet har, den sønderriver.
Vor vundne Glæde den igjen fordriver,
Vor svundne Lyst fra Flugt den lokker hjem;
Dens Barn er »Forsæt« — yndigt og forfængeligt
Er dette Barn, lig Taarerne forgængeligt.

Og Svaghed er det, som tilbageholder
Vor Helt ved Hensyn til hans Stand og Navn.
Forstanden imod Følelsen et Skjold er,
Naar Hjertet drages mod Diones Favn;
Thi selv naar Tonen i hans Indre Mol er,
Hans Tanke vinker ham til Ærens Havn,
Til Valget blandt den høieste Noblesse,
Til Giftermaal med rigeste Comtesse.

Men Grunden til, at trods et følsomt Indre
Han nu i Hensyns Net sig fange la'er,
At nu han seer det Store som det Mindre,
Og med det Smaalige til Takke ta'er:
Ja, derpaa Læseren vil finde Svar,
Naar han det sidst Passeerte vil erindre;
Forbuden Elskov tidt med Kulde blandtes —
Hvis mig man ei vil troe, man tro Cervantes.

For Verdens Sniksnak aabner sig hans Øre,
Thi Moden har Dione Ryggen vendt:
Man taler om at lade sig forføre,
Om Øine, som lidt Skjønhed har forblendt;
Om Damer, som i Ring med Taaber kjøre,
Skjøndt slige Damer kun er lidt bevendt;
Om visse Folk, ja reent ud om Dione,
Som gi'er et Hjerte for en Grevekrone.

Dog meer end Alt hans Moder, Fru Grevinden,
Der, her imellem os, en Dame var,
Som fordum havde været svært i Vinden
Og Skjønheds Mærker end til Skue bar;
Som, intrigant foruden og forinden,
Paa hvert et Spørgsmaal gav et konstigt Svar:
Ja meer end Alt Grevinden, hans Fru Moder,
Gav nu til Charles' Spil de falske Noder.

Hun holdt hans Fod den første Dag tilbage
Med moderlige Raad og kjærlig Bøn;
Den anden Dag hun brugte Graad og Klage,
Samt Bibelsprog om den forlorne Søn;
Den tredie, da hvert Middel vil forsage,
Gi'er hun ved Andre ham et Vink i Løn,
Som tyder paa, om ikke just udtrykkelig,
At fleer end ham hans Donna gjorde lykkelig.

Saadan nedbryder daglig, Steen for Steen,
Hun Kjærlighedens Tempel i hans Hjerte;
Hun lyser op for ham med Avinds Kjerte,
Og spinder Haan og Spot af Viddets Teen;
Til sidst hun bruger Jalousiens Smerte,
Der gaaer som Gift ham gjennem Marv og Been,
Der, mens den Sindet med et Blendværk daarer,
Hans Ømhed svækker og hans Stolthed saarer.

Og Charles villieløs hvert Indtryk følger,
Imedens Tanken flyver som en Bold
Imellem Kjærlighed, der sky sig dølger,
Og Hensyn til en Verden, falsk og stolt.
Vel er hans Sind endnu ei haardt og koldt,
Men Baaden ligner det paa rørte Bølger:
Det gynger op og ned — det Coursen skifter
Alt efter Vinden, som i Seilet vifter.

Saa gaaer han om, et Rov for Convenienſen,
Og daglig bli'er han meer og mere sløv,
Mens Moderen, for Hjertets Stemme døv,
Hvert skjendigt Middel adler med Tendensen.
Til Slutningen hun Sønnen gi'er i Kjøb
Til Frøken Datteren af Excellensen,
Den hulde Fine fra den anden Sang,
Hvis Sjæl var lille, men hvis Krop var lang.

Om otte Dage Brylluppet skal stande;
De syv er alt forbi, og Charles staaer
Nedsænkt i Tanker, hvormed Suk sig blande,
Og seer i Aftnen ud, hvor Luna gaaer
Hen over Himlen just med skyfri Pande
Og Blik, hvis Væld af Straaler Jorden naaer.
Den milde Glands hans Øie til sig trækker,
Og svundne Minder i hans Sjæl den vækker.

Hvor er Erindring sød, selv naar den saarer
Det trufne Hjerte med sin Tankepiil!
Hvor fuldt af Veemod er dens stille Smiil,
Hvor funklende dens Blik af Længsels Taarer!
Hvor er den trøstende, naar huldt den daarer
Med svundne Drømme alle Hjertets Tvivl!
Hvor er dens Stemme blid, naar frem den tryller
Et elsket Billed, der med Savn os fylder!

Fast som en Gud den hæver Charles' Bryst,
Fast som en Cherub den ham laaner Vinger,
Og som befriet sig hans Tanke svinger
Hen over Himlen af hans tabte Lyst:
Han seer kun Glædens Sæd og Sorgens Høst,
Han seer kun Frugten, som ham Anger bringer,
Han seer kun Fortids Haab, han aanded i,
Han hører kun det Ord: forbi! forbi!

I det Moment han faaer Diones Brev.
Den fine Skrift hans Øie strax gjenkjender,
Og bævende af Tvivl og Frygt hans Hænder
Det røde Segl af Brevet hurtig rev.
Han sagte læser, hvad hun kjærlig skrev,
Begynder forfra, hver Gang Skriften ender;
Og meer og meer for Øiet Taagen steg,
Og meer og meer fra Kinden Farven veg.

Det læste Brev han slipper af sin Haand,
Der lig et Sorgens Skjold hans Blik nu dækker,
Og Angers Smerte, rystende hans Aand,
Igjen til Liv hvert mandigt Forsæt vækker.
Hans Hjerte sprænger alle Hensyns Baand,
Og ingen Klogskab meer dets Vinge stækker;
Det hæves atter baade stolt og blidt,
Stærkt i sin Frihed, i sin Styrke frit.

Som gjenfødt og fornyet han sig føler,
Og af sin Sløvhed her paa een Gang vakt,
Han slutter med sig selv en stille Pagt,
Hvis indre Varme Tvivlen meer ei køler.
Ved den Beslutning kun hans Villie nøler,
At gjøre Alting godt ved egen Magt:
At tage, som hans Mo'er jo vil, en Kone,
Dog ikke Frøken F i n e, men D i o n e.

Og mens for den Beslutning Naget viger,
I Suk paa Suk hans Indre gi'er sig Luft,
Som naar fra Blomstens Kalk den rene Duft
Ved Morgensolens Smiil i Veiret stiger;
Thi løst af Lænken imod Frihed higer
Nu ikke blot hans Hjerte, men Fornuft.
I denne Stemning tager paa han Kappen,
Og iler ud ad Døren, ned ad Trappen.

I Luftens Friskhed vil sit Mod han styrke,
Sit Øie aabne ret for Himlens Glands,
Forjage Taagerne fra Sjæl og Sands,
Og Amor i hans Moders Stjerne dyrke.
Til den han seer igjennem Aftnens Mørke,
Mens Foden iler fremad som i Dands,
Først over Torvet hen, saa ned ad Gaden:
Ud maa han, ud i Frihed, ud af Staden!

Som saa han gaaer i Elskovs Drømmeri,
Med Eet han standses af det Navn D i o n e,
Der, bag ham udtalt med en spydig Tone,
Klang halv som Haan og halv som Ironi.
Han seer omkring — en Herre gaaer forbi,
Idet han hvisker: Hilsen fra D i o n e,
Der sværmer i den landlige Natur
For gammel Kjærlighed og ny Amour.

Her Cavaleren leende sig vender
Og slaaer i Luften med sit spanske Rør.
Men C h a r l e s, ~~som~~ forundret standsed før,
Nu efter Skikkelsen forbittret render.
I Maaneskinnet let han M a r l e s kjender,
Der dreier ind ad næste aabne Dør,
Hvor, velbekjendt for hver, som Gane haver,
Restaurationen er: »D e f y l d t e M a v e r«.

Og Charles følger ham, for at erfare
Hvad Latteren og Talen sigter til.
Igjennem Panden flyver ham en Skare
Confuse Tanker, tændt af Vredens Ild:
Er han fornærmet, han sig hævne vil,
Vil med sin Klinge Spydighed besvare;
Er hun af Ondskabs Haan i Støvet traadt,
Da Død for Haan, og Hjerteblod for Spot!

Dog, før han Salen naaer, vi gaae derind,
Hvor strax vi fængsles af et yndigt Skue;
Thi smukt belyst af Lysekronens Skin
Sig hvælver Spisesalens Loft i Bue;
Og rundt paa Væggene Lampetter lue,
Bestraalende den arbeidsomme Kind
Paa Gjester, der ved fuldtbesatte Tafler
Gjør ivrig Brug af Fingre, Kniv og Gafler.

I Salens Midte staaer et Gallabord,
Hvorom den fineste Portion sig flokker;
Hvorfra der raabes i et evigt Chor
Paa Østers, Crême, Confect og Artiskokker,
Paa Cap, Lafitte, Champagne, og hvad Pokker
De sjeldne Vine har for sjeldne Ord;
Hvor, brugende sin Mund i salig Stilhed,
Man tæmmer med det stegte Vildt sin Vildhed.

Her sidder en agtværdig gammel Mand,
Som tandløs paa den møre Budding gumler;
En yngre hist, og af den lærde Stand,
Omkring med Agerhøns sig lystig tumler;
En Tredie skjuler dybt bag Glassets Rand
Sin lange Næse, mens han sagte mumler:
O hvilken Trøst! Det er en gammel Borger;
I Punsch han slukker Huuslighedens Sorger.

Her drikker Officeren op i Viin
Den næste Maaneds forudtagne Gage;
Her henter Candidaten sig Courage
Til næste Dags Examen i Latin;
Agenten hist, hvis Maves Emballage
Ham truer med den snarlige Ruin,
Med fyrigt Øie — thi hans Gud er Bugen —
Fra Ret til Ret begiver sig forslugen.

Og med det korte Skjørt, de smalle Tailler,
Med Skaal i Haand og Serviet paa Arm,
Et halvt Dusin fortryllende Canailler
Opvartning giver under Snak og Larm.
Med dem er mangen Gjest i smaa Batailler
Om Kys paa Mund og Skulder, Kind og Barm,
Naar vimsende omkring, saa let og ilende,
De bringe Retterne, som H e b e smilende.

Men nu forsynet er den hele Slægt,
Og hvilken Taushed nu og hvilken Nyden
Og hvilken sig om intet Andet Bryden
Og Selvfortaben reent i sit Object!
Ja hvilken Knasen under Tænders Vægt,
Og hvilken Brasen under Saucegryden,
Og hvilken Smag ved Farcernes Bedømmelse,
Og hvilke Drag ved fulde Flaskers Tømmelse.

Det første Underlag med Held er lagt,
Fuldendt man har de faste Retters Tygning,
Tømt et Glas Porter af den sidste Brygning,
Og paa Desserten alt har Flere smagt.
Man gynger let sig over Stolens Rygning
Og aabner Munden — forhen Mavens Tragt —
Til Meningers Bestriden og Forsvaren,
Til broderlig, nyboderlig Passjaren.

Paa Bane bringer man de skandaløse
Historier fra nyeste Fabrik;
Og Alle vaagne nu, som ellers døse,
Thi Sligt er Kryder selv til bedste Drik:
Man mønstrer under Latter Byens Tøse,
Man kjender alle Glutter paa en Prik,
Og, skjøndt man havde nok af egne Varer,
Man tyer til C a s a n o v a s Memoirer.

Men midt i Talens Strøm gaaer Døren op,
Og Marles stormer ind med Larm og Bulder;
Et Skjenkebord han hen til Vindvet ruller
Og hviler der i Mag sin trætte Krop.
Af Flasken, som man bringer og som fuld er,
Han trækker fløitende den lange Prop,
Hvorpaa til Randen han et Bæger fylder,
Som ned i Livet med en Ed han skyller.

Og Charles, som fra Gangen er traadt ind,
Ved Alles Smilen ledes let paa Sporet:
Med faste Skridt han træder hen til Bordet,
Hvor just hans Modpart støtter Haand til Kind.
Forbittrelsen han tæmmer i sit Sind,
Og ta'er med Rolighed og Kulde Ordet,
Idet han beder om Forklaring paa,
Hvad nys han hørte og hvad nys han saae.

Og Marles, som fra Stolen rask sig hæver,
Med Latter svarer: »Det er lige frem!
Og her er Gaaden, som De opløst kræver:
Som Brud De fører Frøken Fine hjem;
Mit Hjerte kjærligt for Dione bæver,
Erstatning jeg tilbyde vil for Dem.
Den skjønne Donna jeg mig ydmyg nærmer
Som en til Øret op forelsket Sværmer.«

»Det rette Øieblik jeg da benytter,
Thi nøie Kjendskab jeg til Damer fik:
Først er man bønlig efter Hyrders Skik,
Derpaa som Don Juan man Rollen bytter.«
Her maaler Charles ham med vrede Blik,
Det hele Selskab reiser sig og lytter;
Men Marles, som med Smiil omkring sig seer
Udbryder høit, mens haanligt Læben leer:

Hvad vente mine Herrer vel at høre?
Hvad fængsler hele deres Andagt saa?
I unge Lømler, hjem I Næsen kjøre,
I gamle Kegler, smukt til Huse gaae!
Du lille Mosait, som spidser Øre,
Profiten her af dine Tanker slaa!
Vor Tale gjaldt ei Rachel eller Lea,
Den gjaldt Dione kun, min Dulcinea.

Dog knap har dette Ord forladt hans Mund,
Før Hævnens Blik i Charles' Øie flammer,
Før Slaget af den Vredes Haand ham rammer,
Lig Lynet, der slaaer ned fra Nattens Grund.
Skurk! raaber Charles: hjerteløse Hund!
Som kjender ei hvad Ære og hvad Skam er;
Tag her en Uslings Løn i dette Slag,
Og mød paa Ærens Mark mig næste Dag!

Hvor ligge Ærens Marker? — Hvilken Vei
Mon føre did, og hvilken Eqvipage?
Mon Aandens Storhed, Heltemod, Courage?
Mon Troskab, som i Døden svigter ei?
Mon Fromhed, som til Martyr hæver sig?
Mon Viisdom i Taalmodigheds Bandage?
Mon ikke bedste Vei er Protectionerne,
Og Buk for Mændene og Suk for Konerne?

Thi hvilken Jordbund føder Ærens Træ,
Hvorpaa som Frugter Roes og Virak hænger,
Hvorom sig gabende Alverden trænger
Og for sin Lykke søger Ly og Læ;
Hvor ydmyg Hovmod kaster sig paa Knæ,
Mens Haabets lange Næse bliver længer,
Hvor Daarskab sætter sig som Livets Amme? —
I tomme Hjerner voxer denne Stamme!

Men Stammens Frugt selv stærkest Hjerne søger,
Og Alt sig sætter Ærens Krands som Maal:
Den Lærdes Grublen og den Tappres Staal,
Poetens Vers og Philologens Bøger.
Den frister Helten, ja endog den spøger
Hos Recensenten i hans Ramaskraal,
Hos Fruen, som sin fulde Taille tvinger,
Hos Frøknen, som i Dandsen rundt sig svinger.

Bemærkes og beundres og erkjendes,
Og paa Erkjendelsen et Tegn at naae;
At blende Andre uden selv at blendes,
At tælles med iblandt de sjeldne Faa,
Som vende Andre uden selv at vendes,
Som ei forstaaes, skjøndt Andre de forstaae;
Med eet Ord: for at s y n e s kun der sørges;
At være eller ei — derom ei spørges.

O Sandhed! alle Dyders rene Moder,
Hver Skabnings Ophav, helligt er dit Navn!
Du, Himlens Støtte, Baand imellem Kloder,
Som slutter al Naturen i din Favn!
At her du ei kan naaes, er Livets Savn;
At, skjøndt erkjendt som størst blandt Aandens Goder,
Din Magt dog med vor Villie ei faaer Bugt,
Er Sjælens bittre Sorg, er Syndens Frugt.

Guds Klædebon, som bort hans Billed kaster!
Guds Aande, som hans Aandes Skabning flyer!
Lysblanke Skjold mod alle Mørkets Laster!
Sol, som forjager alle Løgnens Skyer!
Liv, som i Døden herligt dig fornyer!
Magt, som, mens Alt mod Undergangen haster,
Bestandig fast, og altid selv dig lig,
Med Taushed spotter alle Døgnets Skrig!

Din Storhed Verden føler, men den fatter
Din farveløse Glands og Skjønhed ei;
Thi skaber den sig selv af dig en Datter,
Som strax med Løgn P r i n c i p e t kalder sig.
Hun føder andre Børn, og disse atter
Frembringe smaa Principer paa vor Vei;
Og naar i dette Snørliv man sig tvinger,
Saa kaldes man en Mand af Grundsætninger.

Og hvor beqvemt! Man har dem i sin Lomme,
Man trækker dem med sine Buxer paa,
Man gjemmer dem, naar Dagen den er omme,
I sin Commode, under Laas og Slaa.
Dog ak! nu røres Lidenskabens Tromme,
Og Huller nu paa Viisdoms Lomme gaae,
Og just paa den, hvori man gjemte Tasken:
Hvor blev Principerne? — De gik i Vasken!

Dog friske Leveregler frem man henter,
Og nye Stilladser stilles op paa ny;
Man roder om i Dydens Elementer,
I Stedet for til Dyden selv at tye.
I Lov og Bud man atter søger Ly,
Gjør hos Erfaring Laan mod høie Renter,
Mens man sit sunkne Mod paa ny opliver
Med categoriske Imperativer.

Da Sligt nu een Gang er Alverdens Lyst,
Vil Leilighed og Tid jeg her benytte
Til visse gyldne Levereglers Høst,
Der malked blev af selve Livets Bryst
Og hidtil gjemtes i min Hjernes Bøtte.
O, maatte de min svage Broder støtte!
O, maatte de hans Fod en Leder være,
Hans Bryst et Skjold, hans Aand en kraftig Lære!

Vogt vel paa Ild og Lys, som Vægtren siger,
Vogt Jer for Leilighed dog mest af Alt;
Thi mangen hellig Fyr, og mange Piger,
I svær Uleilighed ved denne faldt.
Vogt Jer for Lykken, naar den høiest stiger,
Vogt Jer for Attisk som for Engelsk Salt;
Men først og sidst dog for en Ven, som vrøvler,
For snevre Hjerter og for snevre Støvler.

Fly Venskab, som man henter ved Pocaler,
Fly Elskov, der faaer Liv ved Klang af Guld;
Fly Menneskevennen, som ta'er Munden fuld,
Men eier aldrig i sin Pung en Daler;
Fly Leveviisdom, fuld af Idealer,
Og Dyden, naar den Klogskab er for huld;
Men først og sidst de dannede Propheter,
De vandede Poeter og Priveter.

Elsk Frihed over Alt, selv hos din Kone,
Men i din Frihed vær dig selv en Lov;
Elsk den belevne, den galante Tone,
Og om end hidsig, bliv dog aldrig grov.
Elsk fixe Stjerner, som paa Natten throne,
Men bliv ei dunkle Fixideers Rov;
Nei, tvertimod, o Venner! holder Eder
Til fixe Damer, fixe Vittigheder.

Haab intet Paradiis naar Hjertet luer,
Frygt Intet, kun din egen Sjæls Ruin;
Tro, at den Aand og Form, du kalder din,
Fik Rod i Liv, som Dødens Magt ei truer.
Er svagt dit Hoved, vogt det vel for Fluer,
Er svag din Villie, vogt den vel for Viin;
See Livets Lyst i Huuslighed og Theevand,
See ingen Trøst i Strikke, Dolk og Ske'evand.

Plei først din Mave, derpaa plei din Lever,
Plei saa dit Hjerte syvende og sidst!
Den Første anbefaler jeg Genever,
Den Anden Dueblod, det sidste List;
Dem alle Tre, naar Drift og Lyst dem hæver,
At vel de mærke sig som sandt og vist,
At hvad sig viser for fra som behageligt,
Paa Ryggen er bedrage- og beklageligt.

Svæk ei din Sjæl ved alt for megen Rørelse,
Brænd ei den ud med Lidenskabens Ild,
Agt paa dig selv, naar Tanken friste vil
Din Aand med Trods, dit Hjerte med Forførelse.
Stol mindst af alle Sandser paa din Hørelse,
Men luk dit Øie op for Livets Spil;
Og, at du Alt paa rette Hylde stiller,
Brug ei convexe men concave Briller.

Spænd Tankens Bue før dens Kraft er tabt,
Tag Verden som igjen dig Verden tager,
Nyt Tiden, som var ei du evig skabt;
Øv Taalmod, naar den indre Orm dig nager,
Naar Glædens Stemme døer i Smertens Klager,
Og Haabets Aandedrag er engt og knapt;
Men først og sidst, see gjennem Livets Farve:
See hvad der her er Aand, og hvad kun Larve!

Med denne Skat af kraftige Sententser,
Som efter Indfald jeg en anden Gang
Forøge skal, hvis Publicum det ændser,
Gaaer jeg til Katastrophen i min Sang.
Vel naae ei disse Ordsprog Viisdoms Grændser,
Maaskee de Manges Øren fade klang;
Dog er min Trøst, at selv de Salomoniske
Har deres største Værd i det Laconiske. —

— Let Havet løftes under Morgenrøden,
Den hvide Sky paa Himlen Farve faaer,
Og frem i Østen, med sin friske Gløden,
Nu Lysets unge Rose pragtfuld staaer.
Lig Sjælens Haab, der gjennembryder Døden,
Dens Straaleglands paa Flugten Natten slaaer,
Mens op mod Kysten Bølgen farvet skummer,
Og Livet rundt om vaagner af sin Slummer.

Nu qviddrer Fuglen i den stille Skov,
Ved Duggens klare Perler den sig fryder,
Der sank fra Luft til Jord imens den sov;
I Floras Tempel Morgensangen lyder,
Det første Lys, der gjennem Løvet bryder,
Er Vidne til de glade Stemmers Lov.
O, at en saadan Morgen maatte vække
Til nyfødt Liv Enhver bag Dødens Dække!

Men midt i Skoven er en eensom Slette,
Hvor, rustet ud til Kamp, alt Charles gaaer;
Ei Fuglens muntre Sang hans Øre naaer,
Ei Vindens Pust, der Løvets Grene lette.
Hans Sind er aabent kun for Dagens Trætte,
Thi Kamp og Død ham kun for Øie staaer,
Og just af Barmen frem et Brev han trækker,
Som med de Ord sin Secundant han rækker:

Alt seer jeg Marles paa sin hvide Hest;
Thi hør mit Ord: Hvis her mit Liv jeg ender,
Ved dig jeg dette Brev D i o n e sender,
Vær førend Dagen synker hendes Gjest!
Med denne Hilsen bring den sidste Rest
Af Hjertets Anger, som hun da erkjender;
Med dette Suk mit Hjertes sidste Gjeld,
Mit sidste Venskabspant i mit Farvel. —

Paa Pletten M a r l e s er, og Kredsen drage
Nu Secundanterne foruden Ord,
Hvorpaa de Plads bag begge Kæmper tage,
Hvis Kaarder som et Lyn af Skeden foer.
Den ene Fod som fast i Jorden groer,
Den anden skrider fremad og tilbage;
Den venstre Haand i Luften Begge holder,
Den høire, Kaarden svingende, dem Skjold er.

Lig glatte Slanger, der i Sandet leger,
Og skilles nu, og nu sig klemme fast
Imod hinanden — saa, i Kampens Hast,
Om Fjendens Kaarde sig vor Helts bevæger.
Den gjennemkrydser Luften som med Streger,
Og fulgt paa Vei af Vredens Øiekast,
Sit Maal den søger, ledende kun lidt:
Beslutning med Udførelsen er Eet.

Men kold og rolig Marles afparerer
Med Sikkerhed og Fasthed hvert et Stød:
Med lette Finter Charles han fixerer,
Naar Dennes Klinge frem til Udfald brød;
Og skjøndt det alt er Kamp paa Liv og Død,
Hans spodske Smiil dog Kampens Ild formerer;
Men i sin Skulder samme Øieblik
Han Charles' Kaardespids at føle fik.

Dog stod han rolig, men som Natten sort
Hans Aasyn blev; i Blikket tændtes Flammen,
Og mørkt og hævnfuldt trak sig Brynet sammen.
Dog stod han rolig — Kampen varer fort;
Thi glemmende i Stridens Hede Skrammen,
Ei meer fra Klingen drages Øiet bort.
Med samme Lethed han igjen parerer,
Med samme Smiil han Charles irriterer.

Og Denne, kogende af bitter Harm,
Fordobbler Kampens Hurtighed og støder
Med dobbelt Hævntørst efter Fjendens Barm,
Dog, saaret i sin Haand, nu selv han bløder.
Forstærket Ild i Marles' Øie gløder,
Sit Stød gjentager han med kraftig Arm
Mod Charles' Kaarde, som til Side farer,
Og intet Skjold nu Offeret bevarer.

Igjennem Brystet Staalet vældigt trænger,
Og først paa Ryggen frem det atter gaaer,
Saa Charles halv paa Kaardespidsen hænger,
Paa samme Tid som halv han opreist staaer.
Hans Fjende, som ham Pinen her forlænger,
Med Kaardehæftet mod hans Hjerte slaaer,
Hvorpaa han trækker Klingen rask tilbage —
Og Charles sank til Jorden uden Klage.

Der sætter Døden strax sig paa hans Bryst;
Dog før som udslukt hans Bevidsthed ender,
For sidste Gang mod Fjenden Øiet sender
Den stumme men dog uheldsvangre Røst:
Et Blik, af Døden mørkt, af Hævnen lyst,
Hvorpaa i Øiehulen det sig vender.
Det seer ei Gjenstand meer paa denne Jord,
Dets lukte Tempel ingen Aand beboer.

Den iler bort — hvor let er dog dens Gang!
Den høres ei — hvor stærke dog dens Vinger!
Paa dem den ud af Tidens Net sig svinger,
Og Rummets Klædning er den nu for trang.
Hvor gaaer dens Vei? — Forstummer du min Sang?
Din Spørgen intet Svar tilbage bringer.
Hvorhen? hvorhen? — Dog hvert et Blik er lukt
For Aandens Retning i dens sidste Flugt.

Dens Røst kan intet Øre meer fornemme,
Ei Tanken selv dens Spor forfølge kan,
Og intet Hjerte røres af dens Stemme,
Den arme Flygtning uden Fædreland!
Skal den erindre Alt? skal den forglemme,
Hvad her den sødt at fængsle var i Stand?
Skal sin forladte Form den mere finde?
Skal villieløst dens Liv i Alt forsvinde?

Som mellem Dag og Nat der Skumring hænger,
Saa mellem Liv og Død Usynlighed;
Vor Sands er rolig, da den Grændsen veed,
Vor Tankes Attraa higer meget længer.
Fra alle Kanter frem den væbnet trænger,
Dog alle Vaaben synke matte ned:
Erindring, Grandsken, Slutning, Phantasi,
Alt svigter her — kun Haabet staaer os bi.

Men dette Haab, mon det vor Nød beseirer?
Mon ved sin Trøst det dæmper Længsels Raab?
Mon hver en Tvivl dets Aandepust henveirer,
Saa Freden vi modtage ved dets Daab?
Mon Sorgen, der ved Livets Bryst sig leirer,
Faaer Glædens Smiil ved Smiil af dette Haab?
Der vel for Tanken viser sig fornuftigt,
For Hjertet, ak, kun svagt og let og luftigt.

Men dog en Røst ta'er kjækt det i Forsvaring
Mod hvert et Angreb, gjort af Tvivlens Magt,
Og os paa Hjerte har den Haabet lagt
Som Tro, der støtter sig til Aabenbaring;
Dog neppe faaer til Ro den Tanken bragt,
Da reiser sig med Vælde flux Erfaring,
Og peger paa det Døende i Alt:
I Lyst, i Sind, i Væsen og Gestalt.

Thi hvor erobrer Svaghed Troens Skjold?
Hvor vinder Hjertet dette stærke Pandser,
Der rolig fanger alle Dødens Landser
Og værner Graven selv med Livets Vold?
Ei fødes denne Tro af Drift og Sandser,
Af Tanker ei, der staae i Tidens Sold,
Af Villien ei — kun Bønnen kan den bringe;
Men hvilken Kraft udfolder Aandens Vinge?

Kast Byrden bort! Kast Vægten af din Sjæl!
Stæng Sorgen ude fra dit Hjertes Kammer!
Løft høit dit Blik og dybt i Støvet knæl!
Glem Alting — og i Alting glem dig selv,
Al Livets Herlighed og al dets Jammer!
Hvad da kun halv bevidst din Læbe stammer,
Mens Tanken bader sig i hellig Lyst,
Er Gudens Stemme bag dit eget Bryst.

Ja, kun i Bønnens Kamp vi Troen vinde,
Og Livets dunkle Taage synker vel
Fra Aandens slørbedækte Blik som Skæl,
Om ikke før, saa dog med Livets Minde.
Dog bort! Til disse Tanker nu Farvel,
Og atter til D i o n e, vor Veninde!
De sidste ømme Ord, som C h a r l e s skrev,
Nu møde hendes Øie fra hans Brev:

Det aner mig, at aldrig meer vi mødes,
Min Skjæbnes Udgang alt mit Hjerte veed.
Det Haab, der fødtes med din Kjærlighed,
Skal aldrig mere ved dit Smiil gjenfødes.
En Nat, hvis Slør af ingen Morgen rødes,
Snart paa mit brustne Øie synker ned,
Og ingen Drøm vil mere Sjælen varme,
Som Elskovs svundne Drøm i dine Arme.

O, maatte denne Sorg min Skyld udslette,
Saa at min Angerstaare Naade fandt!
O, at dit Blik som Kjærlighedens Pant,
Mit Hjertes tunge Byrde maatte lette!
Dog være det min Straf, at ogsaa dette
Var lukt for mig, da Livets Syner svandt.
Til Kamp jeg gaaer — Men du? For dig jeg svarer!
Jeg veed det vist, mit Minde du bevarer.

Det var hans sidste Ord — ved dem sig spreder
Diones Tvivl, og Vished klart frembrød.
Alt har hun hørt; hun kjender al sin Nød
Og om den sidste Trøst hun nu kun beder:
En tro Fortælling af Omstændigheder,
Der gik iforvei'n for den bratte Død;
Hvert lille Ord, som Vennen kan erindre,
Hvert Træk af ham, det større som det mindre.

Og stedse blegere blev hendes Kinder,
Mens lyttende hun sad foruden Ord.
Tidt Haanden ubevidst til Hjertet foer,
Hvor frem i Blodets Bølge Smerten rinder.
Af hendes Øie Livets Blik forsvinder,
Da, følgende med Tanken Talens Spor,
Hun naaer til Stedet, hvor, forladt af Alle,
Med gjennemboret Bryst hun seer ham falde.

Hun blev alene — rastløs Uro driver
Fra Sted til Sted nu hendes Fod omkring;
Men Huset snart for snevert hende bliver,
Og rundt hun gjennemløber Havens Ring.
Hun hører, føler, sandser ingen Ting,
Fornemmer Tornen ei, som hende river;
Med eet dog i sit Løb hun stille staaer,
Og ned i hendes Sind en Tanke slaaer.

Fra Haven ud, saa hurtig hen mod Skoven
Ad Stien iler hun langs Søens Rand,
At hendes eget Billede dybt i Voven
Knap hende følger i det klare Vand.
Snart træde hendes Fødder Veiens Sand,
Hvor Solens Straale brænder hed fra oven:
Hun agter ei dens Brand — ei Foden trættes;
Ved Sorgens Vægt just Veien hende lettes.

Kun fulgt i Løbet af sin egen Skygge,
Afsted hun flyver imod Sol og Vind,
Og Blodets Bølger, som mod Barmen trykke,
Med dunkelt Purpur farver hendes Kind.
Dog fremad, frem mod sin forsvundne Lykke
Hun jages af sit stormbevægte Sind,
Til Løbets Maal er naaet i Aftenstunden,
Og hendes Elskers stille Grav er funden.

Den friske Gravhøi længe hun beskuer:
Ei Blomster, ingen Urter pryder den;
Kun Træet hvælver af de grønne Buer
En Tempelhal for hendes døde Ven.
En Luftning farer gjennem Løvet hen,
Der farves rødt af Aftensolens Luer,
Mens i den tause Hvælving Smertens Sang
Fra Harpen i D i o n e s Hjerte klang.

Dybt bævende paa Graven knæler hun,
Og dunkle Ord hun med den Døde taler,
Mens Hjertets indre Nød og skjulte Qvaler
I Klagetoner flød fra hendes Mund.
I hendes Øie sig Forventning maler,
Hun ligger lyttende og taus en Stund,
Som vented hun paa Svar — men Intet høres,
Og ikkun Lundens Løv af Vinden røres.

»Forbi!« hun sukker — aldrig, aldrig mere
Vil denne Stemme til mit Øre naae:
Det Bryst, som denne Jord nu tynger paa,
Af svundne Drømme rummer ingen flere.
O, hvo der var, hvor Fredens Aander ere,
Der nu bag Graven ham i Møde gaae!
O, hvo der fri og frelst til Lysets Rige
I Følgeskab med ham nu kunde stige!

Da gik et sagte Vindpust gjennem Lunden,
Og som fra Skovens Dyb et Suk der lød;
Det klang som Liv, der gjennem Døden brød,
Som Hjertets Afskedssuk i Afskedsstunden.
D i o n e lytter — Lyden er forsvunden;
Som før hun er alene med sin Nød,
Og mens fra Jord til Himmel Tanken iler,
Et Smertens Billed hun paa Graven hviler.

Der man den næste Morgen hende fandt
Bevidstløs slumrende — mod Graven bøiet
Var hendes skjønne Hoved, lukt var Øiet,
Og Haaret opløst sig om Skuldren vandt.
Et Smiil paa Læben Sorgens Præg forhøied;
Men da hun vaktes, dette Smiil forsvandt,
Da i sit Hjem hun atter sig befinder,
Hvor Hjertets Minder blev til Hjertets Fjender.

Thi disse Slag for stærke Sjælen vare,
Der synker sammen sønderbrudt og mat;
Vel lever hun, men i en taaget Nat,
Som Aander og Dæmoner gjennemfare.
Med dem hun taler, af sig selv forladt,
Og deres Røst hun troer at høre svare
I Vindens Susen, naar forbi den gik,
I Skyens Flugt, i Bølgernes Musik.

Dog stundom kom Besindelsen tilbage;
Lig Stjernen gjennem Mulmets spredte Sky
Den trænger gjennem Sjælens stille Klage,
Og alle Taager da fra Sindet flye.
Da vandred Tanken blandt de svundne Dage,
Da ved sin Harpe selv hun søgte Ly,
Og smerteligt og veemodsfuldt det klang,
Naar til de rørte Strenge rørt hun sang:

I Skyggedalen her jeg boer,
Hvor Solskin varer kort,
Hvor Alt hvad lever, voxer, groer,
I Støv skal smuldre bort.
Hvi vil du ængstes da, mit Bryst,
Og hvorfor skjælve nu?
Et Stjerneskud er Livets Lyst,
Forgængelig som du!

Hvad helder jeg mit Hoved til
I dette Dødens Land?
Hvor er et Haab, som blomstre vil,
Hvor Alt er Skum paa Vand?
Min Lyst forsvandt som Melodi,
Der Harpens Streng forlod;
Min Trøst som Drømmen gik forbi
Paa Glemsels lette Fod.

Men du, som vogter paa min Skat
Af Lys og Kjærlighed;
Som dækker med din dunkle Nat
Mit Hjertes Herlighed:
Du, mørke Død, som aldrig døer!
Fra Livets Grændseskjel
Du vinker taus med Sorgens Slør
For evig dit Farvel.

Mens her ved Taarens Frembrud hun forstummer,
For sidste Gang vi vende Øiet mod
Den ydre Verden, som nu først forstod
Dione s Hjerte og Dione s Kummer.
Ved hendes Dør den flittig spørge lod
Til hendes Helbred og til hendes Slummer;
Og hun, hvem Publicum saa slemt rev ned,
Paa ny blev Gjenstand for dets Kjærlighed.

En ædel Sjæl! man siger — ved min Ære,
Et trofast Hjerte! Og hvad der er vist,
Et Bryst saa ubekjendt med Svig og List,
Som altfor ømt til Jordens Qval at bære;
Af hendes Liv skal hver en Spotter lære,
At Sandhed vinder Seier dog til sidst,
At Verdens Trøst er meer end tom Beklagelse:
Saa raaber man omkap i øm Deeltagelse.

Hvorlænge? — Otte Dage! Ikke længer?
Hvad? Otte Dage er en Evighed
I Livets Strøm, hvor Bølgen snart fortrænger
Den forud gangne Bølge fra sit Sted,
Der ruller, til den sporløs synker ned.
Og derfor vee Enhver, hvis Hjerte hænger
Ved Bølgens Skum, ved Boblens Glimmer fast;
Den brister — Alting bristed da den brast.

Byg ei dit Huus paa Sand, thi bort det svinder,
Stol ei paa Guld, thi falsk er Guldets Klang,
Haab ei, at Lykken i dens Flugt du binder,
Tro ei paa Kjærligheds Sirenesang!
Alt er som Strømmen, der forbi dig rinder,
Ved tørre Bredder vandrer du en Gang;
Thi giv det Flygtige ei Rum i Barmen,
Og, efter Skriften, hold ei Kjød for Armen.

Alt drive skal dig i dig selv tilbage,
Hvor Tiden slumrer i dit eget Bryst,
Som Kjærnen i dit Indre vil opdrage
Ved Livets Regn og Solskin: Sorg og Lyst.
Du selv er Spire, Vækst og Fremtids Høst,
Du selv skal Sæden i dit Huus modtage;
Men hvad i Rummet svæver fjernt og vidt,
Selv nok saa nær ved dig, er ikke dit.

Du skal forlade Alt, og Alt forlader
Dig tidlig eller seent. Den Rest, du har,
Er Frugten kun som Tankens Blomst dig bar,
Er Hjertets Væld, hvor Følelsen sig bader.
Hvor tidt end Livets Bog du gjennemblader,
Du finder aldrig hvad dens Indhold var:
Dig Verden, og du Verden vender Ryggen,
Fra Lyset bort du vandre vil i Skyggen.

Da skal dit Hjerte længes efter Hvile,
Din Sjæl sig bøie skal for Dødens Magt.
Alt vil du naae; thi Livets Timer ile:
Snart af den lange Gang, af Tidens Mile,
Den sidste Strækning er tilbagelagt.
Alt hvad du elsked har Farvel du sagt;
Du staaer beredt og kaster Vandringsstaven,
Du venter kun et Bud til dig fra Graven.

Det vinker dig og taler: redt er Leiet,
Redt er den lune Seng for dine Been.
Kom med din Skat, med Alt hvad du har eiet,
Med dine Savn og Suk; thi du er veiet
Paa Tidens Vægtskaal, fuld er Parcens Teen.
Du Mødige! hvem Kundskabstræets Green,
Af Frugter fuld, saa lidt kan lokke mere,
Som Livets Glæder og som Livets Lære. —

— Og Smertens Piil D i o n e s Liv forgifter;
I Sjælens Kræfter trænger ind dens Braad,
Den skaffer ingen Lindring sig i Graad,
Men hefter sig i Sindets dybe Rifter;
Og Alt for hendes Øie Farve skifter,
Og Tanken, som har tabt Fornuftens Traad,
En anden Verden nu i hende bygger,
Beboet af Phantasiens tomme Skygger.

Men ingen Storm oprører meer det Hav,
Hvorpaa i Drømmens stille Baad hun seiler;
Paa Floden hendes svundne Haab sig speiler,
I Dybet sig Erindring maler af.
Og skjøndt det Sande hendes Blik forfeiler,
Det Skuffende dog Hvile hende gav;
Og skjøndt nu blind for Livets Form og Farve,
Sig Psychen rører blidt i Støvets Larve.

See, Nat det er, og hun paa Leiet ligger
Foruden Søvn, med Blikket heftet paa
Det milde Lys, som Luna hende skikker
I blege Straaler, der til Leiet naae,
Og atter vigende saa brat forgaae,
Naar frem med sorte Øine Natten kigger.
Hun stirrer, som om Øiet gribe vil
Et flygtigt Syn i Lysets Vexelspil.

Og pludselig hun reiser sig og svæver
Hen over Salens Gulv med lette Skridt.
Altanens Dør hun aabner — Luften hæver
De løste Lokker, som nu bølge frit,
Mens Klædebonnet, folderigt og hvidt,
For Nattevindens friske Aande bæver,
Der, Blik og Øre strømmende forbi,
Ei Sjælen for dens Taager dog befrie.

Der staaer hun — Selv en Drøm i Nattens Stille,
Hun skuer ubevidst med stive Blik
Paa Scenen ud, hvor Søens Bølger trille
Med sagte Susen, og hvor Lyset gik
Af Mørket frem, hvis Skygger sig adskille,
Lig Sorgerne ved smeltende Musik;
Hvor sønderrevne Skyer i Luften drive,
Og blank og slørfri straaler Maanens Skive.

Hun maaler Jord og Himmel. Rundt hun sender
Som med Forundring Øiet — hver en Larm
I Luft og Sø hun lytter til, og vender
Sig efter hvert et Syn med udstrakt Arm.
Paa een Gang løfter høit sig hendes Barm,
Og nu — thi Scenen for sin Sorg hun kjender —
Hun dækker Øiet med sin Haand — et Skrig
Med Luften klagende nu blander sig.

Dog anden Retning Blik og Tanke tager,
Hun seer i Dybet ned, hvor Maanens Glands,
Af Bølgen vugget som i sagte Dands,
Sit Net af Straaler over Vandet drager,
Der glimrer, til forbi et Vindpust jager,
Som bryder susende den gyldne Krands;
Og smilende ved Synet, hun sig hæver
Paa Gittret op, mens Blikket nedåd svæver.

Hun taler sagte ned til Søens Vover:
O Lysets Børn, o drager ei forbi!
Et gyldent Haab mit Hjerte ruger over,
Som det fra Sorgens Skygger vil befrie.
Dæk blødt med Bølgen Hjertets Haab, der sover,
Syng for dets Øre sødt jer Melodi,
Til Natten svinder og til Søvnen ender,
Til Glædens Morgenskjær tilbage vender.

Dog Bølgens Skin ved disse Ord forsvinder,
Af dunkle Skyer Maanen dækkes til.
Høit sukker hun, og Taarestrømmen rinder
I tunge Draaber over hendes Kinder,
Og det forsvundne Lys hun gribe vil.
Frem flyver hendes Slør for Vindens Spil,
Frem strækker hun sin Haand — og styrter over
Altanens Gitter ned i Søens Vover.

Der fandt hun Døden — dog fornemmes ei
Der Kamp og Raab; et stille Suk kun høres,
Som frem af Nattens milde Vinde føres
I sagte Luftstrøm over Dybets Vei.
Det er D i o n e s Aand, hvis Vinge røres,
Mens, løst fra Formen, selv hun bader sig
For sidste Gang i alle Livets Minder,
Før Jorden og dens Nød for evig svinder.

Den næste Morgen Bølgestrømmen trænger
Det fagre Liig ind mod den lave Kyst.
En Krands af Vandets hvide Lilier hænger
Omkring det løste Haar — det stille Bryst,
Som hæves ei, som ikke martres længer,
Af hendes Hænder dækket, hviler tyst.
En yndig Drøm endnu omsvæver Munden,
Men Øiets Glands for evig er forsvunden.

Det var D i o n e s Endeligt — ei faldt
Som Træet hun i Stormen; ikke svækket
Af Tidens Byrde; ei med Panden dækket
Af Alderdommens Slør. Til Hvile kaldt,
Lig Vaarens Blomst, som Gartneren har knækket,
Laa henstrakt her den slumrende Gestalt.
I al sin Styrke, fyldt med Livets Smerte,
Med al dets Trylleri, brast hendes Hjerte.

Ei Mindets Steen paa hendes Gravhøi tynger,
En Sørgepiil som Vagt ved Stedet staaer;
En Rosenbusk med spredte Grene gynger
Sig paa det sorte Muld og yndigt slynger
Sin Krands om Graven i den unge Vaar.
D e r tankefuld tidt Sorgens Engel gaaer,
Og strøer med røde Blade Høien over,
Hvorunder nu D i o n e stille sover.

Her lad mig ende! Alt sin Grændse har,
Saa har og denne Sang — her lad mig hvile!
Til Gravens Rand jeg kom; hvad er og var,
Hvad komme skal, til dette Maal vil ile.
Her Skiven er for alle Tidens Pile,
Paa alle Spørgsmaal her det sidste Svar;
Det første Svar maaskee, som vi fornemme
Igjennem Mulm og Nat fra Sandheds Stemme.

Hvo hæver Sløret? Hvo fik Livets Magt,
Og vælter Dødens Byrde fra sin Skulder?
Hvo følger Evighedens Hjul, som ruller,
Skjøndt Tidens Cirkel er tilbagelagt?
Hvis Tanke blev til Rummets Grændse bragt?
Hvis Tro, af Tvivlen gnavet, fik ei Huller?
Hvis Aand fandt Lyset? Hvo fandt Nøglen til
Den sidste Akt af Livets Gaadespil?

Ei Mennesket! Ei Støvets arme Søn!
Ei han, hvem Lyset blender, Mørkets Broder;
Ei han, hvis Daad kun Svaghed har til Moder,
Hvis hele Styrke Taalmod er og Bøn;
Hvis Kraft er Dyret, som i Muldet roder,
Hvor Tvivl og Sorg er al hans Arbeids Løn;
Ei han, hvis største Lys er kun en Skygge,
Hvis Maal er Døden — Blendværk al hans Lykke.

Men over Graven — hvo kan fremad see,
Endskjøndt i Nat, og drømmer ikke gjerne?
Hvo binder ei sit Haab til Himlens Stjerne,
Og lænker ei til Jordens Skjød sin Vee?
Ja over Graven! — Dog er Alt maaskee
Kun et Maaskee, som Hjertets Ønsker værne;
En Tanke, kun af Savn og Længsel skabt,
Et Glimt kun af et Lys, som snart er tabt.

Dog meer end Alt er herlig denne Haaben!
I Livets Bølgegang vort Anker kun;
I Lidenskabers Storm, i Dødens Blund,
Den sidste Havn, som Sjælen finder aaben.
En Draabe kun det er — dog Priis for Draaben,
Som Naaden gjemte til vor sidste Stund!
Den qvæger, styrker; den en Perle dølger,
Som fik sin Glands af Evighedens Bølger.

FIRE ROMANCER

Udkom særskilt 1832. Trykt anden Gang 1859, tredie Gang 1870 i „Ungdomsskrifter", anden Samling, fjerde Gang 1879 i „Poetiske Skrifter".

I.

LEIRE

Seer du bag dunkle Skove
Vandet som Himlen blaat?
Nær ved den stille Vove
Ligger det gamle Slot.
Gyngende Snekken svæver
Hen over Fjordens Speil,
Sagtelig Vinden bæver
Gjennem de hvide Seil.

Seer du hvor Kæmperne lande?
Kongen skrider foran,
Stolt om hans stolte Pande
Slynger sig Kronens Rand.
Buer og lange Landser,
Øxer og stærke Sværd,
Hjelme og skinnende Pandser
Skjoldungens Helte bær'.

Hører du Harperne klinge
Høit om det vundne Slag?
Skjaldenes Sange tvinge
Buldrende Vaabenbrag;
Heltenes Priis de sjunge,
Kampens den blodige Dyst:
Vældigt Strængene runge,
Og Hjerterne bæve af Lyst.

Seer du hvor Skaren i Møde
Kongedatteren gaaer,
Med halvblaa Øine og røde
Kinder og gule Haar?
Seer du hvor Hæren sig fjerner
Til Offer i Herthas Lund?
Seer du hvor Signelils Terner
Neie sig dybt som hun?

Hører du hist fra Borgen
Bæger- og Harpeklang?
Lige til lyse Morgen
Gjaldende Raab og Sang?
Kæmperne Seiren feire
Rundt om den høie Drot,
Ved Isefjorden paa Leire,
Stolkongens gamle Slot.

Vel seer jeg de sølvblaa Strande,
Og Bølgernes vaade Vei,
Men sunkne er' Fjordens Vande,
Snekken dem pløier ei.
Vel seer jeg de grønne Lunde,
Og Bøgen saa frodig og rank,
Men Gudernes Billeder svunde,
Og Altret i Gruset sank.

Thi Valhal er overvunden,
Med Alt hvad Guder har skabt:
Freias Stjerne forsvunden,
Og Krigsgudens Hammer tabt.
Helte, som kæmpe og virke,
Med Leire ligge i Muld:
Hist staaer kun den høie Kirke,
Af smuldrende Grave fuld.

II.

FRODES DØD

Dagen randt. I Aftnens Stund
Sagte suser Vestenvinden
Over Bøgen, gjennem Linden,
Dybt i Leires Offerlund;
Over Havnens hvide Seil
Høit i Skyen Maanen svæver,
Glimrende dens Billed bæver
Hist paa Isefjordens Speil.

Eensom langs den øde Strand
Vandrer tankefuld Kong Frode,
Han, den tappre, som den gode
Drot og Fader for sit Land.
Fordums Kæmpe kraftløs gaaer,
Varmt men langsomt Blodet ruller,
Syvti Vintre bar hans Skulder,
Hvidt som Sneen er hans Haar.

Nær ved Skrentens steile Bred
Staaer den gamle Konge stille,
Taarer over Kinden trille
I de salte Bølger ned:
Her faldt Signe over Bord!
Her min fagre Datter sover
Mellem Gruus og vilde Vover,
I den dybe Isefjord.

Femten Somre alt forgik,
Mindet ei til Ro sig lægger;
End jeg seer hvor Graven dækker
Vaad og dunkel hendes Blik.
Nok af Kæmper Redning bød,
Sprang i Sø, at frelse hende;
Tvende bolde Ungersvende
Drak af Bølgen deres Død.

Kongens Øie fremad gaaer,
Og en Havfru seer han svømme
Opad gjennem Fjordens Strømme,
Nøgen og med kulsort Haar.
Hvid som Snee er Barm og Kind,
Hendes Øine store, dunkle;
Selsomt, underfuldt de funkle
I det klare Maaneskin.

Fremad mod den høie Kyst
Armen roer, og Kongen grunder,
Stirrende paa Havets Under
Halv med Gru og halv med Lyst.
Altid nærmere han seer
Bølgens Datter Landet svømme;
Taus han stander som i Drømme,
Men fra Voverne hun leer.

Nu hun vinker med sin Haand,
Opreist hun paa Vandet gynger;
Rundt om Hals og Barm sig slynger
Et coralrødt Perlebaand,
Og ad Kongen anden Gang
Vinker hun med hviden Finger,
Mens i Aftnens Stilhed klinger
Klar og dæmpet hendes Sang:

Hil dig, Frode!
Fredegode
Danske Drot:
Bud jeg bringer,
Bud, som klinger
Gubben godt;
Bud fra Havet,
Hvor begravet
Under Bølger,
End i Live Signe dølger
Sig i Muslingkongens Slot.

Kongen sukker længselfuld,
Høit han kalder — medens Haaret,
Frem af Aftenvinden baaret,
Bæver under Kronens Guld:
Signe! Signe! — Raabet klang
Høit igjen fra Lund og Skove;
Men fra Søens stille Vove
Lyder atter Havfrusang:

Her foroven
Dufter Skoven
Frisk og grøn;
Solens Lue,
Himlens Bue
Straaler skjøn;
Men paa Bunden
Skinner Grunden,
Lyset falder
Ind i perlesmykte Haller,
Som omhvælve Havets Søn.

Der du atter
Seer din Datter,
Luunt hun boer;
Sidder stille
Med et lille
Nyfødt Noer.
Paa sin Fader
Ei aflader
Hun at kalde;
Ham hun elsker mest af Alle,
Sender her ham Bud og Ord.

Ud til Skrentens steile Bred
Kongen hurtig Foden flytter,
Og han smiler mens han lytter,
Imod Vandet bøiet ned.
Saa — mens Øiet streifer hen
Over Fjordens blanke Tilje —
Halv berøvet Sands og Villie,
Hører Sangen han igjen:

Nornens Stemme
Her fornemme
Kongen faaer:
Skjæbnen kalder,
Hvidt af Alder
Er dit Haar.
Hvad er Døden?
Hjælp i Nøden!
Vei til Livet!
Denne Vei blev Kæmpen givet,
Hvor hans Kraft ei længer naaer.

Gaa fra Jorden,
Spring i Fjorden,
End dit Savn!
Dybet blinker,
Derfra vinker
Fredens Havn.
Deri havnet,
Slukkes Savnet
Flux i Barmen;
Naar dig Bølgen aabner Armen,
Aabner Signe dig sin Favn.

End paa Skrenten Frode staaer,
Panden over Vandet bøiet,
Vanvid lyser ham af Øiet,
Purpurkaaben ud han slaaer.
Tredie Gang nu vinker hun —
Vinket følger han og dukker
Ned i Bølgen — Bølgen vugger
Kongens Liig til Fjordens Bund.

Lette Havfru med forsvandt.
Alt er stille, Søen — Landet —
Atter sees hun over Vandet
Med det Bytte, som hun vandt:
Listen er mig lykket godt!
Leirekongens gyldne Krone
Inden Morgen skal forsone
Kattegattets vrede Drot.

Kronens luerøde Krands
Om sit Hoved rundt hun slynger,
Synger høit, mens hen hun gynger
Over Bølgen som i Dands:
Nu til Hjemmet med min Skat!
Fulgt af Havets staalgraa Fugle
Over Dybet hjem til Thule,
I den maaneklare Nat!

Men da næste Dag fremgaaer,
Driver paa de stille Vande
Kongen med den blege Pande,
Og de lange, hvide Haar.
Maagen løfter vildt sit Skrig,
Stormen Fjordens Bølge vækker;
Rullende til Bredden, lægger
Den paa Stranden Frodes Liig.

III.

KONG CHRISTIAN

Brudt var hans Scepter, bøiet var
Hans Sjæl, af Kummer fuld;
Hans Uven om sin Tinding bar
Hans Krones røde Guld;
Selv Fange, og af Alt forladt,
Kun ei af Nag og Sorg,
Sad Kongen, mørk som mørken Nat,
Paa skumle Sønderborg.

Og mange tunge, trevne Aar
Hen over Issen randt,
Til Snee forvandledes hans Haar,
Den friske Kind forsvandt.
Svag blev hans Haand og mat hans Fod,
Hans Øies Straale slukt;
Med Stolthed, Styrke, Haab og Mod
Fik ensomt Fængsel Bugt.

Men Christians Skygge gik omkring
I Fængslet, den forundt,
Den samme Gang i evig Ring
Om Marmorbordet rundt;
Der sleb hans Finger dybt et Spor
Mens Tiden kom og gik —
O, hvilken Sorg fik slige Ord,
Som Stenens Fure fik!

Og naar ved Gitt'rets Glug han sad
Med Haanden under Kind,
Mens Fuglen fløited' fri og glad
I Aftensolens Skin;
Naar Dagens Stjerne daled' ned,
Naar klar, i stille Ro,
Hen over Himlen Maanen gled:
Hans Læbe bittert lo.

Men naar paa Marken Sneen laa,
Naar Træets Blad var guult,
Og Natten sort og Dagen graa,
Og Sol og Stjerne skjult,
Naar Stormen stærkt i Taarnet tog,
Og splitted Skyen ad:
Da Kongen let sin Aande drog,
Og Øiet smilte glad.

Saa Tiden kom og Tiden gik;
Paa sytten lange Aar
Saa Dannerkongen Ende fik,
Dog ei hans Time slaaer.
Hist paa sit Leie sidder han,
Som Øiet mørkt hans Sind;
Igjennem Vindvets smalle Rand
Fuldmaanen titter ind.

Da var det, som ved Leiet stod
En Qvinde faur og fiin,
Med guldguult Haar og lille Fod,
Svøbt i sit Jordeliin;
Med klare Øine, Kinden hvid,
Med Hænder fine, smaa:
Ham var det, som i fordums Tid
Sin Dyveke han saae.

Dog ei som før — som Rosen rød
Var da den Fagres Kind;
Nu er hun bleg, som blegen Død,
Kold som den kolde Vind.
Hun drager Aande, tungt og mat,
Og Stemmen hvisker blød:
Har dig Alverden da forladt,
O, Christian! i din Nød?

Er her din Rest af Haab og Trøst?
Ak, haardt du toges med!
Hvor er min Konges stolte Bryst,
Som ømt jeg hvilte ved?
Hvor er hans Blik — hans stærke Haand,
Som min saa tidt har trykt?
Er dette Skyggen af hans Aand,
Som her har Hvile søgt?

Hør i din Nød mit Trøstens Ord:
Maal har al Jordens Vee!
Din Sjæl, som nu i Mørket boer,
Skal snarlig Lyset see.
Det, hvorom nys dit Hjerte bad,
Er skeet om stakket Frist:
Vel skilte Døden her os ad,
Men Intet skiller hist!

Bort Synet svandt — men Kongen seer
End henrykt efter det;
Tungt rinder Taaren meer og meer,
Dog Hjertet svulmer let.
Saa støtter han sin Haand til Kind,
Seer ud i Nattens Glands —
From er hans Tanke, Barnets Sind
Er ei saa blødt som hans.

IV.

REFNÆS SKOV

Rask igjennem den høstlige Skov
Rytterne fare hen;
Lyden af Hornet og Gangernes Hov,
Af Hundenes Glam bag det jagede Rov,
Høres og tabes igjen.
Hist hvor Veien sumpig og glat,
Med høstgule Blade belagt,
Slynger sig ned mellem Buske og Krat,
Øines den brogede Jagt.

Og forrest i Skaren, fager og skjøn,
Sees paa den skummende Hest
Dagmars og Valdemars deilige Søn,
I flagrende Kappe af Silke grøn,
I guldbræmmet Trøie og Vest.
Hatten af gyngende Fjer er fuld,
Halskraven kruset staaer,
Ned over den ruller guult som Guld
Det lokkede, lange Haar.

Og stærkt i Høstvinden rødmer hans Kind,
Og Øiet er straalende klart;
Af Ungdom og Iver brænder hans Sind,
Thi Sporet er borte — paa Stien ind
Foer Dyret i flyvende Fart.
Dog Hundekoblet gjør Tvivlen kort,
I Sandet det Sporet fandt:
Hist løber den stolte, takkede Hjort,
Men atter den hist forsvandt.

Frem Jægerne storme; Prindsen foran,
Gjennem Buske og slyngede Krat,
Over gyngende Moser med sivende Vand,
Og Maanen sig reiser bag Skyernes Rand
Som Tegn paa den kommende Nat;
Men end fik ei Jægerne Øiet lukt
Paa Skovens den flygtige Drot:
Som en Vind er den let, som en Fugl paa sin Flugt,
Neppe synligt det Spor, den har traadt.

Hornene klinge, og lidt efter lidt
Samler sig Riddernes Flok;
Træt af det stærke, stormende Ridt,
Enhver nu lyster sig hjem til Sit,
Til sin Hustru, sin Seng og sin Kok.
Men ei Prinds Valdemar sees blandt dem,
Alene, kun fulgt af sin Hund,
Drives af Skjæbnen, den dunkle, han frem
Til Død i den dunkle Lund.

End følger han Hjortens de lette Spor,
Paa Skovstien flyver den hist,
Mod Øst og mod Vest, mod Syd og mod Nord
I Spring og Løb henad sumpige Jord,
Dog Løberen trættes tilsidst.
Den standser — og Pilen af Koggeret ud
Dens Jæger nu trækker brat;
Dog just som han her sig beredte til Skud,
Sprang den ind i det tætte Krat.

Prindsen staaer hurtig af Gangeren ned,
Og følger det flygtende Dyr;
Bag Krattet en Slette sig aabner bred,
Belyst af Maanen, som straalende gled
Igjennem de revnede Skyer.
Der spænder han Buen, og sigtende vist,
Han slipper den strammede Snor —
I Dyrets Bringe, ved Høien hist,
Staalpilen hvinende foer.

Da hviner Hjorten og hæver sin Fod,
Men skjælver ei frygtsom meer;
Med Tungen den slikker sit rullende Blod,
Dens fyrige Øie med Stolthed og Mod
Paa Jægeren truende seer.
Stærkt slaaer den paa Høien med dundrende Hov
Og brat, som den skiftende Vind,
Mens Echoet gjalder i nære Skov,
Den springer i Høien ind.

Prinds Valdemar, hvem først Forundring lammer,
Hen imod Høien over Engen gaaer,
Hvor Maanen skinner paa de spredte Stammer,
Og perlesmykt af Duggen Græsset staaer;
Dog kommen nær det grønsværdækte Kammer,
Igjen et Tryllesyn hans Øie naaer:
Det tykkes ham, som Glas er Høiens Buer,
Som gjennem Grønsværdækket nu han skuer.

Han skuer ned i Høien, og jo længer
I Tryllerigets Dyb han stirrer ind,
Desstærkere sig Hjertets Suk fremtrænger,
Desmeer opildnes Blodet i hans Kind.
I Grottens Dyb, hvorved hans Øie hænger,
Seer klart han, som i klarest Maaneskin,
Den nys anskudte Hjort henbøiet over
En Seng af Mos, hvor Ellepigen sover.

Fiin, gjennemsigtig hun paa Leiet hviler,
Med Nakken støttet paa den runde Arm;
I hulde Drømme Rosenlæben smiler,
Og Liliekindens Farve lyser varm.
Som Havets Bølger, naar et Vindpust iler
Forbi dem, løfter høit sig hendes Barm,
Og over den sig mørke Lokker gynge,
Der Hals og Skulder som et Net omslynge.

Men Prindsen sukker: Væsen, som har hjemme
I Drømmens Land, paa Paradisets Kyst!
Han lytter — thi han synes at fornemme
De lukte Læbers tonefulde Røst;
Hans Navn hun aander med en sagte Stemme,
Mens urofuld bevæges hendes Bryst;
Da med en selsom Lyd sig Hjorten bøied
Mod Leiet ned, og brat hun aabner Øiet.

Det straalefulde Blik hun Prindsen sender,
Og lukker smilende det atter til.
Fortryllet staaer han, Purpurkinden brænder,
Og op i Hjertet blusser Elskovs Ild.
Mod Himlens Stjerner han sit Øie vender,
Med Andagt han sin Længsel dæmpe vil;
Dog Blikket higer ned, af Jorden bundet:
Kun Høien staaer der — Synet er forsvundet.

Men gjennem Luften klare Toner klinge,
Fra Græsset lyder der et Alfechor;
Hen over Engen Ellepiger svinge
Sig langs den vaade, dugbelagte Jord.
Hist Maanens Straaler Liv i Taager bringe,
Og op af Engen Tryllebusken gror;
Og rundt omkring ham dandser man og synger,
Mens tæt og tættere sig Kredsen slynger.

Og med et sneehvidt Slør om dunkle Lokker
De lette Taagers Dronning træder frem;
Grønklædte Terner sig om hende flokker,
Og hvide Alfer flokke sig om dem.
Hun nærmer sig ved Klang af fjerne Klokker,
Der tone til en Sang om Alfers Hjem,
Om Skovens Drømmeliv ved Maanens Straaler,
Om Trylledrikkens Kraft i hendes Skaaler.

Og med sin Skaal sees fremad hun sig bøie
Mod Prindsen, der fortryllet stille staaer:
Den samme Skabning, samme Blik og Øie,
Som hist i Høien, han at skue faaer.
Ømt smiler hun, og Læbens Toner føie
Forøget Magt til Synet, som ham slaaer:
Hvad nys han følte, her paany han drømmer,
Og Skaalen han til sidste Draabe tømmer.

Saa synker han til Ellepigens Hjerte,
Og over Engen Begge vandre hen;
Snart gribes han af Lyst og snart af Smerte,
Snart drages, snart betages han igjen.
Foran gaaer Alfen med sin Bryllupskjerte,
Og under Sang og Spil han svinger den;
Og rundtom Mænd og Qvinder sees i Skyggen,
Høit svulmer deres Bryst, men huul er Ryggen.

I Kreds gaaer Parret rundt om Høiens Buer,
Hvorpaa derind de styre deres Skridt:
De mørke Vægge Fakkelskin opluer,
Og Loftet er som Gulvet marmorhvidt.
Det mosbelagte Leie Prindsen skuer,
Did vinker Pigen med sit Øie blidt.
Ved hendes Barm han synker hen i Daanen —
Da lukkes Høien, og sig skjuler Maanen.

Solen staaer alt over høstlige Lund,
Svunden er Taage og Nat;
Eensom Kong Valdemar, fulgt af sin Hund,
Vandrer den tidlige Morgenstund
Igjennem det tætte Krat.
En vrinskende Lyd til hans Øre naaer,
Han lytter — og sagtner sin Gang;
Og hurtig han hen efter Lyden gaaer,
Som atter bag Busken klang.

Der finder han bunden ved Træets Rod
Paa Stien den skjælvende Hest;
Men Hunden, som nys ved hans Side stod,
Gaaer snusende om paa sin lette Fod
Og gjøer og sig dreier mod Vest.
Den springer i Krattet — han følger den,
Og staaer for en dampende Eng:
Med bævende Fod vandrer Kongen hen
Over Taagernes hvide Seng.

Og snart ved den græsklædte Høi han staaer,
Og Rædsel fylder hans Bryst;
Hjertet i Barmen stormende slaaer,
Taaren over hans Øie gaaer,
Og Sukket dæmper hans Røst.
Min Søn, min Søn, saa hvisker han svagt,
Fandt her du din bratte Død?
Har her du dit Hoved til Hvile lagt,
Da Ellekongen dig skjød?

Men taus ligger Prindsen paa kolde Jord,
Ved Foden hans dræbte Hund.
Ved Issen en duftende Valmue groer,
Og høit om hans Side sig Græsset snoer
Fra Høiens den blommede Bund.
Paa Læben ham svæver endnu et Smiil,
Som Taagen er hvid hans Kind,
Øiet er brustent — en tvehaget Piil
I Hjertet er boret ind.

KJÆRLIGHED VED HOFFET

ET SKUESPIL

PERSONER

Kong Pandorus.
Prindsen af Godthaab.
Hertugen af Championa.
Grev Lucian.
Grev Svane.
Baron Pelican.
Kammerherre Pitoretti.
Carlo, Tersitto, } Hofmænd.
Pierrot, Kammertjener.
Prindsesse Mathilde.
Championetta.
Comtesse Svane, Hofdame hos Prindsessen.
Baronesse Pelican.
Sulla, Kammerjomfru.
En Jæger, Herolder, Pager, Masker, Hoffolk etc.

Udkom særskilt 1832. Trykt anden Gang 1847 i „Ungdomsarbeider", tredie Gang 1854, fjerde Gang 1861, femte Gang 1872 i „Ungdomsskrifter", sjette Gang 1879 i „Poetiske Skrifter".

FØRSTE AKT

FØRSTE SCENE

(Et Forgemak paa Slottet. Det er Morgen.)

Pierrot (kommer ind med et Uhr i Haanden).

Fem Minuter for tidlig! — Tiden gaaer Sneglegang her ved Hoffet, den har saagodt som slet intet Avancement; alt Andet, lige fra Ministeren til Staldkarlen avancerer, kun den staaer stille. (Trækker et andet Uhr op af Lommen). Jeg faaer conferere; i vigtige Sager bør Udfaldet ikke overlades til een Dommer. — Hvorledes! ti Minuter i Ni, og dette fem! — Fanden tage Uhrmageren! Om Forladelse, ved Hoffet maa man ikke bande; men ved saa vigtig en Leilighed, hvor Talen er om Hans Majestæts Søvn, altsaa om Landets Vel, kunde man fristes dertil. Hvad skal jeg nu gjøre? Vække Majestæten fem Minuter for tidlig? — Maaskee ligger han just i den behagelige Morgenslummer, hvor man hverken sover eller vaager, men kun dovner og drømmer — dette Para-

diis, hvoraf man ikke vil miste fem Minuter for fem Rigsdaler! — Ja, jeg veed det af Erfaring, bli'er man forstyrret heri, er man ikke i det bedste Lune; man knurrer og murrer, rækker og strækker sig, og kaster Nathuen i Ho'det paa den Første den Bedste.

ANDEN SCENE

(Pitoretti kommer.)

Pitoretti.

God Morgen, Pierrot! Er Kongen paaklædt?

Pierrot.

Paaklædt, Hr. Kammerherre! Jeg har endnu ikke vækket Hans Majestæt. Klokken —

Pitoretti.

Er over Ni.

Pierrot.

Det er umuligt! Over Ni?

Pitoretti (viser ham sit Uhr).

See der!

Pierrot.

Ja, hvis denne Viser var en Beviser; men jeg har to Vidner for mig, eet i Haanden og eet i Lommen — jeg er rolig! (Kongen ringer).

Pitoretti.

Seer du, Hans Majestæt er vaagen. Meld mig!

Pierrot.

Nu Ørene stive! (Bort.)

TREDIE SCENE

Pitoretti (ene).

Jeg maa tale med Kongen; jeg maa have denne Sag paa det Rene. Han vil lee ad mig — det faaer saa være! spotte mig — nu vel! Pitoretti forelsket! før havde jeg troet, Maanen skulde falde ned. Jeg begriber ikke selv min Tilstand: om Dagen drømmende, om Natten vaagen, en evig Ruus i Hovedet, taagede Øine, dinglende Been og evig smilende Læber — for Pokker! jeg mangler kun Taarer for at blive en complet Nar. Skulde man troe, at jeg var en Hofmand? Der gaaer Kammerherren, hvisker man allerede: see hvor dybsindig! nu render han paa et Træ, nu river en Green Hatten af hans Hoved, nu løfter han sine Øine mod Skyerne — han smiler, men kun for at sukke dybt. Har han mistet sin Nøgle? har Finansministeren beskaaret hans Gage? har han sagt en Dumhed? er han i Unaade? — Ak, jeg fortænker Jer ikke! — Amor! Amor! fordømte, tyranniserende lille Gud! det er dit Værk. Men jeg maa gifte mig, det er absolut Betingelse for igjen at komme til Fornuft. Hurtig Armene i Hymens Slaabrok! Hurtig hans Nathue over Ørene! Men først Kjærligheds hvide glacerede Handsker paa Hænderne, og i Galop til Alteret!

FJERDE SCENE

Kongen (som er traadt ind fra Sideværelset).

Og hvad der, min Ven? dog vel aldrig lade Dem vie?

Pitoretti (bliver ham vaer).

Om Forladelse, Deres Majestæt! Jeg var midt i en Monolog.

Kongen.

Det var paa Veien til Alteret.

Pitoretti (løftende paa Skuldrene).

Ak, min Konge!

Kongen.

Ak, min Kammerherre! hvad feiler Dem? De er dog ikke forelsket?

Pitoretti.

Hvad skal man sige —

Kongen.

Bravo! Stoiker, Iishjerte, Atheist i Amors Verden! Hvor er nu Deres philosophiske Skjold mod hans Pile? Deres Spotterier over hans Vælde? Deres Tvivl, Deres Smiil, Deres Foragt? — Ja, for at sige Alt med Eet: hvor, conseqventeste af alle Kammerherrer, er nu Deres Conseqvence?

Pitoretti.

Druknet i et Par mørkeblaa Øine.

Kongen.

Aha! en smægtende Skjønhed!

Pitoretti.

Nei, Deres Majestæt! en munter, fortryllende, vittig, elskværdig, indtagende —

Kongen (afbrydende).

Nok, nok! Hold op med disse Tillægsord, der tillægges Alle, uden at tillægge Noget. Lad os høre den Fortryllendes Navn.

Pitoretti.

Comtesse Svane.

Kongen.

Jeg gratulerer! Hun burde være Missionær, thi hun forstaaer at omvende Hedninger. Siig mig, Pitoretti, hvordan befinder De Dem naar De er forelsket?

Pitoretti.

Som naar jeg ovenpaa en Kop Iis tager halvtredsindstyve Kampherdraaber.

Kongen.

Høist mærkeligt! Jeg havde tænkt mig det som en evig Champagne-Ruus.

Pitoretti.

Nei, ved Amor! en forunderlig Blanding af Hede og Kulde, Udmattelse og Extase, af drømmende Virkelighed, taus Veltalenhed og sørgmodig Munterhed — kort sagt, de største Contraster forbundne til Eet.

Kongen.

O, Stakkel! saa skal jeg da endnu have den

Glæde at see Dem under Tøflen, at see Kammerherren ikke være Herre i sit eget Kammer, see Dem bære Deres Frues Shawl, holde hendes Garn, klappe hendes Hund, være Skiven for hendes Vittighed, Bolden for hendes Luner — stakkels Pitoretti! omvendte Fruentimmerhader! jeg beklager Dem.

Pitoretti.

Naadige Herre! vi ere Alle svage; men det tør jeg nok love, at Herre i mit Huus —

Kongen.

Stille! stille! den Sang kjende vi. Naar har De berammet Brylluppet?

Pitoretti.

Det er just Knuden. Faderen, den gamle Greve, er imod Partiet.

Kongen.

Hvorfor?

Pitoretti.

Himlen maa vide det! dog troer jeg at have gjettet Grunden. Det er et almindeligt Rygte, at Deres Majestæt snart vil formæle Dem —

Kongen.

Virkelig?

Pitoretti.

Velunderrettede troe endog, at Declarationen vil skee i Morgen ved Festen —

Kongen.

Saa?

Pitoretti.

Og at det er Grunden til, at alle Landets fornemste Damer ere indbudne —

Kongen.

Videre.

Pitoretti.

Enhver Fader smigrer sig med Haabet at faae Kongen til Svigersøn. Enhver Datter —

Kongen.

Nu — enhver Datter?

Pitoretti.

Med Haabet at gjøre sin Papa til Kongens Svigerfader. Alle Hjul ere i Gang, alle Hænder i Bevægelse. Modehandlerne have ikke et Stykke tilbage i deres Boutik; Friseurerne ere bestilte for otte Dage siden; Skomagerne have faaet Ordre at gjøre Skoene en halv Tomme mindre end sædvanlig, skjøndt de allerede vare for smaa — ja, hos Tanddoctor Agrelli er der endog bestilt fem og tyve Sæt nye skinnende hvide Tænder.

Kongen.

Hvilken glimrende Udsigt for min Fremtid.

Pitoretti.

Enhver Dame, som endnu har eet Øie tilbage, som ikke har mere end tyve Rynker i Panden, som endnu kan tralle en Sang og sidde over ved en Cotillon, som endnu kan trække et Smilehul i Kinden og have en Skalk bag Øret, som har i det

Mindste fire temmelig gode Sandser, som uden at rødme tør besvare et Indfald om den aftagende Maane, med et Udfald mod den tiltagende Grovhed — enhver saadan Dame, siger jeg, har ikke opgivet alt Haab, enhver saadan Dames Fader anseer ikke Spillet for tabt.

Kongen.

I Sandhed! meget smigrende for mig. Men hvad har det at bestille med Deres Tilbøielighed? De vil dog ikke regne Deres Donna blandt disse Damer.

Pitoretti.

Ikke for Alverden! men vel hendes Fader blandt de omtalte Fædre.

Kongen.

Tiden vil bringe ham ud af hans Vildfarelse.

Pitoretti.

Saa Deres Majestæt har virkelig i Sinde —

Kongen.

Drag ingen Slutning; den kunde være falsk.

Pitoretti.

Tilgiv mig!

Kongen.

Det er let, hvor Ingen er fornærmet. Dog — hvorfor dølge, at jeg, der gjør mig lystig over Dem, selv er et Bytte for den vingede Gud? Pitoretti! Tand for Tunge, og De skal vide Alt.

Pitoretti.

Sæt mig paa Prøve, naadige Herre!

Kongen.

Nu vel, hvorlidt jeg hidtil har bekymret mig om Damerne, veed De; De selv havde en betydelig Deel i denne Kulde ved Deres idelige Spotterier over Kjærlighed — nu har Bladet vendt sig.

Pitoretti.

Desværre!

Kongen.

Desbedre! Men hør: Forleden Dag meldte man en Maler, som medbragte, foruden flere Arbeider, et Dameportrait, en Copie, han havde taget, som han udtrykte sig, for sin egen Mund, jeg vil snarere troe, for sit eget Hjerte. Hvordan skal jeg beskrive Dem dette Billed? Tænk Dem et Ansigt, dannet af de fineste, yndigste Former; dunkelblaa Øine, et Speil af den reneste Himmel — jo længere man saae i dem, desto dybere og mere veltalende blev de; en flint bøiet Næse; en Mund — o Pitoretti! en Mund som skabt til Kys og dog for hellig for dem; en Helgens Pande, høi og marmorhvid, med sølvblaa Aarers rene Skrift; en Kind som Liliens Blad, men let bedugg't af Morgenrødens Aande; og rundt om den et Haar, blond, fyldigt, rullende frit i Lokker om den ranke Nakke, ned over Hals og Bryst. Ha! hvad gav jeg ei? mit halve Rige, blot for en Drøm ved dette Bryst.

Pitoretti.

Og denne Skjønhed?

Kongen.

Er til Lykke ingen Phantasi; nei, hun lever, lever her i mit eget Land.

Pitoretti.

Her i Staden?

Kongen.

Nei, nogle Miil herfra, blandt Bjergene.

Pitoretti.

Og hendes Navn?

Kongen.

Championetta! en Datter af den forviste Hertug.

Pitoretti.

Hertugen af Championa?

Kongen.

Netop!

Pitoretti.

Nu, hvis jeg tør give et Raad —

Kongen.

O, jeg veed det allerede: kalde Hertugen tilbage, og beile til hans skjønne Datter?

Pitoretti.

Der gives vanskeligere Ting i Verden.

Kongen.

Rigtig! men jeg vil elskes for min egen Skyld.

Vel gav Lykken mig en Krone; men det er ikke med den jeg vil vinde Kjærlighedens Krands. Dog — nu er Roligheden her forbi; følg mig i Kabinettet, der skal De høre Alt. (Begge bort.)

FEMTE SCENE

(Fløidørene aabnes og forblive saaledes staaende under de følgende Scener; man seer Vagt udenfor. Carlo og Tersitto træde ind.)

Carlo.

Vi er de Første her paa Pletten.

Tersitto.

Desbedre; thi jeg har hele Munden fuld af Spørgsmaal.

Carlo.

Dem gad jeg høre; thi sandt at sige, har vi i denne Tid en saadan Mangel paa Nyt, at Spørgsmaal efter Nyt bli'er selv en Nyhed.

Tersitto.

Hvad er Grunden til at Byen i min Fraværelse har fordoblet sine Kareter, Lakaier, Jægere, Kammerjomfruer, Stadsheste, Morianer og Hundehvalpe?

Carlo.

Hundehvalpene ligge over, eller rettere under min Horizont; men hvad de andre Poster angaaer, er Svaret let. Hans Majestæt har indbudt Landets fornemste Adel til den store Fête i Morgen.

Tersitto.

Det er en Nyhed.

Carlo.

Det er gammelt, min Ven! hver Gadedreng veed det.

Tersitto.

Nu, hvad er da Grunden til, at alle Haarskærerne have lukket deres Friseerstuer, hvad — imellem os — igjen er Grunden til, at mit Haar i Grunden ikke er friseret.

Carlo.

Fêten! Fêten! Damerne have lagt Beslag paa Alt hvad der hedder Friseur.

Tersitto.

Forunderligt! Men hør videre. Hvorfor har jeg, skjøndt jeg paa min Ære har gjort Forsøg i tre Boutiker, ikke kunnet faae sviklede og overhovedet ingen gjennemsigtige Silkestrømper?

Carlo.

Det er simpelt; De har for stort et Hoved til at kunne faae en Strømpe over Hovedet.

Tersitto.

O, stille! Spøg til Side! Kan De tænke Dem Grunden til denne forunderlige Casus?

Carlo.

Nu, Fêten har trukket alle Strømperne paa sine Been.

Tersitto.

Tusindbenede, altformaaende Fête! og den skulde ingen Nyhed være? Forlad mig, det kan jeg ikke troe.

Carlo.

Som jeg siger Dem, den er intet mindre end en Nyhed.

Tersitto.

Bedste Ven! hvad er da en Nyhed?

Carlo.

Svaret er vanskeligt, imidlertid mærk Dem Dette: En Nyhed er hverken gammel eller kjedsommelig; den har en hundrede Deel Sandhed og ni og halvfemsindstyve Dele Løgn; den har Hurtighed som Vinden og gjør samme Virkning paa Ørehinden som Snuustobak paa Næsen; den er velkommen til Hove, har sin bedste Ven i Andres Tunger, sin Fjende i deres Forstand, sine Tilbedere blandt Damer, Hofmænd og Barberer; den staaer tidlig op og gaaer seent til Sengs; den gjør sin Eiermands Lykke, gjør den Flaue interessant og den Hæslige indtagende; dens Fødeland er ubekjendt; den fanges i Luften, lever af Kjedsommelighed, er i høieste Velgaaende i stort Selskab, men tager sin Død naar Publicum gaber.

Tersitto.

Ganske fortræffeligt, kjæreste Ven! kun forstaaer jeg egentlig ikke hvad De mener ...

Carlo.

See der!

SJETTE SCENE

(Baron Pelican træder ind.)

Pelican.

Ah! god Morgen, god Morgen, min Bedste! Hvorledes lever man.

Carlo.

Som Vinteren ved Sommertid. Jeg har ikke det Ringeste tilbage af mig selv. Mit Hjerte efterlod jeg hos Deres Datter, den elskværdige Baronesse, mit Hoved tilhører mine Venner, min Pung min Skrædder, min Haand min Konge; Øie, Næse og Mund er til Hoffets Tjeneste, og mit Øre blev just nu paa det Behageligste kildret og lagt Beslag paa af min Ven, hvem jeg her har den Ære at forestille Dem som Hr. Hofsporespænder Tersitto. (Præsenterer Tersitto for Baronen.)

Pelican.

Jeg føler mig smigret ved at gjøre Deres Bekjendtskab; De er af gammel Adel.

Tersitto.

Æren er paa min Side.

Pelican.

O, I Hofmænd! — tilgiv at jeg taler saa frit — I er et lykkeligt Folk! Der var en Tid — Anno

— ja nu har jeg forglemt Aaret — da ogsaa jeg var i denne Carriere. Hvilket Liv var ikke dette! hvilken Anstand! hvilken Øvelse i at bøie Ryg og Taa! hvilken Smidighed i alle Lemmer! hvilket ubeskriveligt »jeg veed ei hvad« besad jeg ikke den Gang!

Carlo.

Hvad bragte Dem til at forlade en Bane, som De uden Tvivl gjorde saa megen Ære.

Pelican.

Kjærlighed! De smiler — De forundrer Dem over at Kjærlighed kunde trække stærkere end Hoffet; jeg fortænker Dem ikke. Men jeg var ung og uerfaren. Jeg er bleven klog — klog er jeg bleven, men ogsaa gammel; dyrt, dyrt har jeg kjøbt min Viisdom.

Carlo.

De er en lykkelig Mand, Hr. Baron! De har Kjærlighed og Viisdom — hvad har vi Andre?

Pelican.

Ja, seer De vel, gode Ven! hvad Kjærligheden angaaer, da er der ikke Mere tilbage, end her bag paa min Haand.

Carlo.

Hvorledes?

Pelican.

Veed De ikke, at min Kone for tre Aar siden er bleven min salig Kone.

Carlo.

Men De har dog ikke begravet Deres kjærlige Hjerte med hende?

Pelican.

Nu — hvad skal man sige? Hvad er Kjærlighed? Er den uden for mig, eller inden i mig? er den en Sommerfugl eller en Evighedsblomst? en Lilie paa Marken, der hverken saaer eller spinder, eller en Mand, der gaaer ud at høste og sanke i Lade? — Ja hvad er den? Jeg veed det paa min Ære ikke.

Carlo.

Da tør jeg vedde, min Ven Tersitto kunde fortælle os en Deel, hvis han havde Lyst som han har Erfaring.

Pelican.

Ah! De er Hoffets Sommerfugl. Bravo! Bravo! det kan jeg lide.

Tersitto.

Jeg kan forsikkre høit og dyrt, at det Eneste, jeg veed om Kjærlighed, er at den varmer.

Pelican.

Varmer! o, De har været i Ilden.

Tersitto.

Ja seer De: ved sidste Hofbal kom jeg i Dandsen til at træde en ung nydelig Dame paa Foden. Nu har hun formodentlig hørt Noget om, at dette er et af Amors mange Signaler — nok! hun blev blussende rød i Hovedet og sukkede ganske høit.

Carlo.

Jo jeg takker! han forstaaer det. Nu veed vi da, at Kjærlighed er det som varmer.

Pelican.

Ja saa føler jeg Gud skee Lov endnu Kjærlighed af og til om Sommeren.

SYVENDE SCENE

(Grev Svane kommer; under denne og følgende Scener holder Tersitto sig til Svane, Carlo sig til Pelican.)

Svane.

En Nyhed, mine Herrer!

Tersitto.

En Nyhed? en virkelig Nyhed?

Svane.

Ja, en veritabel: Kongen ta'er paa Jagt i Dag.

Tersitto.

Er det Alt?

Svane.

Nu, er det ikke nok? Naar jager Hans Majestæt ellers om Lørdagen?

Tersitto.

Nei, det er sandt nok; men en Nyhed troer jeg dog ikke det er.

Svane.

Ikke? Vidste De det maaskee?

Tersitto.

Nei, men seer De vel: en Nyhed er kun det, der gjør samme Virkning paa Øret som Snuustobak paa Næsen; der har ni og halvfemsindstyve Dele Sandhed og een Deel Løgn; der har sin Ven i Andres Forstand og sin Fjende i Damerne; der fanges i Luften af Barbererne og døer af Kjedsommelighed i stort Selskab — seer De, Hr. Greve! det er en Nyhed.

Svane.

For Guds Skyld, siig mig, hvorledes det er med Deres Hjerne?

Tersitto.

Min Hjerne?

Svane.

Er den inflammeret? Bedste, kjæreste Ven! tag dog for Alting en Doctor!

Tersitto.

Jeg forstaaer Dem paa min Ære ikke; mit Hoved er ypperligt.

Svane.

Det er mig en glædelig Nyhed.

Tersitto.

Atter igjen Nyhed! Gjør mig ikke gal med Deres Nyheder. Men apropos! jeg har Noget at betroe Dem. De kan dog tie?

Svane.

Som en Muur.

(De gaae hen i Baggrunden. Carlo og Pelican træde frem.)

Carlo.

Jeg troer Synet af Grev Svane gjør samme Virkning paa Dem, som Maanen paa de Forelskede: De tier og sukker.

Pelican.

Er De Grevens Ven?

Carlo.

Deres Beundrer, Hr. Baron!

Pelican.

Jeg vil aabne Dem mit Hjerte. De kjender det almindelige Rygte om Festen i Morgen. Man siger, Kongen vil formæle sig; man siger, at en af de indbudne Damer vil blive den Lykkelige; man siger, at Kongen selv endnu er ubestemt, at hans Hjerte, som Muhameds Liigkiste, hænger imellem to Magneter — nu, lugter De Lunten?

Carlo.

Nei, dertil er mit Lugteorgan ikke fiint nok.

Pelican.

Disse to Magneter er, som jeg fra en sikker Haand veed, Comtesse Svane og min Datter Baronessen.

Carlo.

At det Sidste er Tilfældet, forundrer mig ikke.

Pelican.

Heller ikke mig, bedste Ven! Baronessen er indtagende, interessant og elskværdig; vel er hun ingen Knop længer, men hun er en moden, sødtduftende Rose. Hun vil bære Kronen med Anstand, derom er jeg overbeviist — og jeg forsikkrer Dem, havde jeg ikke været overbeviist herom, havde jeg ikke gjort denne Reise her til Staden; thi her er jeg i det Høieste den Anden; naar jeg er alene paa Landet, er jeg den Første.

Carlo.

Derpaa kommer det an: *aut Cæsar, aut nihil!*

Pelican.

Jeg har lagt min Plan, spundet mit fine Garn, og givet min Datter sin Instrux. Hun har fattet den, thi hun har en udmærket Forstand. Den første Gang hun talte med Kongen, havde hun en rød Kjole paa og var naiv, anden Gang en sort og var melankolsk, tredie Gang en hvid og var sentimental, fjerde Gang en mangefarvet og var letsindig og interessant.

Carlo.

Ja, saa kan man da gratulere Dem som Kongens Svigerfader.

Pelican.

Men hør nu Knuden! Grev Svane er næsten ligesaa fiin som jeg. Overalt krydser han mine Planer, overalt er han mig i Veien. Underholder jeg Kongen paa det Behageligste om hans Fader,

taler Greven om hans Bedstefader; spiller min Datter for Kongen, maa hans synge; er min Datter bevæget, er hans rørt; er min naiv, er hans piquant; er min smagfuld, er hans elegant; kort sagt: for hvert Skridt jeg gaaer fremad, gaaer han et med. Vi er som en Vægtskaal, hvorpaa Kongen er Tungen; snart helder denne til min, snart til hans Side — hver Dag falder og stiger Kongehjertets Thermometer.

Carlo.

Ja, det er Hjerters og Qvægsølvs Natur. Men er De ogsaa vis paa ...

Pelican.

Min Kilde er paalidelig. Imellem os, jeg har Alt fra Kammertjener Pierrot, hvis Bistand jeg har sikkret mig i denne Sag.

OTTENDE SCENE

(Lucian og Prindsen af Godthaab komme ind. Pelican og Carlo træde til Siden.)

Lucian.

See, her er Venner alt! God Morgen, Carlo!
Grev Svane! Baron Pelican! min Hilsen
Og Compliment — Tersitto, mit god Morgen!

(Til Prindsen.)

Hvordan behaged' Staden Deres Høihed?

Prindsen.

Ret vel; paa Taarne, Kirker og Paladser
Er ingen Mangel.

Lucian.

Heller ei paa Folk.

Prindsen.

Paa Folk vel ei; men dog hos Folket Mangel
Paa den Respect, man Fyrsten skyldig er.

Lucian.

Hvorledes Prinds? Enhver vor Konge elsker.

Prindsen.

Et er at elske — Ærefrygt et Andet;
Men ei til Kongen sigtede min Tale,
Min egen Ringhed Gjenstand var for samme.

Lucian.

Har man fornærmet Deres Høihed?

Prindsen.

Nei,
Thi kun en Nar fornærmes kan af Pøbel.
De undrer Dem, Grev Lucian? Nu vel,
Saa hør i Korthed her mit Skriftemaal:
Jeg er ei Ynder af en dristig Pande,
Ei af et trodsigt, overmodigt Blik,
Ei af en Frihed, der til Frækhed grændser.
Gaa ud fra det og læg saa Alting sammen,
Der mødte os paa denne Fart i Staden:
Raab, Skrig og Larm af Mængden om vor Vogn;
En uforskammet Gloen, Skoggerlatter

Hver Gang min sorte Slave vifted mig
Og dækked mig for Solens hede Straaler.
Faa stille stod og hilste os ærbødig;
En Deel med Ho'det nikked ret fortrolig
Og skjød den svedige Hue halvt i Veiret;
Heel ligegyldig Mange gik forbi,
Og Poblen hilste os med Støi og Skraalen,
Som saae den Kammerater kun i os.

Lucian.

Nu, det, min Prinds, var altid Poblens Vane.

Prindsen.

Hos os — jeg mener i mit Fædreland,
Det druerige Cap, er ei det Skik:
Der veed Enhver, hvad han de Store skylder.

Lucian.

For Alting! maal ei Cap med dette Land.
Her gaaer endnu det halve Folk i Taaget
Og seer kun Mennesker i høie Herrer.

NIENDE SCENE

(Sidedørene aabnes; Alle stille sig i Halvkreds saaledes, at Prindsen kommer til at staae nærmest ved Tilskuerne.)

Pitoretti (træder ind).

Kongen!

Kongen (kommer i Jagtklædning).
Min Hilsen først til Alle og Enhver,
Og saa et Ord til Dem, min kjære Fætter! —
Er De tilfreds med Deres Morgentour?
Var Lucian en dygtig Cicerone?
Blev Deres Høihed gjort opmærksom paa
De gamle Huse og de nye Paladser,
De høie Taarne blandt de lave Rønner?
Besaae De Marmortorvets Broncestøtter,
De mange Vandspring, Kilder, Kildenymper,
Kort, hvad vor ringe Stad Mærkværdigt har?

Prindsen.
Ja, jeg har Alting seet. Men nu, min Konge,
Der ligger mig en anden Sag paa Hjerte.
En Bøn jeg har, hvis Deres Majestæt
Vil laane mig for den et gunstigt Øre.

Kongen.
I Øieblikket! (Til de Øvrige.)
Alle Hoffets Herrer
Anmodes om at følge med paa Jagten,
Hvortil vi om en Time her er rede.
Der vil jeg finde Leilighed at høre
— Hvad Tidens Knaphed nu forbyder mig —
De mange Munde, som er her saa stumme.
Forkynd Enhver vort Ønske, Lucian!
Og lad til Hest os Jægerskaren følge.
(Alle bort, undtagen Prindsen.)

TIENDE SCENE

Kongen.

Vi ere alene, Prinds! Kom frem med Stenen,
Der, som det lader, Deres Hjerte tynger.

Prindsen.

Nu, Stenen er en kostbar Ædelsteen,
Hvis Glands har lokket mig fra Hjemmet bort,
Hvis Straaler, førte frem paa Rygtets Vinger,
Mit Øie trylled i det fjerne Cap.
Med andre Ord: Prindsessen, Deres Søster,
Er som min Reises mine Ønskers Maal.

Kongen.

Har Deres eget Blik stadfæstet, eller
Til Løgner gjort den mægtige Forventning?

Prindsen.

O, Rygtet rødmer for det Virkelige.

Kongen.

Det er mig kjært, i Sandhed — dog, et Spørgsmaal:
Har Deres Tunge for Prindsessen røbet
Hvad Deres Hjerte gjemmer?

Prindsen.

Ja, min Konge!
Dog er om Talens Virkning reent jeg uvis.
Hun svarer halv i Spøg og halv i Alvor;
Men hvert af hendes Ord er konstig stillet,
Saamange Ord er fast saamange Gaader,

Og naar man nøiere vil prøve dem,
Bli'er hendes Alvor Spøg, og Spøgen Alvor

Kongen.

O, det er Qvindeviis at svare paa;
Tidt siger Munden ei hvad Hjertet siger,
Tidt er den taus, hvor Hjertet høiest taler,
Tidt gjemmer Ordet just en modsat Mening.
Hvem vil forlade sig paa Damers Ord?
Tro mig, fik hvert et Qvindehjerte Tunge,
Da fik man underlige Ting at høre,
Og hver en Ven af Ro holdt sig for Øret.

Prindsen.

Dog ønsked jeg, at hendes vilde tale
Lidt mindre gaadefuldt, lidt mere klart,
Thi Meningen kan al min Kløgt ei tolke.

Kongen.

Nu, jeg tilbyder mig som Mellemmand.
Seer De i Dag min Søster?

Prindsen.

Ja, i Aften
Jeg tænker at besøge Hendes Høihed.

Kongen.

Forlad Dem paa, at hendes Ord da skal
Ei længer dølge Hjertets sande Mening;
Jeg gaaer og speider ud dets Labyrinth.

Prindsen.

Gid Amor maa ledsage Dem, min Konge,

Med skarpe Pile i sit gyldne Kogger,
Og savne een ved sin Tilbagekomst.

Kongen.

O, hav ei Frygt for det, min skudte Prinds!
Hans Pile flyve rundt som Solens Straaler.
Hvem træffes ei? hvem har et Skjold mod dem?
Hver Vold bestiges let, hver Fæstning stormes.
Men ei han slutter Fred; nei, ud han plyndrer
Vort Hjertes Arsenal og aabner Porten
For alle Plager, der Fru Venus følge.

(Ledsager Prindsen til Døren.)

ELLEVTE SCENE

Kongen (ene).

Nu til Mathilde — derfra ud til Skoven!
— Ja Pitoretti han har Ret: tilbage
Maa denne Hertug og hans fagre Datter.
Men ukjendt vil jeg træde hende nær,
Selv vil jeg være Kjærligheds Herold,
Selv vil jeg læse dybt i Øiets Speil
Den hemmelige Skrift af hendes Sjæl,
Selv vil jeg høre hendes Stemmes Klang
Og slutte mig fra Ordet til dets Kilde. —
Hvad? Er det mig, hvis Bryst saa høit nu svulmer,
Hvis Hjerte brænder som en Tørstigs Tunge,
Hvis Øie skuer i hver anden Gjenstand
Kun hendes Billeds yndefulde Træk,
Hvis Tanker alle gaae med Pilens Fart

Mod samme Maal? — o, underfulde Tilstand,
Hvor Lyst kun føles, selv hvor Smerten ulmer,
Og Haabet spirer af det dybe Savn!
Er Du saa rigt, mit Bryst? En Skat du eier,
Som ukjendt du har baaret indtil nu.
Jeg seer min Rigdom og jeg veier den,
Fuld er den, men den tynger ei; den hæver! (Bort.)

TOLVTE SCENE

(Scenen forandres til en dunkel Skovegn, med Fjelde i Baggrunden; ved Siden et Skovhuus.)

En Jæger (gaaer over Skuepladsen).

Hvor Alt med eet blev stille! Dunkel Dæmring
Tilhyller Dagen her, skjøndt Solen snart
Er paa sin Middagshøide. Ingen Fugl
Bag disse Grene slaaer, og neppe Vinden
Berører Løvet i sin lette Flugt.
Her gad jeg boe, her hele Verden glemme,
Og ingen Stemme høre uden Echos,
Naar det fra hine Fjelde gav mig Svar;
Her med min Hund! — (Seer sig om.)
Hvor kneiser Klippen hist,
Som spottede den Egens stærke Stamme,
Der atter haanlig leer ad Mandens Kraft.
O Hovmod! her lær Ydmyghed; thi Grenen,
Den svageste, vil grønnes, naar din Grav
Er sunken og dit Minde længst er glemt. —
Nei, intet Liv er dog som Jæg'rens Liv!
Som Skovens Søn han er Naturens Ven,

Dens høie Mod er hans; dens Skjød hans Leie,
Dens aabne Favn ham altid huld og tro.
Hvorhelst han gaaer, sit Telt han fører med sig,
Det luftige, det lette Himmeltelt;
Skov, Fjeld og Dal er Hjemmet som ham favner,
Hans Drik er Kildens Vand, sin Føde henter
Med Riflen han fra Luft og Hav og Jord.
(Støtter sig til sin Bøsse.)
Saa har jeg levet snart i tred've Aar.
Jeg var forvoven, jeg er bleven spag,
Jeg vild og lystig var, nu er jeg stille.
Før gik jeg Busk og Træ og Fjeld forbi,
Og ingen Tanke rørte sig i mig;
Nu taler høit til mig den unge Morgen,
Den køle, klare, stjernerige Nat,
Men meest dog Skoven selv, den dunkelgrønne,
Et Hjem for Dyret og dets friske Liv. (Han lytter.)
Ha, hvad var det?
En Hind! Nu, du maa døe;
Thi jeg skal leve. Rask, afsted! afsted! (Bort.)

TRETTENDE SCENE

(Hertugen af Championa og Championetta træde ud af Huset.)

Hertugen.

Og nu Farvel!

Championetta.

Bliv ei for længe borte.

Hertugen.

Før Solen synker, er jeg her tilbage.
Lad Tiden ei dig falde lang, mit Barn!
Bli'er den for tung, da driv den bort med Spil
Og Sang. Du har jo Bøger?

Championetta.

Ja, min Fader!

Hertugen.

Nu, saa vil Eensomhed dig falde let;
Saa mange Skrifter er saa mange Aander,
Der altid rede staae til Underholdning;
Og slige Venner meer end Guld er værd,
De følge den Forviste til hans Ørken.

Championetta.

Berør ei atter denne Sorgens Stræng!

Hertugen.

Ja, du har Ret, det er en gammel Stræng,
Hvorpaa mit stolte Hjerte stadig spiller.
Men du forstaaer ei disse Toners Magt,
Som trylle, skjøndt de vække Sorgens Aander.
Dig er ei denne Stilhed til Besvær;
Blandt disse Skove, disse Klipper voxte
Du fra et lille Barn til Jomfru op;
Du føler ei Uvirksomhedens Byrde,
Der trykker mig med Centnervægt; du kjender
Ei svundne Dages underfulde Magt.
Lad Digtere og Philosopher drømme
Om Eensomhedens høie Fred, om Viisdom,

Der voxer af Betragtnings stille Træ —
Jeg er ei skabt for denne døde Ro,
Blandt Mennesker endnu min Aand har hjemme,
Skjøndt sexten Aar jeg savned deres Selskab.
Men stille nu! Ei Tungen tolke bør
Det Savn, som intet Ønske dog formilder,
Og mere let blev ingen Nød ved Klage.
Det Eneste, som Verden ei mig røved,
Jagtlivets Glæde, den jeg søge vil. (Bort.)

FJORTENDE SCENE

Championetta (ene).

Nei, jeg forstaaer ei disse Toners Magt.
For mig er Eensomheden ingen Byrde;
Jeg kjender kun af Navn det aabne Hav,
Kun lidt til Livet i de store Stæder.
Her er mit Hjem — med disse høie Træer
Jeg voxte, Aar jeg fik med disse Stammer,
Mit Blik gik sjelden over hine Klipper,
Min Fod betraadte ei det fjerne Land.
Og var ei Lykken her? — min Faders ei!
Ham drager hver en Gjenstand kun tilbage
Til hans Erindrings Land; for ham er Fjeldet
En steil og ubarmhjertig Fængselsmuur,
Et Fangebuur er ham den dunkle Skov,
Og Vaarens Vinde tvinge ham til Tungsind.
Hans Sorg er min, men ei min Fryd er hans;
Thi hvad er lifligt dog som Skovens Stilhed,

Og qvægende som Klippestiens Udsigt;
Der maa jeg op — der paa mit Yndlingssted
Vil atter Sangen jeg gjenkalde mig,
Som har min Fred forstyrret denne Morgen.

(Tager en Bog frem og læser:)

Jeg mindes dig, din Glands jeg aldrig glemmer;
Du staaer i Hjertet som en gammel Sang,
Hvis fulde Toner fordum herligt klang,
Hvis svage Gjenlyd nu jeg kun fornemmer.
Men Tidens Magt Erindring ikke tæmmer;
Den bryder frem og hvisker: ak, een Gang!
Da bliver Sjælen fuld og Barmen trang,
Og dybest inde vaagne Længsels Stemmer.
O Elskovs første Drøm i dette Bryst,
Som paa din lette Fod omkring mig vandred,
Med Haab i Øiet, Himlen i din Røst;
Hvi flygted du med Hjertets stjaalne Lyst?
Du svandt, og Livets Billed sig forandred,
Min Fryd blev Graven, Taaren blev min Trøst.

(Lukker Bogen.)

Min Fryd blev Graven, Taaren blev min Trøst —
Hvad vil det sige? — Hvilken Lyst er det,
Som, naar den fødes, fængsler hvert et Bryst,
Som, naar den flygter, bringer Dødens Smerte,
Som, naar den vækkes, vaagner lig en Drøm?
Forunderligt! — jeg drømmer og, men aldrig
Endnu jeg drømte Kjærlighedens Drøm.

(Gaaer langsomt, men standser.)

Hvo kommer hist? — En fremmed Herre! See,
Hans Øie speider rundt. Han søger — stille!

Han kommer hid. Hvad kan han ville her?
En Jæger er det, som har sig forvildet.

FEMTENDE SCENE

Kongen (bliver hende vaer).
Ved Himlen, det er hende! Her hun boer.
Der ligger Huset, halvt af Træer skjult;
Alt er som Maleren mig har fortalt. (Kommer nærmere.)
Vær hilset, fagre Pige! (Afsides.) Det er hende!
O, hvilken Skjønhed boer i disse Træk!

Championetta.
Hvad søger De, min Herre?

Kongen.
Hvad jeg søger?
Slet Intet meer i Verden — — Dog forstaa mig,
Jeg søger Hertugen af Championa.

Championetta.
Her boer ei nogen Hertug, men min Fader
Har samme Navn.

Kongen.
Nu, Ridder eller Hertug,
Det er mig Eet. Jeg bringer Bud fra Kongen.

Championetta.
Fra Kongen?

Kongen.
Ja, han sender mig til ham
Med dette Brev, der kalder ham til Hoffet,

Championetta.

Til Hoffet?

Kongen.

Ja, til Thronen, som har savnet
Sin bedste Støtte, siden han forlod den.

Championetta.

O, hvilken Nyhed for min kjære Fader!
Og dette Brev — er dette Brev fra Kongen?
Fra Kongen selv? — O, det vil atter vække
Den døde Glæde, Haabet i hans Hjerte;
Trøst boer i denne Skrift for al hans Sorg.

Kongen.

Og De, Prindsesse —

Championetta.

Jeg, Prindsesse?

Kongen.

Nu,
Jeg mærker vel, at Deres egen Høihed
Er Dem en Gaade; her er Nøglen til den:
En Strid, saa siger i det Mindste Rygtet,
Der fødtes af et Ord, var Grunden til
At Kong Pandorus, Fader til vor Konge,
Forviste Hertugen fra Hof og Stad.
Han flygted — hidtil var det ubekjendt
Hvorhen, men Hændelsen har bragt for Dagen
Hvad sexten Aar var skjult. Nu Kongen vil,
Saavidt det staaer til ham, tilintetgjøre
Hver Frugt af fordums Strid; han sender mig

Med skriftligt Bud, og byder mig at føie
En mundtlig Bøn til Bønnen i hans Brev.

Championetta.

Og denne Hertug er min Fader?

Kongen.

Her
Han byttet har sin Titel med en Ridders;
Men dette Brev gjenkalder alt det Tabte,
Det kalder ham endnu i Dag til Staden,
Og Dem, Prindsesse, gjelder samme Bud.
Der vil han finde ledigt sit Palads,
Sin Plads ved Thronen og i Kongens Raad.

Championetta.

Er det en Drøm?

Kongen.

Ei Nattens Trylledrøm,
Thi Dagens klare Sandhed lyser om den.
Den har ei Drømmes flygtige Natur,
Den lever Timer ei, men hele Livet.
Dog siig mig, var mit Budskab kjært for Dem,
Prindsesse? var det Stigen eller Fald
Af Deres Lykke?

Championetta.

O, min Faders er og min.
Dog — hvorfor negte vel, at denne Nyhed
Mit Hjerte ængster, saa det bange slaaer.

Kongen.

Og hvad er Grund til Hjertets Frygt?

Championetta.

Forstaa mig!
Jeg er ei utaknemlig, nei jeg føler
Den hele Naade; dog — hvad jeg besad,
Det Gamle, det Bekjendte skal jeg miste:
Fred, Stilhed, Hjemmet, denne dunkle Skov,
Hvor alle Træer er fast saamange Minder;
Hiin Klipperad, mit Øies vante Maal,
Hiint lille Huus, med hver en elsket Gjenstand,
Der gav i Sorg mig Fryd, i Savn mig Trøst.

Kongen.

Og er det muntre Liv da ei Erstatning
For denne Stilhed? Veier Konsten Intet
Imod Naturen? Lykken, stolt omringet
Af alle sine funklende Drabanter:
Glands, Hæder, Folks Beundring, Verdens Priis,
Er den mod Hjemmets stille Fred da Intet?

Championetta.

Ak, hvad De nævner, er just det, jeg frygter.
En lukket Bog min Fremtid ligger for mig,
Men ubekjendt dens Indhold end mig er.
Hvert Blad har for mit Syn en dobbelt Skrift:
Fryd læser Haabet, Frygten læser Sorg,
Og medens Tanken begges Udsagn veier,
Er Hjertets ængstelige Frugt kun Tvivl.

Kongen.

Det er kun Mangel af Bekjendtskab med
Dem selv, Prindsesse, som er Tvivlens Moder.

Naar traadte Skjønhed ei med Lykke op?
Naar fængsled Yndighed ei Verdens Øie?
Naar sank ei Avind selv for Reenheds Magt?
Naar svor ei Høihed, Tapperhed og Ære
Til Dyds og Uskylds liliehvide Fane?
O, kunde jeg betvinge hver Bekymring,
Hver Ængstelse, som Deres Sjæl fornemmer;
Ja, turde mine Læber tolke her
Hvad der med Glædens Magt vil gjennemtrænge
Hvert Bryst, hvert Øie, medens huldt det fængsles:
En Drøm om Paradiset, skjøn som Natten,
Naar med sit milde Stjernelys den vinker!
Ja — tag fra mig den første, varme Hylding,
Af Smiger ei fordunklet, ei besmittet
Af Hykleri, men reen som Sandheds Sprog.
Her lægger jeg i hver en Ridders Navn
For Deres Fod, Prindsesse, ei hans Hjerte —
Thi da fik flere Bønner De at høre,
End Tungen Evne har at svare paa;
Nei, kun hans Ærefrygt og hans Beundring!

(Man hører Tonerne af et Jagthorn.)

Og nu Farvel: See dette Brev jeg giver
I Deres Haand — og naar i Hoffets Glands
Hvert Hjerte flyver mod Dem, da forglem ei,
At Ridder Antonios Hjerte tabte Vingen,
Da ved sin Lykkes Maal han her sig fandt.

(Tonerne komme nærmere.)

Det er mit Følge! Selv maa nu jeg bort;
I disse Toner tag min Afskedshilsen! (Bort.)

SEXTENDE SCENE

Championetta (ene).

Hvor er jeg? Var det mig, han talte til?
Drak mine Øren disse søde Ord? —
Ridder Antonio! ja erindre dig
Skal dette Bryst, som bange Frygt nu huser.
Nei, ikke Frygt, men Lyst; — ei Lyst, men Smerte;
Ei Smerte, nei! paa een Gang Fryd og Længsel;
Haab meer end Længsel — meer end Haab dog Uro.

(Gaaer ind i Huset.)

ANDEN AKT

FØRSTE SCENE

(Slotshaven. Det er Aften og halv dunkelt, lidt efter lidt bliver det lysere og Maanen kommer frem.)

(Prindsesse Mathilde og Comtesse Svane komme gaaende.)

Mathilde.

Naar staaer vel Maanen op?

Comtessen.

Om eet Qvarteer.

Mathilde.

Det er en Evighed.

Comtessen.

Af tre Gang' fem Minuter.

Mathilde.

Spot ei, thi hvert Minut er langt som Dagen,
Naar hen det kryber foran Længsels Øie.

Comtessen.

Ja vist, Forventnings Maal er kort, og Tiden
Har altid Længde nok for denne Alen,

Det er en gammel Sandhed; dog, Prindsesse,
En anden er —

Mathilde.

O ti med al din Viisdom!
Jeg har hørt Nok i Dag af Kongens Mund.
Ak, Julie! betænk, han har forlangt
At jeg skal elske Prindsen.

Comtessen.

Nu, ved Himlen!
En Fordring, mageløs som ingen anden.
See, høre, smage, føle, lyde paa
Commando — deri kan man finde sig,
Men elske! Hvad? er det saa let at elske,
Som, naar der commanderes see til Høire,
At dreie Øiet? — Ligger Amors Piil
Paa Hvermands Tunge, naar den raaber: elsk?
Nei, herimod paa alle Damers Vegne
Jeg protesterer. Elsk! Ja bring mig hid
Apollo, før Adonis frem, og see,
I har fornødent ei at gi'e Parolen;
Men Prindser! — Ak Prindsesse! hvi fik Dumhed
Saa stor en Magt selv over kloge Ho'der?

Mathilde.

Nu, tæm din Iver: Kongen har forlangt det,
Det er at sige, han har bedt derom.

Comtessen.

O intet Andet! Bøn er Hvermand tilladt,
Det er just Damers rette Element;

Var ingen Bøn, var der ei heller Slaver,
Var Slaver ei, var ingen Herskerinder,
Og hvad var Livet saa? —

Mathilde.

En Broders Bønner
Er ingen Elskers. Sødhed gi'er det ei
At tilstaae dem, at afslaae dem ei Lyst.

Comtessen.

Og hvilken Udvei valgte Deres Høihed?

Mathilde.

Seer du, min Broder er som Andre ei;
Han tvinger ei med Haardhed, al hans Tvang
Har Godheds Mærke — og, forunderligt!
Hver Fordring, som han gjør, er min Forstands.
Den fanger han bestandig med sit Ord.
Først rokker han med Spot hver modsat Mening,
Bestrider Grunde, som han forudsætter
Er langt fra mine, baner saa en Vei
For egen Mening og for egen Tro.
Den som en Kæmpe stiller stolt han frem,
Og Dværge bli'er ham Alt i Forhold til den.
Har han mit Hoved fanget, gaaer han løs
Paa Hjertet med de samme Vaaben: føle
Han kalder Føleri — hver Længsel bliver
Til Overspændthed paa hans Tunge, Ønsker
Er i hans Øine tomme Luftkasteller,
Og Haabet har for ham kun brændte Vinger.
Saa rokker een for een han Hjertets Piller,
Men her han trods sin Kjækhed seirer ei.

Comtessen.

En saadan Krig er klog men uretfærdig,
Den ligner at forgifte Vandet i
Sin Fjendes Land; det er mod Folkeretten.

Mathilde.

Ja, det er tungt, men ei desmindre Sandhed.
Det Glimrende i dette Giftermaal
Han hæved mægtigt frem; den store Fordeel
For Landet og for ham; den høie Lykke
For mig, for Prindsen og hiint fjerne Folk.
Af Prindsen gjorde han en Helt, et Eden
Af Landet, han regjerer, og af mig
En Helts Heltinde, Paradisets Skytsaand.
Det Maleriets ene Side var —
Den anden var som Natten: Alt her hjemme
Var tomt og kjedeligt, min Fremtid selv
For ham var lig en Ørk — en gammel Jomfru,
En Bedesøster eller Sladdertaske,
See, denne Skjæbne vented mig, hvis jeg
Afslog den høie Lykke, som blev tilbudt.

Comtessen.

Taalmodighed, du store Dyd! — og De,
Prindsesse, hørte rolig saadan Tale?

Mathilde.

Ja, hver en Aand, som ellers staaer mig bi,
Spot, Skjemt og Vittighed, var reent forsvunden.
Maaskee — maaskee var Grunden, at min Sag
Var ei saa ganske reen; nok, jeg taug stille,

Og han blev dobbelt stærk ved denne Svaghed.
For ei det hele Spil at tabe, fandt
Jeg paa en Udvei, bad om Rolighed
Til vel at overveie alle Grunde;
Og Resultatet —

Comtessen.

Nu?

Mathilde.

Vil Svaret blive,
Som Prindsen selv skal hente her i Aften.

Comtessen.

Og Lucian?

Mathilde.

O stille!

Comtessen.

Lucian?

Mathilde.

Ham venter jeg ved Maanens første Straaler.

Comtessen.

Nu, dette Mod fandt aldrig før sin Lige.
To Elskere paa samme Tid og Sted;
Den Ene høit begunstiget, den Anden
Alt vis paa Kurven — o, Prindsesse, tænk
Paa Følgerne! Jeg er ei frygtsom — nei!
Jeg tør mit Mod med andre Damers maale,
Med mange Herrers med, men slig en Kjækhed
Besidder ei min Aand. To Elskere!

Det bli'er et Sammenstød som tvende Ulves,
Og Slaget træffe vil ...

Mathilde.

Det lille Lam?
Ei sandt, o vise Julie? Men jeg
Fik intet Lams Natur; nei, ved min Ære!
En Ugles heller, før en Glentes — ja
Hvad Glubende du vil, langt heller end
Det taalige, det svage Lams Natur.
Dog — der er Maanen! See, den mig forvandler,
Om ikke just til Lam, dog til Veninde.
Hør mig! og du, hver Daarskabs tro Beskytter,
Tag under dine Vinger ogsaa mig.

Comtessen.

Velan! jeg Skriftefader være vil;
Skrift tro, gjør Bod, og Alt maaskee tilgives.

Mathilde.

Hvad jeg at sige har, er ikke stort:
Et ældre Løfte til Grev Lucian
Mig bandt, før jeg det andet gav til Kongen.
At nu ei begge Herrer her skal mødes
Og offre ulvegrumt det lille Lam —
See, det er din Forretning. Ophold Prindsen,
Saalænge muligt er, med Snak. Hvis han
Bli'er utaalmodig, gjør lidt Cour til ham:
Ros fiint hans Skjønhed, og priis skjønt hans Fiinhed,
Kast Smigerkrogen til ham, at han fangen
Maa glemme Tiden reent. Dog, hvis du mærker,

At Herren bliver ordknap og urolig,
Ta'er Uhret op, seer sig omkring og nynner,
Til Kongens Søster spørger og saa vid're:
Da giv mig først et Tegn, jeg kommer da
Med Kurven op til Slottet til Hans Høihed.
Og nu Farvel! thi Maanen med sit Lys
Alt hilser Jorden.

Comtessen.

Ja Cupido staaer
Med Buen spændt bag Busken — Flugt er sikker.

(Bort.)

ANDEN SCENE

Mathilde (ene, hun gaaer nogle Gange taus frem og tilbage).

Det er ei Ret, min Broder saa at skuffe;
Det Uret er, jeg føler det, men dog
Med Rolighed — nei, nei, med Rolighed
Just ei — men dog bedrager jeg, og han,
Som saa bedrages, er min Konge; meer,
Meer end min Konge — er en trofast Broder.
Hvorfor ei skrifte Alt for ham? — Hvorfor?
Jeg veed det ei — og dog, jeg veed det, ja,
At rødme for sig selv er tungt, for Andre
Er det utaaleligt. Hvad rødme? Amor!
O, vredes ei, tag ikke Hævn for Ordet!
Jeg rødmer kun ved dig, ei over dig!

O Kjærlighed! hvor lig det Taageslør,
Som sølvhvidt nu den blege Luna væver,

Fiint, gjennemsigtigt, billedrigt og fuldt
Af Phantasiens ætherlette Drømme.
Et Flor du er, som Paradiis os skjuler,
Et Haab, der daarer, medens sødt det tryller.
Du er den Underblomst, hvis Stjernekrone
Fra Jorden stræber op mod Himlens Lys.
Din Rod er Hjerteroden; Blomstens Kalk
Sig aabner helst for Maanens hulde Straaler.
De vække med det milde Skin dens Duft:
Savn, Længsel, Veemod, Taarer -- Taarer? nei!
Sorg lokked Taaren frem, Fryd fødte Smilet,
Men Kjærlighed gav Hjertesukket Liv.

Flyv Suk! Tag Længsels Vinger, naa hans Øre!
Nævn med din sagte Røst mit Navn for ham!
Laan alle Skikkelser og kald ham hid:
Snart Aftenrødens, snart den muntre Fugls
Klangfulde Tone, snart den lette Vinds
Hendøende og veemodsfulde Susen.
Kald ham med tusind Navne, velbekjendte
Og søde alle, hvert betydningsfuldt:
Ven, Elsker, Fremtids Haab og Nutids Lyst!
Min Himmels stolte Stjerne, skjul dig ei,
Forkort hver Afstand, lig den stærke Tanke!

Han nøler — tøv ei! tøv ei! Tiden flyver,
Liv, Haab og Ungdom; hvi skal Elskov tøve?
Fik den kun Sneglens Gang imod sit Maal,
Men Lynets Hurtighed naar bort den iler?
O Langsomhed! Taalmodighedens Prøve,
Hver Glædes Morder, Følelsens Betvinger,

Nærm dig ei Hjertets Helligdom; thi kun
Bevægelse er Liv, men Ro er Døden!

(Gaaer utaalmodig frem og tilbage.)

Hvi tøver han? det er ei Kjærlighed,
Som iler ei før Tiden til sit Maal,
Som tæller Timerne med rolig Kulde,
Som gaaer betænksom til et Stævnemøde,
Lig Pligtens Slave til en tør Forretning.
Og jeg — jeg brænder her af Længsel, lytter
Med anspændt Øre til hver lille Lyd
Og skaber af Secunder hele Dage,
Imedens han — (Stamper i Jorden.) Det er utaaleligt!
Kom atter, Stolthed! du fornedrer ei.
Hvis han er kølig, jeg vil være kold.

(Kaster sig paa en Bænk.)

TREDIE SCENE

Lucian (træder ind).

Her Stedet er, men det, som gi'er det Glands
Og yndigt Smykke, hendes hulde Skabning,
Jeg møder ei. Mit Øre fanger kun
Den lette Vind, men ei de lette Trin
Af hendes Fod. Selv Maanens milde Lys,
Der lokker Alle, tryller ei mit Syn,
Thi tvende klare Stjerner her jeg savner.
Ak! saa gaaer Alting u n d e r i Forventning,
Til Alt at finde tomt, eet Savn er nok.

(Bliver Prindsessen vaer.)

Hvordan! bedrager mig mit Blik? — Mathilde!

Mathilde (rejser sig).
Nej, det er intet Aandesyn, Hr. Greve!
Her er Mathilde, dog ...

Lucian.
Prindsesse! Hvad? —

Mathilde.
O jeg er vred! Jeg er et Barn. (Tørrer sine Øine.) Dog stille!
De har mig skuffet. De har aldrig elsket,
De har kun leget med mig.

Lucian.
O, Prindsesse!
Hvorfra kom dette Ord? ei fra Dem selv.
For Spøg jeg holdt det, stod ei disse Vidner
Om Sanddruhed i Øiet — disse Taarer,
Der saare selv med Skjønheds rene Glands.

Mathilde.
Tal ei saa sødt; thi Falskheds Sprog er sødt,
Og dobbelt smerter Saaret fra en Haand,
Som kjærligt rækkes os med løiet Venskab.

Lucian.
Hvad er min Brøde? jeg vil sone den.
Hvad har jeg fejlet? jeg vil gjøre Bod.
Hvad Deel af mig, Haand, Hjerte eller Mund,
Har vakt saa haard Beskyldning? Straffe vil jeg
Mig selv, mit Hele, hvis en Deel har syndet.
Er det en undladt Pligt? en Feil af Svaghed?
En Skygge kun af Ubestandighed?

Et Fnug af Letsind? er det Mangel paa
Opmærksom Ømhed, Skin af hyklet Elskov,
Der ei har Varme — da fordøm mig kun,
Men fæld med Taushed grusom ei min Dom.

Mathilde.

O, denne varme Røst forsoner mig!
Den føder atter Kjærlighed og Tillid.
Hvad du forbrød? — Ha, Grumme! hvorfor tøved
Din Fod, mens mine Tanker fløi mod dig?
Her har jeg ventet dig; alt længe, længe
Har Hjertet søgt, hvad ei mit Øie fandt.

Lucian.

Er det min Brøde?

Mathilde.

Smiil kun ei; hvor let
Den dig kan synes, mig var den for tung.

Lucian.

Mit Smiil gjaldt ei min Skyld, men Hændelsen,
Der leger tidt med os. Jeg var paa Jagt
Med Kongen, langt herfra blandt Bjergene.
Han imod Skik var taus og stille — eensom
Han længe drev omkring i Skovens Tykning.
Da vi ham traf, var Dagens Halvdeel svunden,
Og Jagten, som nu først med Liv begyndte,
Jog hurtig Tiden foran sig paa Flugt.
Jeg red hos Kongen, og for hvert Minut
Min Utaalmodighed steg meer og mere;
Fast var jeg haabløs, da — paa een Gang foer

Frem imod os i store Spring et Vildsviin.
Det styrted sig mod Kongens Hest, der steiled,
Jeg sprang af min, drog Kniven ud og fældte,
Da jeg er vant til Kampen, Dyret let;
Dog gav det i sin Død min Arm et Mærke.

Mathilde.

Hvad, saaret?

Lucian.

Ja, af Amor! Kongen selv
Forbandt den lille Rift, og jeg tog Afsked
Fra ham og Følget. Piilsnart frem jeg iilte,
Thi Dagens Sol sin Nedgang alt var nær.
Midtveis jeg var, da styrtede min Hest;
Jeg tog min Pages, gav ham min at vogte,
Og her er nu jeg selv. — See det var Brøden,
Og hvad er nu min Straf?

Mathilde.

Ha, Spotter, bi!

(Træder tilbage og siger halv alvorlig, halv spøgende.)

Paa Grund af Tapperhed i farlig Kamp,
Paa Grund af Troskab under Amors Fane,
Paa Grund af hundred tusind andre Grunde,
Der alle meer end klare for mig staae,
Har vi — hør os, hver ædel Dames Ridder! —
Har vi besluttet, som vi her beslutte,
At slaae til Ridder med vor egen Vifte
Grev Lucian — knæl ned, Grev Lucian!

Lucian (knæler).

O, høie Naade! meer end jeg er værdig.

Mathilde (giver ham med Viften et Slag paa den høire Skulder).
Det Slag betyder, at din høire Arm
Skal være kjæk til Kamp for Damers Ære,
Og stærk til Forsvar for din Kjærlighed.

Lucian.

Ha, søde Bud!

Mathilde (lægger ham Viften paa Munden).
Det Taushed byder dig
Mod alle Andre om hvad dig betroes,
Men Aabenhjertighed imod din Dame.
Den Mund, som nu jeg rører, den bør tolke,
Ved Lyd af hendes Navn, kun hendes Priis.

Lucian.

Hvor let et Bud, naar Navnet er Mathilde!

Mathilde (lægger Viften paa hans Pande).
Og dette Slag er ei for bort at jage
Hver kjæk og dristig Tanke — den bevar!
Nei, kun for dybt at prente dig i Minde
Een Tanke, kjær for den, den heftes paa.

Lucian.

O tankefulde Bud!

Mathilde.
Og nu til Slutning
Paa hver af dine Kinder dette Slag.
Dets Mening er, at uden sure Miner
Du smilende og altid glad bør taale,

Om end utaaleligt, din Dames Lune.
— Staa op, min kjække Ridder!

(Hun rækker ham Haanden, han kysser og beholder den.)

Lucian.

Nei, lad mig
Først knælende her sværge Riddereden:
Ei ved den klare Sol, ved Maanen ei,
Skjøndt Kjærlighedens Skytsaand man den kalder,
Ei ved de høie Stjerner, Jord og Himmel,
Jeg sværge vil; men kun ved den, som mig
Er Eet og Alt — Jord, Himmel, Sol og Stjerne:
Ved dine Læber, Ordets hulde Kilde,
Ak, saa veltalende, skjøndt tause nu,
Jeg lover Taushed om hvert kjærligt Ord.
Ved Øiets Straaler sværger Troskab jeg.
O, lad dem slukkes for mig, lad mig leve
I evig Nat, hvis Eden jeg forglemmer!
I Kampen Tapperhed jeg sværger ved
Din fine Haand — ved Skyen om din Pande,
Ved Kindens Smiil, at elske alle Luner
Som din Elskværdighed vil straffe med.
Det var min Ed, en Bøn jeg har endnu:
Skjenk mig som Fremtids Løn, til tro Paaminder
Om mine Ridderpligter, denne Vifte!

Mathilde.

Saa tag den! Paa dens Lilieblad staaer tegnet
To Hænder, som hinanden holde fast.

FJERDE SCENE

(Comtesse Svane kommer; Lucian reiser sig hurtig.)

Comtessen.

Prindsesse! undskyld ...

Mathilde.

Hvad?

Comtessen.

Hans Høihed venter
Ti Skridt herfra paa Audience.

Lucian.

Hvem? Prindsen?

Comtessen.

Ja.

Mathilde.

Hold ham op! o, kun et Øieblik.

Comtessen.

Hans Utaalmodighed har ingen Tømme.
Skjemt, Vittighed, ja Smiger selv, formaaer
Imod hans Stivhed Intet. Da han hørte,
At De i Haven var ... Han kommer!

Mathilde.

Gaa!
Gaa! Led hans Skridt om ad den næste Sti.
Vind eet Minut, kun eet, og før ham hid!

(Comtessen bort.)

FEMTE SCENE

Lucian.

Hvad søger Prindsen her?

Mathilde.

Han kommer — o,
Bliv ikke vred! Fra Kongen sendt han kommer ..

Lucian.

Som Beiler?

Mathilde.

For at bede om min Haand,
At hente Svar —

Lucian.

En Kurv?

Mathilde.

En høflig Kurv.

Lucian.

Saa Rygtet har ei løiet? Sandt var altsaa,
Hvad i min Vantro ei jeg vilde troe?

Mathilde.

Fortørnes ei! Du skulde vide Alt
Endnu i Dag. Jeg taug af Frygt; jeg undveg
At gi'e ham Haab, at svare ham til nu.

Lucian.

Og hvorfor nu?

Mathilde.

Min Broder sender ham;
Han har mig plaget, drillet, tvunget mig
At tage mod Besøget; har mig nødt
Det Løfte af, at svare ham i Dag.

Lucian.

Jeg gaaer.

Mathilde.

Hvorhen?

Lucian.

Jeg vil ei være Vidne
Til egen Skjændsel, til min egen Sorg.

Mathilde.

Nei bliv! Hvis du mig elsker, gaa ei bort!
Ifald han traf dig —

Lucian.

Nu?

Mathilde.

Da traf han mig,
Mit Rygte og min Fred. Her er et Lysthuus!
I Skjul bag dette Løv du vil erfare
Om jeg har dig bedraget, om jeg skuffed
Blot med et Skin af Haab hans stolte Hjerte.

Lucian.

Jeg vil ei høre disse kjælne Ord,
Nei, nei!

Mathilde.

Skal jeg da knæle her for dig?
Skal jeg da bede, trygle og bønfalde?

Lucian.

Velan, jeg lyder! Dog, hvis Alt var Spil,
Hvis jeg kun var en Bold for Qvindeluner ...

Mathilde.

Hav ingen Frygt!

Lucian.

Jeg hører Fodtrin —

Mathilde.

Hurtig!

(Lucian skjuler sig i Løvhytten.)

SJETTE SCENE

(Prindsessen gaaer tankefuld frem og tilbage; Comtesse Svane træder ind med Prindsen.)

Comtessen.

Her er Prindsessen! (Bort.)

Prindsen (seer sig allevegne om).

Længselfuld jeg vented
Paa denne Stund, som Deres Gunst mig skjenker;
Undskyld mig derfor, hvis jeg her forstyrrer
Betragtninger, meer værd end mine Tanker,
Undskyld mig, at mit Selskab dristigt trænger
Sig ind i Eensomheden — undskyld at ...

Mathilde.

Stands, Prinds! hvis fleer Undskyldninger De har,
Jeg kunde fristes til at troe Dem skyldig
I svær Forseelse.

Prindsen.

De har det truffet!
Mit Øie har forseet sig, dog den Gjenstand,
Hvorpaa det sig forsaae, var yndig Uskyld;
En slig Forseelse staaer nær ved Dyd.

Mathilde.

Spil ei med Ord; thi Tanken vinder ei,
Naar den sin Styrke laaner af et Bogstav.

Prindsen.

De dadler mig, Prindsesse, for en Brøde,
Hvori selv visse Damer gjør sig skyldig.
Men last ei Ordet; hvad formaaer ei Ord?
Tyranner bøie de og vrede Guder,
Forsone Fjender, skille Venner ad
Og smelte Hjertet hos en grusom Skjønhed.

Mathilde.

De taler af Erfaring, som det lader.

Prindsen.

Ja, hvo erfared ei at Tankens Skabning,
Naar Tungen gi'er den Form, er stærk og mægtig?
Men denne Form ustadig er som Vinden:
Nu spids og saarende, nu mild og øm,
Nu skarp og hvas, nu haard og kold og streng,
Og atter nu saa blød som Fugletoner.

Mathilde.

De gjør mig frygtsom for at laane Øre
Til Deres Ord. Mig ængste disse Former
Af Kulde, Haardhed, Skarphed, Spidshed, Hvashed.
Hug, Stik og Slag er skjult i dem, og alle
Har Smerte kun i Følge.

Prindsen.

Nei, Prindsesse!
Hav ingen Frygt for hvad jeg har at sige.
De kjender Talen forud; veed mit Ønske,
Ei blot af mine Ord, men og af Kongens.
Vel er mit Ønske dristigt, vel er Maalet,
Hvortil jeg sigter, høit; men kun i Naaden,
Ei i Fortjenesten, jeg søger Støtte.
I Deres Haand min Lykke hviler: der
Min Nutids Held, min Fremtids Lykke gjemmes.

Mathilde.

De laaner mig et Værd, jeg ei besidder.

Prindsen.

Mit Ord er kun et dunkelt Speil for Sandhed.

Mathilde.

Giv Slip paa Smiger; Smigers Løn er Falskhed.

Prindsen.

Giv simpel Sandhed ikke Smigers Navn.

Mathilde.

Og hvad forlanger De?

Prindsen.

Et gunstigt Svar
Paa ydmyg Bøn. Tør jeg om Deres Hjerte
Og Deres Haand, Prindsesse, Haab mig gjøre?

(Pause.)

De tier — nu vel, jeg vender Ønsket om:
Vil Deres Haand og Hjerte De mig skjenke?

Mathilde.

Et ærligt Spørgsmaal vil et ærligt Svar.
Her er mit Ungdomshjem, mit Fædreland;
Af denne Jord min Glæde voxte, Haabet
Fra denne Himmel steg, hver Nydelse,
Hver Lyst og Smerte gjested her mit Bryst.
Mit Liv er kun en Frugt af dette Land,
Af disse Folk, af hver Omgivelse
Som fyldte her min Sjæl. Alt hvad jeg er,
Om nok saa ringe kun, det er jeg her.
Riv her mig fra — men grav mig først en Grav;
Thi Livet, revet løs fra sine Rødder,
Vil visne som en Blomst i fremmed Jord.

Prindsen.

Det Ny har ei det Gamles Kraft, men lokker
Os til Forsøg.

Mathilde.

Forsøg? Et Liv, som er
Forsøg, er Intet.

Prindsen.

De gaaer uden om
Det egentlige Spørgsmaal nu som forhen.

Mathilde.

Hvorledes, Prinds?

Prindsen.

Mig selv De ei berører;
Mit Ønske og mit Tilbud ei De nævner.

Mathilde.

Det var min Tales Hensigt.

Prindsen.

Dog, et Svar,
Ei dunkelt, ubestemt, men reent og klart,
Det tør jeg haabe vel af Deres Godhed?

Mathilde.

Mit Svar var mine Ord.

Prindsen.

Den Evne, at
Fortolke dem med Klarhed, fik jeg ikke.

Mathilde.

Forstaae mig vil De ei.

Prindsen.

O gjerne, gjerne,
Hvis en Forklaring De mig her vil skjenke.

Mathilde.

De piner mig.

Prindsen.

Nei, det er mig, som lider.

Mathilde.

Velan! her er mit Svar, foruden Gaader:
Den Lykke, som De havde tiltænkt mig,
Er større end mit Værd; jeg svarer ei
Til Drømmen om det Høie, Herlige,
Som De forlanger, til hvis Form De laaner
Min Ringhed. Det ydmyger vel, men jeg
Tør ei bedrage her med hyklet Glands.
Ei utaknemlig er jeg ved den Udsigt
Til Held og Hæder, som De her mig aabner,
Men netop denne Følelse mig byder,
At negte mig det ufortjente Gode.

(Pause. Prindsen gaaer med korslagte Arme taus hen over Skuepladsen; ved at vende sig kommer han til at staae lige for Lysthuset og bliver Lucian vaer.)

SYVENDE SCENE

Prindsen.

Grev Lucian!

Lucian (træder ud).
Hvad ønsker Deres Høihed?

Prindsen.

Jeg? — Intet! Vend Dem til Prindsessen. Saa
Jeg tog dog ikke feil — jeg hørte Stemmer ...

Lucian.

Nei, Prinds, De feiled ei.

Prindsen.

Min Tale gjelder
Ei Dem, Hr. Greve! — Undskyld mig, Prindsesse,
At jeg forstyrred dette kjære Møde.
Det var imod min Villie. Visse Ting
Ei taale Vidner, det er vel bekjendt.

Mathilde.

De mener ...

Prindsen.

Blot et Ord, hvis De tillader!
Hvad Greven her har søgt, jeg ikke veed;
Men samme Skaansomhed, som bragte Dem
Til før at holde mig fra denne Plet,
Den samme — hvis jeg Ærens Love spørger —
Den samme burde have negtet Greven,
At være tredie Mand ved mine Ord.

Lucian.

Det var imod min Villie, ja ved Himlen,
Jeg kan forsikkre det! imod min Villie.

Prindsen.

Med Dem har jeg et andet Sted at tale.

Lucian.

Her er jeg rede til enhver Forklaring.

Mathilde.

Prinds! Hør mig, hør mig! Hvad endog De tænker,
Hvad Mening end De giver dette Møde:
At her De Greven traf, var ei hans Villie,
Det ved min Ære jeg bevidner.

Prindsen.

Nu,
Hvad bandt hans Fod?

Mathilde.

Mit Ønske.

Prindsen.

Deres Ønske?
Forunderligt! ja, høist forunderligt!
Høist mærkeligt i Sandhed? Deres Ønske,
Prindsesse? Dog forklar mig denne Gaade.
De Greven tvang til at fornærme mig?
Hvorfor? af hvilken Grund? Maaskee jeg feiler,
Men een er kun mig tænkelig.

Mathilde.

Tænk Intet,
Som er mod min og Deres Ære.

Prindsen.

Ordet
Skal i det Mindste aldrig saare den.

Mathilde.

Det maa jeg høre!

Lucian.

Prinds! Et Ord i Eenrum!

Prindsen.

Er her maaskee en Lytter skjult bag Busken?

Lucian.

Snart er mit Taalmod ude.

Prindsen.

Desto bedre,
Maaskee det har besværet før.

Mathilde.

O, stille!
Prinds, Deres Arm! Nu Raden er til mig,
At kræve ærligt Svar paa' ærligt Spørgsmaal.

Prindsen.

Undskyld mig Deres Høihed; intetsteds
Jeg turde svare med Oprigtighed.
Alt vilde minde mig om spidse Øren:
Hvert Træ og Busk, hvert Blad, hver Dør og Væg —
Bag Alt jeg saae et Øre titte frem.

Lucian.

De kommer ei af Stedet, Prinds! før De
Gi'er en Erklæring, gunstig for min Ære,
Fri, aabenhjertig; før De ta'er tilbage
Hvert spydigt, uforskammet, tvivlsomt Ord.

Prindsen.

Ha, falske Greve! dertil skal dit Blik,
Dit Sværd, din Bøn, din Tryglen, Logren, Hyklen
Ei tvinge mig.
Dog, nu lev vel, Prindsesse!
Jeg lader ene Dem med denne Løve,
For ei at sige Ræv. Neddæmp hans Vrede,
Og gjør hans Vildhed tam med Deres Mildhed.
Det er mit Ønske; hvis et Raad De vil,

Da har jeg dette: Adlyd Hjertets Flamme,
Men følg dog Ærens Love med det samme!

(Han bukker. Prindsessen holder Haanden for Øinene og synker ned paa en Bænk.)

Lucian.

Følg mig, og træk!

Prindsen.

Storpraler! dig jeg tugter,
Men ei paa denne Tid og dette Sted.

Lucian.

Følg mig af Haven ud!

Prindsen.

Nu gaaer jeg ei!

(Lucian springer hen og slaaer ham med Skeden over Armen; i samme Øieblik trække Begge. Prindsessen reiser sig, men staaer som forstenet. De fegte. Lucian saarer Prindsen i Armen; denne taber Kaarden. Lucian bryder den og kaster den for hans Fødder. Man hører Larm.)

Mathilde.

Til Hjælp! til Hjælp!

Prindsen.

Ha, jeg er saaret!

(Helder sig til et Træ.)

Lucian.

Stille!
For Guds Skyld, intet Ord, Prindsesse! Stille!

Mathilde.

Han myrder dig.

Lucian.
Hist ligger Heltens Kaarde.

OTTENDE SCENE

(Kongen, Grev Svane, Pitoretti, Carlo, Tersitto med Jagtfølget træde ind; bagefter Comtesse Svane.)

Kongen.

Hvad der?

Mathilde.

Hjælp, frels! (Styrter i Kongens Arme.)

Kongen.

Hvad gaaer her for sig?
Prinds, siig mig! — Lucian, fortæl! — Hvordan ...

Lucian.

Et Ord, min Konge!

Prindsen.

Nei, først mig et Ord!

Kongen (giver Prindsessen til Comtesse Svane).

Led hende bort!

(Begge bort. Kongen gaaer til Prindsen og taler sagte med ham; Alle staae i spændt Forventning.)

Kongen.

Grev Svane, følg med Prindsen!
Min Vogn ved Slottet holder.

(Prindsen og Svane bort.)

Lucian!
Giv mig din Kaarde! (Giver den til Carlo.) Paa dit Æresord
Du fængslet er.

Lucian.

Hør mig, min Konge!

Kongen.

Stille!
Her intet Ord! Følg med ham, Carlo! — Bort,
Bort mine Herrer! (Alle bort.) Pitoretti, bliv!
Gaa til Prindsessen, hils fra mig og siig,
At Prindsens Saar har Intet at betyde.

(Pitoretti bort. Kongen ene. Han staaer et Øieblik taus, før hans Blik træffer Prindsens sønderbrudte Kaarde. Han tager den op og betragter den; gaaer derpaa langsomt ud.)

NIENDE SCENE

(Scenen forandres til et Værelse hos Pelicans; en Tjener flytter et Bord frem, hvorpaa staaer Lys og et Skakspil. Han gaaer ud. Baronen og Baronessen træde ind.)

Baronen.

Som jeg siger dig, Kongen gav mig i Dag et Blik, et Blik, der udtrykte Alt.

Baronessen.

Hvad da, Papa?

Pelican.

Ærbødighed for mig, Kjærlighed, brændende Kjærlighed til dig; Haab for det Forbigangne, Længsel efter det Nærværende, og dyrebar Erindring om det Tilkommende. Tænk dig bare, hele Universet samlet i eet Blik.

Baronessen.

Hvorledes tolkede det hans Kjærlighed til mig?

Pelican.

Saaledes: Øiet halv aabent, Øielaaget sænket, næsten berørende Kinden med Øienhaarene, og bag ved dette Slør de spillende Flammer og de længselfulde Straaler, der sagde saa tydelig som de klareste Ord: hils den søde, lille Baronesse tusindmillion Gange fra mig! ak, jeg elsker hende saa inderligt! jeg er saa forliebt i hende, som en Rotte i en sød Ost.

Baronessen.

Ak, jeg kan forsikkre Dem, Papa, at jeg ikke elsker Kongen med mindre Heftighed; bestandig staaer han for mig, baade naar jeg vaager og drømmer. Sidste Nat drømte jeg, at jeg sad hjemme ganske alene, med Tørklædet for Ansigtet, da jeg havde stærk Snue. Paa een Gang springer en lille Hund op i mit Skjød og river Tørklædet fra mig; jeg vilde tage det igjen, men den holdt saa fast med Tænderne, at det var mig umuligt. Nu springer den ned paa Gulvet, og med eet er den forvandlet til Kongen, der staaer foran mig, trykker Klædet til sit Hjerte og siger: lad mig beholde denne dyrebare Erindring til et Pant paa Deres Kjærlighed, og modtag her et lignende Vidnesbyrd. Han rakte mig nu et stort, ostindisk Lommetørklæde, i hvis fire Hjørner var broderet en Krone, et Scepter, et Sværd og et Guldæble.

Pelican.

Nu, tydeligere kunde da Skjæbnen ikke tilkjendegive dig din ophøiede Bestemmelse.

Baronessen.

Og dog frygter jeg, Papa.

Pelican.

Frygt er Udygtigheds Ledsager; og du, min Stolthed, min Glæde, som forener Skjønhed, Elskværdighed, Vittighed og Bestemthed — nei, bliv ikke rød, thi jeg siger kun hvad sandt er — du skulde frygte? Det er Indbildning! — Men lad os faae vort Parti. (De sætte sig ved Bordet.)

Baronessen.

Hvilken Haand, Papa?

Pelican.

Høire!

Baronessen.

Det er min Bonde. (De gjøre et Par Træk.)

Pelican.

Madame!

Baronessen.

Skak!

Pelican.

Du er slem mod Kongerne, mit Barn! Du angriber med en Kjækhed, med et Mod ...

Baronessen.

Ja, al min Bestræbelse gaaer ud paa at fange

Kongen. Naar jeg kan opnaae det, gi'er jeg Slip paa enhver Officeer.

Pelican.

Bravo! Saaledes skal det være; og paa denne Maade anvendte, ville alle Spil, baade Kortspil og Brætspil, have uberegnelig Indflydelse paa dit Liv. Af Piquet lærer du at faae det sidste Stik, det vil sige, at beholde det sidste Ord. Skak lærer dig at tæmme din Modstander, Dam at ruinere ham. I Whist, dette fine Ægtestandsspil, tvinger du din Makker til at bekjende; det vil sige, at være af samme Mening som du. Lhombre forener Alt: Lune, Intrigue, Plan —

Baronessen.

Ih, Papa! Alt hvad De der siger, hørte jeg Ord til andet i Gaar af Hofjunker Carlo.

Pelican.

Ogsaa jeg hørte det, mit Barn! ogsaa jeg; men fra ham kom det i en raa Form, uden Fiinhed og Elegance. Jeg smigrer mig med at være den Første, der har fremsat disse fortræffelige Tanker i ligesaa fortræffelige Ord.

Baronessen.

Saa hørte Papa vel ogsaa hvad han sagde om Springeren?

Pelican.

Om Springeren? Nei! Hvad kan der siges om en Springer?

Baronessen.

Han lignede den med Damernes Øine, der er ingensteds og allevegne, der besætte ethvert Felt, og springe til Høire og Venstre, vel skjødesløst, men dog med Plan; der til Slutningen, naar Modstanderen mindst venter det, sætte ham Skakmat.

Pelican.

Det var godt sagt; ja den Carlo er et snildt Hoved.

Baronessen.

Papa kan ikke troe, hvor betydningsfuldt, ømt og kjælent han ved disse Ord saae paa mine Øine — see, saaledes, Papa! (Seer smægtende paa Baronen.)

Pelican.

Ja, han har Sands for det Skjønne, det er aabenbart.

Baronessen.

Mat!

Pelican.

Mat? Jeg? Det var som Pokkers! og just af din Springer. Det var fiint, det maa jeg tilstaae. O, I Fruentimmer! Lokke mine Tanker bort fra Spillet med en Springer, og i samme Øieblik vinde Spillet med den!

Baronessen.

Der kommer Nogen! (De staae op.)

TIENDE SCENE

(Pierrot kommer.)

Pierrot.

Undskyld, Hr. Baron! tilgiv, skjønneste Baronesse! at jeg saa sildig forstyrrer Dem; men det var mig umuligt før at forlade Hans Majestæt. Han var i en Stemning, i en Sindsbevægelse — ja, uden Overdrivelse: den kolde Transspiration transspirerede paa hans Pande.

Baronessen.

Hvilken Ulykke? Er han syg? er han død?

Pelican.

Kjæreste, bedste Pierrot! er vor Plan gaaet i Lyset?

Pierrot.

Nei, saa galt er det da heller ikke. Men tænk Dem — ja hvor faaer jeg Ord fra? — tænk Dem det Utænkelige! Prindsessen ligger for Døden; Grev Lucian er fængslet, fordi han har hugget Øre, Næse og Mund af Prindsen af Godthaab, der traf ham paa Knæ for Prindsessen.

Pelican.

Hvad siger De! Hvilken Skandale!

Baronessen.

O Amor, hvor frygtelig er din Magt!

Pierrot.

Ja det maa De tilforladelig sige to Gange; men det Frygteligste er endnu tilbage: man siger, at Greven skal skydes i Morgen, Prindsessen sættes i Kloster, og at Prinds Godthaab har bestilt en Næse, halv af Guld og halv af Sølv, hos Stadens fortrinligste Guldsmed.

Baronessen.

En Guldnæse? fy! det er afskyeligt.

Pelican.

Men hvad siger Kongen?

Pierrot (trækker paa Skuldrene).

Det gjør mig ondt — Statshemmeligheder!

Pelican.

Pierrot, min gode, fortræffelige Pierrot, ud med Sproget!

Baronessen.

Skal jeg forene mine Bønner med min Faders?

Pierrot.

Jeg kan tilforladelig ikke — strider mod Pligt, mod Samvittighed.

Baronessen.

Pierrot, Pierrot, skal jeg lade mine Vaaben spille? Skal jeg give Dem et Par af mine forførende Øiekast?

Pelican.

Kan De modstaae slige Trusler?

Pierrot.

Jeg giver tabt! et Steenhjerte har jeg ikke. Saasnart Kongen kom hjem, ringede han ad mig. Jeg kom og traf ham i omtalte frygtelige Forfatning. Jeg spurgte om Grunden til hans Sorg. Han, som gik heftig op og ned ad Gulvet, stod med eet stille lige foran mig, tog mig ved Knappen — see, saaledes tog han mig (tager Baronen i Knappen), og sukkede: hvor mange er Klokken?

Pelican.

Hvor mange er Klokken?

Pierrot.

Ja, det var hans egne mærkelige Ord.

Baronessen.

Den stakkels Konge! Tiden piner ham. O, hvor skulde jeg have trøstet ham, hvor skulde jeg have husvalet ham, havde jeg været hos ham.

Pelican.

Men sagde han Intet videre?

Pierrot.

Nu, var det ikke nok? Hvor dyb Betydning ligger der ikke i disse simple Ord: hvor mange er Klokken? Er det ikke det Samme, som om han havde sagt: hvor længe har den Ulykkelige endnu at leve? — Kunde han tydeligere have udtrykt hans nære Endeligt, hans snarlige Overgang til Evigheden, end ved at erkyndige sig om den flygtige Tid?

Pelican.

Nei, det er vistnok! Saa den stakkels Greve maa døe?

Pierrot.

Ja, han maa døe! Kan De faae Andet ud af Kongens Ord? Jeg kan ikke.

Pelican.

Og er der ingen Redning? Har han ingen Ven, som kan tale for ham?

Pierrot (trækker paa Skuldrene).

Ingen Ven! ingen Redning!

Baronessen.

Jeg beklager den Ulykkelige; han falder som et Offer for den sødeste af alle Følelser. Kjære Pierrot! læg et godt Ord ind for ham i Statsraadet; formild Kongens Hjerte, gjør det, gjør det for min Skyld! (Rækker ham sin Haand.)

Pierrot (kysser den).

For Deres Skyld, naadige Baronesse? Ja, han skal reddes! han skal reddes! Jeg skal hviske Ministeren en Djævel i Øret; jeg skal sige til ham: hvis De ikke frelser Greven, hvis De ikke stemmer for hans Befrielse, skal jeg sværte Dem i Aften, naar jeg trækker Kongens Støvler af.

Baronessen.

Ædelmodige Pierrot!

Pelican.

Fortræffelige Menneske!

Baronessen (seer paa sit Uhr).

Hvor det smerter mig, at jeg nu maa forlade Dem, men det er paa høie Tid. En Soirée hos Grev Pukkeldok gjør Fordring paa min Nærværelse. Papa! Deres Arm! (Afsides til Baronen, idet hun gaaer.) Lunk ham nu dygtig ud om Kongen.

Pelican.

Det skal have gode Veie!

(Pelican følger Baronessen til Vogns.)

ELLEVTE SCENE

Pierrot (ene).

Jeg maa endnu plukke den Gamle for nogle Dukater, det er en absolut Nødvendighed. Jeg er blameret, jeg er ruineret hos den lille, fortryllende Kammerpige, hvis jeg ingen Penge skaffer. Hu, hvor der gaaer Penge til ved Hoffet! til Spil, til Amouretter, til Blondiner og Brunetter, til Laptasker og Coquetter! — Kjærlighed! Kjærlighed! du lader mig tilsidst ikke beholde Strømper paa Benene.

TOLVTE SCENE

(Pelican kommer tilbage.)

Pierrot.

Jeg kommer egentlig, Hr. Baron! for at lade Dem vide, at vore Sager staae fortræffeligt. Kongen er saa forelsket i Deres Datter, saa indtaget, at det

ikke er til at sige. Tænk Dem, forleden betroede han mig ved Afklædningen, at Dandserinden, som havde dandset den Aften, havde havt en Fod, saa lille, saa nydelig, næsten ligesaa nydelig som Baronesse Pelicans.

Pelican.

Det glæder mig, det glæder mig usigelig.

Pierrot.

Kun een Ting mangler mig, for fuldkommen at bøie Hans Majestæts Hjerte.

Pelican.

Og det er?

Pierrot.

Penge!

Pelican.

Penge! Hvorledes?

Pierrot.

Seer De, de sidste jeg fik, udbetalte jeg Jægeren og Livlakaien, for ved enhver Leilighed at berømme Baronessens Skjønhed, Talenter og ualmindelige Egenskaber for Hans Majestæt. Men i denne Tid er en ung Maler Pot og Pande; han er hver Dag et Par Timer hos Kongen. Kunde vi vinde ham, var Spillet vundet.

Pelican.

Rigtig! han kunde tale om Idealer, om qvindelig Fuldkommenhed, om jordisk Skjønhed i him-

melsk Dragt — han kunde slaae directe paa min Datters Stræng. Troer De, han kan vindes?

Pierrot.

Uden Tvivl! Konstnere ere altid i Pengeforlegenhed; dersom De vilde anvende en halvtredsindstyve Dukater, saa ...

Pelican.

Med Fornøielse! Raad over min Kasse. Tag Alt, tag Meer end der er; hvad siger det, naar min Datter bliver Dronning?

Pierrot.

Jeg skal tale med ham endnu i Aften. Han maler i denne Tid paa en Bjørnejagt, som han skal præsentere for Kongen i Morgen. Der var en ypperlig Leilighed til at tale om det Tamme, om det Yndige, ved Siden af det Vilde og Frygtelige.

Pelican.

Fortræffeligt! han maa vindes. Men De taler om en Bjørnejagt. Veed De, hvorledes min Familie har faaet Navnet Pelican? — Det var ogsaa paa en Bjørnejagt. To Bæster af Bjørne angrebe paa Jagten vor Konges Tip—Tip—Tip-Oldefader — ja, endnu meget længer tilbage. Hans Majestæt var saa godt som leveret, da begyndte min Tip—Tip—Tip-Oldefader, der den Gang som Gardist ledsagede Kongen, at tude akkurat som en Pelican — det var en Færdighed, han havde erhvervet sig ved lang Øvelse. Som sagt, han tudede, frygtelig tudede han; Bjørnene

bleve bange og toge Flugten, og Kongen optog til Løn for denne Hædersdaad min Forfader i Friherrestanden og gav ham Navnet: Pelican de Pelicantuder.

Pierrot.

Ja, det er forunderligt, hvordan det gaaer til i Verden. Min Bedstefader var ogsaa en Gang paa Jagt med vor Konges Bedstefader. Der kom ligeledes to Bjørne — nei, det er sandt! der kom kun een. Bjørnen styrtede sig i Galop mod Kongen, men hvad gjorde min Bedstefader? Han trak først sin Kjole, saa sin Vest, og saa, med Respect at sige, sin Skjorte af. Den viklede han meget omhyggelig om den venstre Arm; i den høire Haand tog han en Syl, som han altid bar hos sig, thi af Haandværk var han Skomager. Nu kom da Bjørnen, men min Bedstefader jog een, to, tre, sin med Skjorten omviklede Arm ned i Flaben paa Bæstet, og mens Bjørnen bed til, stak han med Sylen dens Øine ud. Til Belønning fik han for sig og sine Efterkommere Privilegium paa Kammertjenerskabet og til evig Tid Navn af Pierrot Øienforblinder.

Pelican.

Høist vidunderligt! Men følg med mig, saa skal De faae Pengene.

TREDIE AKT

FØRSTE SCENE

(En Sal hos Hertugen af Championa.)

(Grev Svane og Pitoretti komme ud fra Sideværelset; Begge med Hatten i Haanden.)

Pitoretti.

Et Ord, Hr. Greve!

Svane (kold).

Til Tjeneste.

Pitoretti.

Forklar mig, hvormed jeg — vistnok imod min Villie — har fortørnet Dem. De flyer mig, De undgaaer enhver Berøring; naar jeg viser mig, forsvinder De, og for alle mine Ord har De kun lukkede Øren.

Svane.

Saa? Jeg er lidt døv paa mit venstre Øre. Maaskee ...

Pitoretti (gaaer om til den anden Side).

Tillad mig da at vende mig til det høire.

Svane.

Undskyld! men vigtige presserende Forretninger ...

Pitoretti.

Blot to Ord, og jeg skal ikke længere være Dem til Besvær.

Svane.

Til Besvær? Tværtimod! Deres Selskab vilde til enhver anden Tid være mig den største Fornøielse; men desværre ...

Pitoretti.

Nei, De maa høre mig; De vil undgaae mig, og jeg takker kun Hændelsen for denne Leilighed.

Svane.

Nu, hvad har De at sige? men turde jeg udbede mig det i muligste Korthed.

Pitoretti.

O, det skal ikke stjæle fem Minuter af Deres kostbare Tid. Jeg formoder, at Grunden til Deres Adfærd er den Bøn, jeg gjorde for nogle Uger siden.

Svane.

Bøn, hvorledes? Troer De, at jeg tager Deres Gudsfrygt ilde op? Bed, min Ven! bed Morgen, Middag og Aften — tværtimod at støde, skal denne exemplariske Dyd opbygge mig. Nei, vær De rolig! Deres Opførsel har mit fuldkomne Bifald, og idet jeg siger Dem Farvel, forsikkrer jeg Dem tillige om min ubegrændsede Agtelse. (Vil gaae.)

Pitoretti.

Hvis jeg ikke havde noget Alvorligt paa Hjerte, vilde jeg meget gjerne lee; men De maa virkelig høre mig.

Svane.

Jeg troede De var færdig.

Pitoretti.

Nei, endnu ikke. Bønnen var, hvis De vil erindre det, til Dem, og ikke til Himlen; imidlertid var mit Ønske om Bønhørelse ligesaa varmt, som om det Modsatte havde været Tilfældet. Den angik ...

Svane (seer paa sit Uhr).

Det er mig umuligt at tøve længer; Hans Majestæt ...

Pitoretti.

Den angik Comtessen, Deres elskværdige Datter. Jeg anholdt om hendes Haand, da jeg besidder hendes Hjerte. De gav mig intet Svar den Gang. Fjorten Dage ere forløbne, De har overlagt Sagen; hvis jeg derfor nu anmoder Dem om et Svar, vil De vist ikke finde det ubeskedent.

Svane.

Nei, i Sandhed! men jeg har virkelig endnu ikke overlagt Alt.

Pitoretti.

Tillad mig at opklare, hvad der endnu er dunkelt.

Svane.

Seer De — ja, Tingen har en Hage — De elsker min Datter: det var det Første.

Pitoretti.

Dermed er vi paa det Rene.

Svane.

Men elsker Comtessen ogsaa Dem? Er De fuldkommen vis —?

Pitoretti.

Jeg smigrer mig med at besidde hendes Tilbøielighed.

Svane.

Rigtig! De smigrer Dem dermed; men ikke sandt, det indrømmer De: Smiger er langt fra Sandhed?

Pitoretti.

Med Fornøielse!

Svane.

Altsaa er det langt fra at hun elsker Dem.

Pitoretti.

Nei, Hr. Greve! den Slutning kan jeg ikke bifalde. For at tale tydelig, erklærer jeg, at jeg besidder Comtessens Hjerte.

Svane.

Hjerte — ja hvad er Hjerte? det er atter et meget vaklende Ord. Hendes egentlige Hjerte har De dog ikke, det maa De indrømme mig?

Pitoretti.

Hr. Greve! vi er ikke Børn længer, og hvor underholdende endog Deres Spøg er, vil dog et bestemt Svar være mig langt kjærere.

Svane (afsides).

Støde ham vilde jeg nødig; men saalænge jeg har Haab om at fange en Konge, kaster jeg ingen Krog til en Kammerherre. — Bedste Ven! De har Ret, De vil have et Svar — ikke saa?

Pitoretti.

Jo, det var mit Ønske.

Svane.

Nu, De skal faae det! men giv mig Betænkningstid til i Morgen, blot til i Morgen! Lad denne Fest med al sin Alarm gaae forbi, saa vil vi i Rolighed afgjøre Tingen.

ANDEN SCENE

(Kongen træder ind.)

Kongen.

Hvad seer jeg? Gode Venner! og som det lader, i et Rendezvous.

Svane.

Jeg kom her, for at aflægge et Besøg hos Hertugen af Championa.

Pitoretti.

Mit Ærende var det samme; imidlertid er vi Begge gaaet forgjæves, Hertugen er ikke hjemme.

Kongen.

Saa løber ogsaa jeg April. (Afsides til Pitoretti.) Er Prindsessen til Stede?

Pitoretti.

Ja.

Kongen.

Det kunde aldrig træffe sig bedre. Jeg maa tale med hende, inden Faderen kommer tilbage; skaf mig blot Grev Svane af Veien.

Pitoretti.

Det er det Letteste af Verden. Deres Majestæt behøver blot at berøre min Kjærlighed til hans Datter, at anbefale mig til hans Gunst, saa vil han paa Øieblikket tage Flugten.

Kongen.

Godt! det skal skee. Grev Svane! et Ord under fire Øine.

Svane.

Hvilken Naade! (De gaae hen i Baggrunden.)

Pitoretti.

Nu er han i Klemme! Hvilke Forhaabninger, hvilke Drømme om Throner og Kroner ville ikke gaae til Grunde i denne Samtale! — See, hvor han bliver forlegen — Blik, Mine, Stilling, Alt tyder paa den dybeste Sønderknuselse. — Arme Svane! dit Haab synger sin Svanesang. Dog hvad skader det? Mit Haab voxer en Alen for hver Tomme dit tager af. Hvor han seer ynkelig ud! hvor han klemmer

sin ulykkelige Hat! — Stakkels Hat! stakkels Hoved, som den tilhører!

Svane (nærmer sig med Kongen).

Deres Majestæt! Deres kongelige Naade er i Sandhed for stor.

Kongen.

Ingenlunde! Negt mig ikke den Fornøielse at bidrage til Deres Datters Lykke. Og jeg forsikkrer Dem, jeg skal alvorlig formane min letsindige Kammerherre; han skal blive den lydigste Ægtemand og den fortræffeligste Svigersøn af Verden. Pitoretti!

Pitoretti.

Min Konge!

Kongen.

Jeg har afgjort Alt med Grev Svane. Han lægger med Glæde sin Datters Haand i Deres.

Svane.

Men, Deres Majestæt! betænk ...

Kongen.

Jeg har betænkt Alt. Jeg tilbyder mig selv som Forlover og skal ikke glemme Brudegaven.

Svane.

Men ...

Pitoretti.

Hr. Greve! De gjør mig usigelig lykkelig.

Svane.

Men — Deres Majestæt! — Hr. Kammerherre! — men — men — jeg forsikkrer Dem ...

Kongen (med Vægt).

Om Deres fuldkomne Bifald til mit Ønske — ikke?

Svane (sukker).

Jo!

Kongen.

Nu, det glæder mig. Og nu Farvel, min kjære Greve! Anbefal mig til Deres elskværdige Datter. — Pitoretti! følg med Deres Svigerfader; han vil gjøre Dem bekjendt med sine Planer for Deres tilkommende Lykke. (Pitoretti og Svane bort.)

TREDIE SCENE

Kongen (ene).

Nu Amor, hjælp! Laan mine Ord din Tunge,
Mit Blik din Kraft; thi nu er Prøvens Stund.

(Han gaaer hen mod Sideværelset. Døren aabnes, og Championetta træder ud. Hun skifter Farve, da hun seer Kongen, og holder sig ved en Stol.)

Championetta.

Ridder Antonio!

Kongen.

Det er mig, Prindsesse!
Dog, De er syg — De blegner — De faaer ondt?

Championetta.

Et Anfald blot af Svimmel, der gaaer over.

Kongen (afsides).
O hvilken Trøst! Hiint fagre Rosenskjær,
Der nys paa Kinden døde, fødes atter.

Championetta (sætter sig).
Tillad mig ...

Kongen.
Undskyld, at jeg umeldt kommer;
Jeg søgte Hertugen.

Championetta.
Han er ei hjemme;
Fra tidlig Morgenstund er alt han borte.
Hvert Fortidsminde fængsler her hans Øie,
Det Gamle selv er ham et ungt Bekjendtskab,
Hvorfra kun nødig han sig river løs.

Kongen.
Og møder intet Minde Deres Blik?

Championetta (reiser sig og gaaer frem).
Nei, jeg var kun et lille Barn, da Skjæbnen
Os førte bort herfra. Jeg skuer Intet
Som før mit Øie traf; mig hilser Ingen
Med Gjensyns kjære Ord: vi saaes en Gang.

Kongen.
Mig under Lykken disse Ord, Prindsesse.
Hvor priser jeg mit Held! jeg ene staaer,
Om ei bekjendt, dog een Gang seet, for Dem.
Og ingen Nyhed Deres Syn er mig,
Det var mit Øies Gjenstand tidt, ja daglig.

Championetta.

Hvorledes? De har forhen kjendt mig?

Kongen.

Ja.

Bliv ei forundret; thi mit Ord er Sandhed.
En Maler med sit Konstnerøie saae Dem
Paa sine Vandringer: De stod paa Klippen,
Med Ryggen lænet mod den haarde Steen.
Han useet nærmed sig, og medens let
De Blikket svæve lod fra Jord til Himmel,
Stjal han med livfuld Pensel alle Træk.
Saadan ved Konstens Hjælp jeg vandt et Billed
Af hvad der levende mig tryller her.

Championetta.

Ja, hine Klipper var min Vandrings Maal!
Hver Top, hver Spids jeg kjender — hver en Dybde,
Som lokker Øiet med sin mørke Kløft.
Der stod jeg tidt og saae paa Skyens Flugt,
Naar piilsnar gjennem Luften hen den foer
Og snart bedækked Himlen, snart den aabned;
Derfra jeg skued Dagens første Straaler,
Og Aftnens røde Glands, naar Solen sank;
Da fløi min Tanke med det sidste Lys —
Det tabte sig; men Mindet blev tilbage.

Kongen.

Og De var lykkelig?

Championetta.

Ja, lykkelig;
Thi Alt var mine Venner, Jord og Himmel.

Kongen.

De har ei mistet disse Venner, nei!
De har erhvervet fleer. O, mig forund
Det samme Navn! Det første Øiekast,
Der mødte mig fra disse ædle Træk,
Gav Følelsen af Venskab — giv mig Navnet!

Championetta.

Velan — min Ven! Vær altid da min Ven.

Kongen.

O, rige Ord, som gjemmer flere Skatte,
End Tungen nævne kan. Og dog, hvor gjerne,
Hvor gjerne bytted jeg selv dette Navn
For et, der huldt forener Venskabs Gave
Med Rettighed til Vennen at beskytte.
De fremmed er og eier ingen Broder:
Skjenk mig en Broders Rettighed og Navn!

Championetta.

De giver mens De fordrer; dog en Broder
Har meget Ansvar og kun liden Løn.
Det kunde angre Dem, og Deres Søster
Var dobbelt eensom da; hun misted Vennen
Naar først han Broder var, og ham hun tabte,
Naar han sit Venskab tabte for sin Søster.

Kongen.

O, De har Ret, og jeg har atter Uret!
Hvad er en Broder? Nei, jeg har et Navn
Endnu tilbage, mere kjært end alle.
Og dette Navn, som huldt forener Alt:

Ven, Broder; meer, ja meer end Ven og Broder,
Skjøndt Begges Skikkelse det laaner tidt;
Som Tungen ei tør nævne, om end Øiet
Har mange Gange sagt det — o, forund,
Forund mig dette Navn! Er Ja for meget,
Da siig blot intet Nei, og jeg har Nok.

Championetta.

Antonio —

Kongen.

Lad mig haabe kun, Prindsesse!
Thi skjønt er Haabet, selv dets Frygt er sød,
Dets Barn er Drømmen, Længsel er dets Moder.
Rov mig ei denne Drøm! og var den end
Lig Nattens kort, og flygtig som dens Skygge,
O dræb den ei med Ord! Vær ikke Dagen,
Der jager bort det skjønne Drømmebilled!

Championetta.

Min Ven Antonio!

Kongen.

Hvad var Livet mig,
Før Hjertet fødte dette gyldne Haab?
En Ørk foruden Kilde, ak, en Nat
Hvor ingen klare Stjerner glimted frem.
Men ved det første Blik i disse Øine,
Da vaagned i mit Bryst det rige Haab,
Og tændte hundred Lys, hvor før var Mørke.
Det blev en Bro, hvorpaa jeg dristig vandred
I nye Verdner ind — hvor salig Stilhed
Formælte sig med Jordens friske Lyst.

O, vend ei Blikket bort! Lad her mit Øie
I Sjælens klare Speil see Haabets Billed!

Championetta.

Antonio!

Kongen.

Lever intet Haab for mig?

Championetta (seer paa ham).

Haab søger Vished — Vished selv jeg savner.

Kongen.

Du elsker mig! Hvor flygted Tvivlens Sky
Ved dette Glimt af dine Øines Lys!
Siig at du elsker mig! dog nei, siig Intet!
Ti kun, men see paa mig med samme Blik!

Championetta.

O Ven! nu faldt den tunge Steen fra Hjertet.
Ja, det var Kjærlighed; jeg nu det veed.

Kongen.

Du fagre Uskyld! du vil elske mig?

Championetta.

Og du forsmaaer mig ei?

Kongen (tager hendes Haand).

Min vundne Rigdom!
Glandsfulde Perle! altfor reen for mig.

Championetta.

Ja, tag min Haand! min hele Sjæl den følger,
Thi jeg er Intet meer foruden dig.

Den første Gang da mig dit Øie traf,
Fløi dig mit hele Hjerte strax i Møde.
Hvor kort er Tiden ei fra denne Stund,
Og dog hvor lang! Fryd, Længsel, Savn og Smerte
Har vexlet tusind Gange siden da.

Kongen.

Vaadt er dit Blik — siig, er det Bud fra Sorgen?

Championetta.

Et Brev det er, som Hjertet til dig skrev;
Af Fryd det dyppede sin Pen i Taarer,
Og tegner ømt med dem Antonios Navn.

Kongen.

O fagre Sprog, som Kjærlighed dig laante!
Hvor rig er ei din Sjæl! hvor reent dens Speil!
Din Mund hvor rød! Er den en Blomst til mig,
En Rose, som tør plukkes af min Læbe?

(Kysser hende.)

Ha, Trylleblomst, som voxer frem paany
Naar let den brydes; som med yndig Farve
Fortryller Øiet og med Toner Øret!

Championetta.

Og du vil altid elske mig som nu,
Ei mindre ømt; men altid lige varmt?

Kongen.

Ei mindre — nei! thi Elskov er et Heelt,
Tag kun en Deel deraf, og den er Intet.

Championetta.

Og denne Stund er Sandhed? denne Glæde
Er ei en indbildt Lykkes korte Drøm?

Kongen.

Den Dag ei komme vil, som den forjager.

Championetta.

Hvor skjøn er Sandhed da? Det fagreste
Af mine Minder er ei halv saa yndigt.
Den har ei rynket Pande denne Sandhed,
Har ei den tunge Alvors strenge Sprog;
Den gjør mit Hjerte let, som Fuglens let!

Kongen.

Hvis det vil flyve, lad til mig det flyve!
Men skjenk mig Rosen først, der her det smykker;
Den gjemmer jeg som denne Times Minde.

Championetta.

Den falme vil; snart visne disse Blade —

Kongen (tager Rosen).

Og dog — hvor skjøn, hvor duftende og frisk!
Glands har den som din Kind, som Læben Farve,
Dog skarpe Torne det har Læben ikke.

Championetta.

Den saarer dig.

Kongen.

O, det er sødt at bløde,
Naar Skjønhed saarer.

Championetta.

Giv mig den tilbage!
Hvad du har elsket, skal du ei see visne.

Kongen.

Saa tag den! I din Haand paany den blomstre!
Væk med din Læbes Duft dens Kraft igjen.
Eet Kys, og eet kun paa dens røde Blad! —
Nu lad den hvile ved det Bryst, hvor Døden
Er mere sød, end Livet udenfor.

Championetta.

O vær mig tro, naar jeg er falmet selv
Som dette Blad!

Kongen.

Tro, som den Blinde tro,
Der een Gang Dagen saae før Øiet brast,
Og dog paa Lyset troer, skjøndt han ei seer det.
Farvel! — Levvel, mit Lys! Snart er jeg blind;
Thi fjernt fra dig er Mørket, du er Dagen.

Championetta.

Naar seer jeg dig igjen?

Kongen.

I Aften, Hulde!
Ved Festens Glands der søger jeg min Stjerne.

Championetta.

Hvor lang Tid til i Aften! O, Farvel!

Kongen (gaaer, men vender tilbage).

Endnu et Ord! At jeg blandt alle Masker

Den ene kjende kan, som mig er Alt,
Heft denne Rose paa dit fagre Haar,
Og jeg paa Rosen kjende vil dens Søster.

Championetta.

Skee som du vil!

Kongen.

Farvel! Og tænk paa mig,
Thi uden dig min Sjæl har ingen Tanke. (Bort.)

FJERDE SCENE

Championetta (ene).

Kom Sorg! thi han er borte. Hyl mig ind
I Natten kun! Lad ingen Stjerne lyse
Foruden Tankerne om ham! Kun ham
Og intet Andet vil min Sjæl bevare.
Hvad var mit Liv? og hvad er Verden for mig?
Dens Skjønhed og dens Glands er Intet meer,
Thi Himlens Herlighed har nu sig aabnet.

FEMTE SCENE

(Hertugen af Championa kommer.)

Championetta (iler ham i Møde).

Min Fader, o min Fader!

Hertugen.

Kjære Barn!

Championetta.

Hvi tøved du? Her har han været!

Hertugen.

Hvem?

Championetta.

Ridder Antonio! — Han ...

Hertugen.

Som Kongens Brev
I Gaar mig overbragte?

Championetta.

Ja, han selv.

Hertugen.

Det gjør mig ondt, at han ei traf mig her.
Jeg er i Gjeld til ham; den første Straale,
Som Lykkens Sol i mange Aar mig gav,
Den bragte han.

Championetta.

O, hvis du havde seet ham!
Et Mønster er han paa de ædle Sæder.
Høihed er paa hans Pande, og hans Øie,
Skjøndt mildt og venligt, har det Stores Præg.
Han skjenkte mig sit Venskab — ja min Fader!
Jeg føler mig ei længer fremmed her,
Thi ham jeg kjender.

Hertugen.

Barn, du bliver varm.
Han skjenkte dig sit Venskab? Hvo er han,

Der ødsler med en Mønt, som ei forlanges?
En Ridder, simpel Ridder?

Championetta.

Meer, min Fader!
En ædel Mand er han.

Hertugen.

Du kjender ham?
Hvoraf? hvorfra?

Championetta.

Hvoraf?

Hertugen.

Nu vel, hvoraf?
Seer du, du veed det ei.

Championetta.

O jo, jeg veed det!
Ham stemplede Naturen; hvad er sandt,
Hvis den gav Løgnen slig en ædel Bolig?

Hertugen.

O let Bedaarede! hvis Fod nu gjør
Det første Skridt i Verden: Du vil kjende
Ved første Blik hvad tidt bedrog den Vise?
Af Synet lærer du, hvad alle Sandser,
Forened' med Fornuft og Skarpsind, knap
Igjennem Aar os lærer at forstaae:
En Andens Sindelag og Charakteer.
Du tager med Taknemlighed mod Venskab,
Som bydes dig ved første Øiekast,

Mod Venskab, Frugt af hele Livets Sæd,
Og hvo er han, som byder sligt? en Fremmed,
Af Navn dig knap bekjendt; hvis Dristighed,
Naar efter Prøven jeg skal dømme Manden,
Gaaer lige Skridt med Indbildskhed og Daarskab.
Sørg ei, mit kjære Barn! en lille Lære
Lad det kun være dig. Tro mig, hvert Ord
Som her dig bringes, krydret sødt af Smiger,
Er, ret beseet, ei møntet paa dig selv.
En Deel af Ordet gjelder kun Prindsessen,
Din Stand og Rang, maaskee din Skjønhed med;
En Deel beregnet er paa Landsbypigen,
Paa den Eenfoldige, som blot har Øren,
Men ingen Tanker — kun den mindste Deel,
Maaskee den sletteste, dit Væsen gjelder.

Championetta.

O Fader, det er frygteligt!

Hertugen.

Kom, Barn!
Tør bort med Taaren denne lille Sorg. (Begge bort.)

SJETTE SCENE

(Scenen forandres til et Værelse hos Lucian.)

Lucian (sidder med Haanden under Kinden og seer hen for sig).

Hvor langsomt glider Tiden! hvert Minut
Det næste standser i dets lette Løb
Og tvinger Flygtigheden selv til Hvile.

Hver Times Slag, der som en kjærlig Moder
Før bragte nyfødt Glæde paa sin Arm,
Der drev til Virksomhed min Fod og aabned
Mit Blik for Nydelse, mig nu kun hilser
Som tro Paaminder om den samme Sorg.
Et Kredsløb gaaer min Tanke — samme Vei,
Hvorpaa den vandred før, den gaaer tilbage,
Og knuust Forventning, yndefulde Drømme,
Forvandlede til Sørgesyner, følge
Nu i dens Spor. —
O Lykke! hvad er du?
Dit Net bedaarende du kasted om mig;
Du viste mig din Skat; selv vakte du
I dette Bryst Begjærlighed og Haab;
Du ledte smilende min Haand — og nu,
Da jeg vil gribe hvad du selv mig tilbød:
Nu flygter du, og skuffet her jeg staaer,
Seer paa din lette Flugt, seer Herligheden,
Hvormed du lokked mig, for evig svinde.

(Reiser sig og gaaer frem.)

Hvad var min Brøde? Den, at troe paa Lykken,
Og dog for Lykken ei mig selv at svigte;
Ei taale Hovmods Sprog, ei agte Æren
For ringere end Kjærlighedens Bud.
Nei, denne Kjærlighed var selv min Brøde,
Og dristig, som min Tanke, var mit Haab;
Det steg mod Stjernen, thi den smilte til mig;
Det voved sig fra Jorden op i Himlen
Og gjorde Naadens Straaler til sit Bytte.
Men Alt sin Grændse har, og vee den Arme,

Der ei erkjender den; der dristig griber
Det Høieste, fordi dets Glands ham tryller:
Hans Fald er vist, er end hans Skyld kun Daarskab.

Og er jeg reent forladt? Har jeg da Intet,
Slet Intet meer, nu Skjæbnen har forvandlet
Mit gyldne Haab til Støv? Er ingen Udsigt
Meer aaben for mig? Er mit hele Liv
En sluttet Bane, ved hvis Maal jeg staaer?
Har jeg da ingen Venner? Har mig Kongen,
Der før mig elsked lig en trofast Broder,
Da reent forstødt? Er Lykkens Sol da svunden,
Blot ved den ene Sky, som den fordunkled?
Ja — ned i Mulm og Nat gik Lykkens Sol,
Eet har jeg tabt, som Intet mig erstatter!

(Bliver Prindsessens Vifte vaer, som stikker frem af Vesten.)

Hvad der? En kjær Erindring — hendes Vifte!
En Ven i Nøden, hvor alt Andet svigter,
Et Pant paa Kjærlighed, saa fiint og yndigt.
Velkommen, sidste Minde om en Elskov,
Hvorpaa min Længsel seer med friske Taarer!
Du svigter ei, du er endnu mit Eie,
Og hun, som gav mig dig, er evig tabt.
Saa leger Skjæbnen med os! Dog, velkommen!
Tilvift mig hendes Aande! Bring et Suk,
Ak ikkun eet, fra hendes fagre Læber!
Siig mig et Ord til Trøst fra hendes Hjerte,
Hvor du saa ofte hvilte, yndigt vugget!
Saa holdt hun dig — saa — saa hun kyssed dig,
Da til sin Ridder hun mig selv udkaared.

Her staae de tvende Hænder; fast og ømt
De holde sammen her til evig Tid —
O Fastheds Billed mellem lutter Bølger!
Thi hvad har Varighed i dette Liv?
Hvad Styrke, saa det Tidens Magt kan trodse?
For denne Magt hvert Baand er Spindelvæv,
Og selv foranderlig, den Alt forandrer:
Af Kjærlighedens Pile gjør den Braadde,
Der hefte sig ved Hjertets Rødder fast:
Trøst flygter, Glæde svinder, Haab gaaer under;
Hvad der bestaaer, er Smerte kun og Savn.

FJERDE AKT

FØRSTE SCENE

(Skuepladsen er en Sal paa Slottet.)

(Kongen. Hertugen af Championa.)

Kongen.

Er De forsonet, Hertug?

Hertugen.

Ja, min Konge!
Hvad større Naade kunde jeg mig ønske?
Min Æres Saar er lægt, mit Tab erstattet,
Hver mørk Erindring fra den svundne Tid
Opveies rigelig af denne Stund.
Mit Skib, omtumlet haardt af Livets Bølger,
Har naaet den sikkre Havn. Det blev min Lod,
At høste Venskab af den fjendske Sæd,
Og gavnlig Lærdom af den bittre Sandhed.
Vel graaned mine Haar i Modgangs Skole,
Men hvad jeg tabte har jeg atter vundet:
En Fyrste, som mig elsker, og ved ham
En virksom Dag endnu før Livets Aften.

Kongen.

Det er mit Haab, at denne vise Virken
Maa staae ved høire Side af min Throne,
Og bringe Thronen Held og Landet Lykke.

Hertugen.

Haand, Hoved, Hjerte, Alt er for min Konge!
Opfyldes Hjertets Haab, igjen jeg møder
Mit fordums Syn, det skjønneste jeg kjender:
En ung Monark, besjælt af ædel Iver
For Dyd og Ret; en Fader for sit Folk,
Vel ung af Aar, men dog i Viisdom gammel.

Kongen.

Mit Ønske gaaer den samme Vei; men derhos
Har jeg et andet, ikke mindre varmt.

Hertugen.

Et Ønske — hvilket?

Kongen.

See, De har en Datter,
Der, skjøndt mig knap bekjendt, mit Hjerte fængsler
Med alle Baand, der snoes af Amors Haand.
Ei blot har Rygtet talt til hendes Priis,
Men hine Træk, hvori Naturen tegned
Sin rene Høihed, mig for Øie kom.
Jeg elsker hende — o, bliv ei forundret!
Kald det ei Ungdoms Letsind, ikke Daarskab;
Giv det ei hine Navne, hvormed Klogskab
Betegner Ufornuft; thi Alt er Sandhed.

Jeg elsker hende, og den første Bøn,
Jeg gjør til Vennen, er om Navn af Søn.

Hertugen.

I Sandhed, min Forundring har ei Grændser,
Og hvis et Maal den havde, var det Fryd.
Vel fatter jeg ei denne Elskovs Udspring;
Dens Fødsel er mig Trylleri, dens Vext
Er mig en dunkel Gaade — dog min Sjæl
Har intet Ønske mere længselsfuldt.

Kongen.

Men — om Prindsessens Hjerte alt var bundet?

Hertugen.

Det er et Spørgsmaal, som jeg tør besvare:
Frit hendes Hjerte er, som Fuglens frit,
Der hæver første Gang til Flugt sin Vinge.
Hun træder som et Barn for første Gang
I Verden ind: Alt fremmedt er og nyt,
Alt ubekjendt, og Amors Lænker meest.

Kongen.

Det klinger som Musik for mine Øren.
Og De min Talsmand er? De lover mig,
At være Tolken for mit Hjertes Bønner?

Hertugen.

Ja, Deres Aand skal tale med min Tunge.

Kongen (tager en lille Æske fra Bordet og giver Hertugen den).

Tag denne Bagatel! — Hvis, som jeg haaber,
Hun laaner Øre til min varme Bøn,

Da lad til Tegn paa at jeg bønhørt er,
Mig see ved Festen hendes fagre Skabning
Med denne Kjærlighedens Gave smykket.

Hertugen.

Jeg gaaer, og naar jeg vender her tilbage,
Da bringer jeg mit Barn: en stille Gjest,
Med Hjertet fuldt af Tak og rigt paa Lykke. (Bort.)

ANDEN SCENE

Kongen (seer efter ham).

Det vil jeg ikke haabe, ædle Hertug!
Bring hende sorgfuld, og min Sjæl er glad,
Bring hende munter, og mit Haab er ude.
Lad mig ei see den lette Fod, der iler
Henrykt til Maalet, men kun Alvors Skridt.
Det er en Prøve, som jeg gjør paa Guldet,
Før om mit Diadem dets Krands jeg fletter;
En Jagt det er, hvor Tvivlen efterstræber
Med verdslig Høihed og med Smigers Doner
Enfoldig Uskyld og et barnligt Sind.

TREDIE SCENE

(Pitoretti kommer.)

Kongen.

Velkommen! Nu, hvordan løb Sagen af?

Pitoretti.

Som jeg ventede det: Min kjære Svigerfader klap-

per mig med den ene Haand og slaaer mig med den anden.

Kongen.

Saaledes er det rigtigt!

Pitoretti.

Han kan endnu ikke faae Kongegrillerne ud af Hovedet. Han gaaer omkring og drømmer; ridser Kroner i Sandet med sin Stok, kaster saa et Blik til min Nøgle og sukker.

Kongen.

Han veier begge mod hinanden.

Pitoretti.

Jeg kan ikke fortænke ham deri. (Tager et Brev frem.) Her bringer jeg Deres Majestæt et Brev fra Prindsen af Godthaab, hvis Navn iøvrigt kun slet harmonerer med hans nuværende Opholdssted.

Kongen.

Hvor er han da?

Pitoretti.

For Øieblikket ligger han for Anker — ikke for Haabets, men for Fregatten Taalmodigheden's.

Kongen.

Er han gaaet om Bord?

Pitoretti.

Ja. Om sex Timer gaaer han under Seil og siger disse Kyster et evigt Farvel.

Kongen (læser Brevet).

Hvilken Tone! Han taler som en Mentor til sin Lærling. — — Ih, hvorfor ikke? — — Vel — meget vel, min kjære Prinds; som De behager.

Pitoretti.

Han tager Afsked?

Kongen (seende i Brevet).

Ja vist! Han lader os vide, at han endnu et Par Timer vil vente paa en Erklæring om Prindsessens Anger, samt paa mit Løfte om Grevens exemplariske Afstraffelse. I Tilfælde af begge Dele, vil han — hvor naadigt! — endnu staae ved sit Tilbud. I modsat Fald — dog nok herom!

(Lukker Brevet sammen.)

FJERDE SCENE

(En Page melder: Prindsesse Mathilde! hvorefter han igjen fjerner sig. Mathilde og Comtesse Svane træde ind. Kongen gaaer mod Prindsessen; Pitoretti og Comtessen blive i Baggrunden.)

Kongen.

Mathilde, kjære Søster! hvordan gaaer det?
Har du endnu lidt Skræk i Blodet?

Mathilde.

Nei,
Den er forbi, og Frygt er kun tilbage.

Kongen.
Frygt er ei ulig Skræk — dog hvorfor frygte?

Mathilde.
Min Broder, tør jeg tale frit fra Hjertet?

Kongen.
Tal! tal! Hav fuld Fortrolighed til mig.

Mathilde.
Jeg kan ei elske Prindsen.

Kongen.
Nu, og Grunden?
Thi uden Grund var aldrig før din Villie.

Mathilde.
Jeg kan ei ...

Kongen.
Det vil sige: Du vil ikke.

Mathilde.
Alt i mit Bryst oprører sig mod ham:
Hans Stolthed, Kulde, spodske Blik og Ord —
Alt hader jeg. O Broder, tving mig ikke,
Læg ikke Baand paa Hjertets gyldne Frihed!

Kongen.
Er jeg Tyran? Og dog, han fik mit Ord.

Mathilde.
Hvad er et Ord?

Kongen.

En Konges Ord er Meget:
Den faste Grund det er, hvorpaa man bygger.

Mathilde.

Sin Lykke, ja, men ei en Andens Sorg.

Kongen.

Nu vel, jeg vil det løse, dette Ord;
Din Lykke er mig Meer end Prindsens Vrede.
Men først et andet Spørgsmaal —

Mathilde.

Hvilket?

Kongen.

Du
Er ei oprigtig mod mig; og hvorfor?
Du tier — nu vel, et Navn jeg nævne vil,
Som skal din Tunge løse: Lucian —

Mathilde.

Min Broder!

Kongen.

Siig mig Alt, forti mig Intet!
Du har fornærmet Prindsen; Lucian
Var Vidne til hans Nederlag som Elsker.
Sligt glemmes ei; thi Æren saaret er.
Siig mig, var det den første Gang at Greven
Bedrog mit Venskab, for at vinde dit?
Var det det første Stævnemøde?

Mathilde.

Hør mig!
Fordøm kun mig, naar blot du ham tilgiver!

(De gaae tilbage og fortsætte Samtalen; de Andre træde frem.)

Pitoretti.

Som jeg siger: Alt er klappet og klart. Deres Fader giver sit Samtykke, Intet mangler i vor Lykke. Nu kun en Hytte, dyrebare Julie! kun Maaneskin og Kildevand, hvad mangle vi saa?

Julie.

Hvor De taler! En Hytte, Maaneskin og Kildevand — tak, min Herre! denne Lykke vil jeg overlade Dem; jeg maa udbede mig lidt Mere.

Pitoretti.

Unøisomme! og det er?

Julie.

Har De Lyst at høre en Liste paa mine Fornødenheder.

Pitoretti.

Jeg er lutter Øre.

Julie.

I Stedet for en Hytte ønsker jeg en elegant Bopæl, store Værelser, prægtige Meubler, Silkegardiner og ostindiske Gulvtæpper.

Pitoretti.

O Amor!

Julie.

I Stedet for Maaneskin: gjennemsigtige Vaser,

brillante Lysekroner og straalende Astrallamper. Det, min Ven, er den huuslige Lyksaligheds ægte Maaneskin.

Pitoretti.

Upoetiske!

Julie.

For det Tredie, aldeles intet Kildevand, men derimod delikate Drikkevarer og udsøgte Spiser. Hver Aften en critiserende Thee, hvori jeg præsiderer; Bal hver ottende, og Concert hver fjortende Dag.

Pitoretti.

Daare, Daare! Hvad bliver der saa af den huuslige Lyksalighed?

Julie.

Den nyde vi, naar vi, en halv Snees Vogne i Følge, kjøre ud i de fortryllende Skove. Der, min elskværdige Ven, er jeg Deres Schæferinde og De min Schæfer.

Pitoretti.

Og Gjesterne? Dog vel aldrig vore Faar?

Julie.

Nei, Vidnerne til vor Lykke. Jeg er venlig, naadig og nedladende; De er paa een Gang Ægtemand og opvartende Kammerjunker.

Pitoretti.

De mener formodentlig Kammerherre?

Julie.

Nævn ikke det Ord Herre! det er, som jeg hørte den haardeste og meest skærende Trompetlyd.

Pitoretti.

Jeg seer vel, at jeg bliver Slave; dog at bindes af Rosenlænker kan aldrig fornedre. Elskværdige Julie! tør jeg udbede mig Deres Befalinger for Fremtiden?

Julie.

Lyd mig i Alt, og jeg er tilfreds.

Pitoretti.

O hvilket Liv! hvilket fortryllende Liv! Det vil bestaae af lutter Lyden og Nyden.

(De gaae tilbage. Kongen og Mathilde træde frem.)

Kongen.

Og du gav Prindsen Haab, skjøndt du var bunden?

Mathilde.

Ei Haab, min Broder; nei, jeg undveg kun
Hver øm Anmodning med et konstigt Ord,
Der sagde Intet, skjøndt det lød som Alt.

Kongen.

Det var ei ærligt; dog det Gamle være
En opgjort Regning mellem os — kun Sandhed,
Fra nu af, Sandhed mellem dig og mig!

Mathilde.

Og —

Kongen.

Lucian Tilgivelse jeg skjenker;
Dog maa han bort.

Mathilde.

Herfra?

Kongen.

Ja, herfra bort.
Det var kun Straf, hvis her han dvælte længer.
Jeg er i Gjeld til ham; mit Liv han redded
I Gaar paa Jagten; denne Gjeld betaler
Jeg end i Dag. — Nu ingen Sorg, Mathilde!
Lad ingen Sky formørke meer dit Øie,
At det kan straale reent og klart i Aften!

Mathilde.

O, lad mig Festen flye! Hvad skal jeg der,
Hvor Alt vil minde mig om hvad jeg tabte?

Kongen.

Nei, du tør ikke savnes. — Hvorfor Taarer?
Hvad ei forandres kan, bør ingen Graad
Afpresse Øiet, om end Savn det gi'er.

Mathilde.

Her er min Haand! det Løfte giver jeg.

Kongen.

Og jeg et Andet: Hvad en Søster kan
Forvente af en Broder, vent af mig.

(De gaae tilbage, de Andre frem.)

Pitoretti.

Hvorledes finder Prindsessen sig i sin Skjæbne?

Julie.

Som en Mand.

Pitoretti.

Og er dog kun en Qvinde!

Julie.

Kun en Qvinde! Tag Dem i Agt! See paa denne Sko og skjælv. Vee Dem, naar den først er bleven en Tøffel.

Pitoretti.

Det er Damernes Lykke, at der af enhver Sko kan gjøres en Tøffel; Herrernes Lykke er det, at Tøfler igjen kunne blive til Skoe.

Julie.

Hvorledes det, min Herre?

Pitoretti.

Seer De: jeg sætter den Mulighed, at jeg i de gyldne Hvedebrødsdage kom under Tøflen —

Julie.

Ja, det er ikke alene muligt, men høist sandsynligt og næsten vist.

Pitoretti.

Nu vel, jeg sætter et andet Tilfælde: nemlig at De i Tidens Løb kom til at dandse efter min Pibe — o bliv ikke vred! det er jo kun et Indfald.

Julie.

Det er et Udfald, og det et alvorligt. Men lad gaae! Jeg dandser altsaa efter Deres Pibe; hvad følger saa deraf?

Pitoretti.

Ligefrem, at Tøflen igjen er bleven en Sko; thi med Tøfler lader sig ikke dandse.

Julie.

Indbildning! Intet uden Indbildning! — Dog, hold op med Spøg! Seer De, hvor alvorlig Prindsessen seer paa Kongen?

Pitoretti.

Ja, hun smiler just ikke.

Julie.

O, stod det i min Magt at gjøre hende lykkelig, jeg kunde offre Alt!

Pitoretti.

Tys! hun kommer. Lad Ingen høre hvor Lidt jeg gjelder hos Dem; det vil skade mit Renommée.

Kongen (nærmer sig med Prindsessen).

Tillad mig, Comtesse Svane, i Deres Nærværelse at gratulere Pitoretti. De vil gjøre ham lykkelig, gjør ham ogsaa ydmyg og lydig.

Pitoretti.

O, Deres Majestæt, jeg er allerede saa føielig og bøielig som et Siv. Det mindste Pust af Comtessens Mund er i Stand til at sætte mig i Bevægelse.

Mathilde.

Skjøn paa Deres Lykke, Kammerherre! De faaer en fortræffelig Kone: lidt egensindig, men meget oprigtig; lidt lunefuld, men ogsaa fuld af Lune.

Julie.

Deres Høiheds Ord ere saa anbefalende, at min Lillefinger virkelig rødmer af Undseelse.

Kongen.

Pitoretti! Følg med Damerne.

(Alle bort uden Kongen.)

FEMTE SCENE

Kongen (ene).

Og nu til Lucian, min Ven og Fjende!
Han angre skal, og saa tilgives Alt.
Hvad angre? Nei, det var en ussel Hævn.
Hans Lykke vil jeg gjøre; dog, til Maalet
Han ledes skal i Blinde, lig Mathilde. (Bort.)

SJETTE SCENE

(Skuepladsen forandres til den samme, som i tredie Akts første Scene. Championetta træder ind, klædt i grøn Maskedragt, som Diana. Sulla følger hende med Pynt.)

Championetta.

Nu Haaret!

Sulla.

Ja, Prindsesse, det er Kronen
Paa hele Værket, og med Rette kaldes
Frisuren Toilettets Hovedsag,
Thi Hovedet er Sagen som behandles.
— Men hvor fortabt De staaer ...

Championetta.

For første Gang
Jeg skal mig stille frem i denne Kreds

Af aldrig seete Folk; for første Gang
Jeg mønstres skal — og saa i denne Dragt,
Med Jagtgudindens Kogger om min Skulder.

Sulla.

Paa Dragten mangler Intet. O Diana
Var vist ei skjønnere den Gang hun leved,
End hendes Billed her. — Sæt Dem, Prindsesse!

(Prindsessen sætter sig og lader sig frisere.)

Championetta.

Det er min Faders Villie, ikke min.

Sulla.

Hvad gav jeg ei, for blot at være Vidne
Til denne Fest, til alle disse Masker,
Den ene mere broget end den anden.

Championetta.

Hvis man nu taler til mig? Intet Svar
Har jeg paa rede Haand.

Sulla.

Aa, intet Andet!
Svar som Diana. Siger man Godaften,
Da blink med Maanen kun og siig Godnat.

Championetta.

Ja du forstaaer det godt! — Hvor er nu Maanen?

Sulla.

See her! Halv fuld den er og blank som Guld.

Championetta.

Sæt den kun høit.

Sulla (hefter den i hendes Haar).

Ja høit! See, hvor den funkler!
O der vil regne Complimenter ned,
Og Suk vil stige op til denne Maane.

Championetta (sukker).

Troer du?

Sulla.

Hvordan? De selv jo sukker. Nei,
Lad Andre sukke, Maanen smiler kun.
Hvor er De smuk! hvor vil man flokkes om Dem!
O, stod jeg skjult i Salen, for at see,
Hvordan De alle Damer vil fordunkle!

Championetta.

Heft mig i Haaret denne Rose!

Sulla.

Hvad,
En Rose? — Nei, det hører ikke til.

Championetta.

Alligevel!

Sulla.

See kun paa dette Kobber,
Hvorpaa Dianas Dragt aftegnet er,
Der findes ingen Roser.

Championetta.

Du har Ret,
Men sæt mig Rosen dog ved Maanens Side.

Sulla.

Nu vel, skjøndt det er galt.

Championetta.

Nei det er just
Som det skal være. — Sidder nu den fast?

Sulla.

Ja fast.

Championetta.

Og kjendelig?

Sulla.

Men dog urigtig.

Championetta.

Nei, Nei! Giv mig et Speil! — (Beskuer sig.)
Ja det er Rosen,
Hans Rose —

Sulla.

Hvis?

Championetta (reiser sig hurtig).

Man kommer! Tag dit Speil!

SYVENDE SCENE

(Hertugen træder ind.)

Hertugen (til Sulla).

Lad os alene her et Øieblik.

(Sulla bort. Han betragter Championetta.)

Din Dragt dig klæder vel!

Championetta.

Og dog, min Fader,
Dog tykkes jeg mig fremmed i min Klædning.

Hertugen.

Alt er jo her dig fremmedt; selv det Ord,
Jeg nu dig bringer fra vor unge Konge,
Maaskee vil undre dig.

Championetta.

Du var hos Kongen?

Hertugen.

Ja, Barn! og hvad jeg vented har jeg fundet:
En ædel Hersker, halv en Yngling end,
Og dog en Mand i Ord og Gjerning.

Championetta.

Sikkert
Var han retfærdig mod dig.

Hertugen.

Meer end dette.
Den skjønne Tid, da jeg hans Fader kjendte,
Da vi, af samme Alder, samme Tanker,
Stod fast forenede, før Avind saaede
Sin Sæd imellem os - - ja denne Tid,
Skjøndt længst forsvunden, saae jeg vendt tilbage.
I Sønnen Alt jeg finder hvad mig bandt
Til Faderen: det samme ædle Sind,
Høihed med Godhed, Kraft med Mildhed blandet.

Championetta.

Dit Værd han har erkjendt!

Hertugen.

Med aabne Arme
Han gik mig strax i Møde; fuld Erstatning,
For hvad der kan erstattes, gav hans Løfte;
Og Ærens Flamme, som i Øiet lyste,
Er Borgen for hans Ord.

Championetta.

O, det er skjønt!

Hertugen.

Du skulde seet ham selv! thi Ungdoms Friskhed,
Forenet smukt med Tænksomhed, har dannet
Hvert af hans Ansigts Træk. Det milde Øie,
Et Speil for Aandens Skjønhed, taler høit
Naar Læben tier; men naar saa denne aabnes,
Et dobbelt ædelt Sprog hvert Hjerte vinder.

Championetta.

Faaer Kongen jeg at see?

Hertugen.

Endnu i Aften,
Ham og hans Hof du seer i Festens Glands.

Championetta.

Da vil jeg mindes dig, og glæde mig
Paa hans og dine Vegne.

Hertugen.

Dig han kjender.

Championetta.

Mig — hvorfra?

Hertugen.

Jeg veed det ei. Hans Ord
Var at han kjendte, at han agted dig.

Championetta.

Jeg saae ham aldrig.

Hertugen.

Dog har dig han seet.
Ja, Championetta! denne ædle Konge,
Hvem Alt vi skylde — han, hvis Øie vinder
Ved første Møde Hjertet, elsker dig.

Championetta.

Han elsker mig — Hvorledes?

Hertugen.

Mig han aabned
Sin Sjæl og lod mig læse Tankens Skrift:
Han elsker dig, og gjennem mine Ord,
Der svagt kun tolke dig hans Hjertes Attraa,
Han beiler til dig.

Championetta.

Det er Spøg! Du vil
Forsøge kun hvor vidt mit Hovmod rækker.

Hertugen.

Nei, Barn! det Sandhed er; han elsker dig,
Din Haand han vil, omkring din Pande vil
Han Diademet flette.

Championetta.

Kjære Fader,
Det er ei muligt. Aldrig seet og kjendt,
Og elsket dog — nei, nei! Ei sandt, min Fader,
Det er ei muligt?

Hertugen (giver hende Juvelerne).

Troer du, jeg dig gjekker?
Lad disse Stene tale! dem han sender.
Han vil dig see med dette Bælte smykket,
Som Tegn paa, at hans Bønner du har hørt
Og taget dem til Hjerte. — Du forstummer?

Championetta.

Hvad har du sagt, min Fader!

Hertugen.

Barn! du blegner —

Championetta.

Det er umuligt! Siig, det er umuligt!
Hvis det var Sandhed —

Hertugen.

Hvorfra dette Sprog?
Hvad Ondt, hvad Frygteligt, hvad Andet end
Hvert Hjertes Lyst, er gjemt i mine Ord?

Championetta (synker ned paa en Stol).

Min Sorg! Min Lykkes Død —

Hertugen.

Kom til dig selv!
Hør mig med Rolighed og tving hver Tanke,

Som ængster nu dit Bryst. Vil du, at jeg,
Der Kongen gav mit Ord, skal her det bryde,
Og uden skjellig Grund ham saare dybt?
Vil du, at jeg skal støde bort vor Lykke,
Just som jeg vaagnet er af Sorgens Nat,
Og atter huldt mig Livets Sol tilsmiler?
Betænk dig vel, min Datter! Hvorfor gjøre
Mit Haab, dit Held, til Intet for en Grille?

Championetta.

O Fader!

Hertugen.

For en Grille! thi hvad Andet
Er denne Vægring? Er dit Hjerte frit,
Ubundet ei? Er alle dine Ønsker
Endnu ei Drømme? Hvad er ønskeligt,
Som her ei bydes? Hvad er meer end Haabet,
Det dristigste? En Konges Kjærlighed!
Og hvilken Konges? Magt og Høihed er
Hans mindste Fortrin; Sjælens Adel, præget
I kraftig Ungdomsskjønhed, er hans Smykke.

Championetta.

Min Fader!

Hertugen (tager hendes Haand).

Kjære Barn! Min elskte Datter,
Hvem jeg gav Livet, hvem jeg offred gjerne
Mit eget Liv, hvis til dit Held det var:
Troer du, at dette gamle Øie seer
Ei klart som dit, naar det din Lykke gjelder?
Troer du, at Haab om Ære, Glands og Magt,

Og hvad der blender Mængden, mig forblindte
Ved dette Valg? Troer du, at her jeg kunde
Benytte dig som Middel for min Stolthed?
Opoffre dig, blot for mig selv at spare
For en Ydmygelse, der mig kun traf?

Championetta.

Tal ikke saa, min Fader! Alt hvad du vil,
Alt, Alt for dig!

Hertugen.

Og vil jeg Andet da,
End hvad der er din Lykke?

Championetta.

Den er svunden!

Hertugen.

See Kongen blot, og hvis han ei forsoner
Dig med mit Ønske; hvis du ei kan elske
Hvad der har fængslet mig, da løser jeg,
Endskjøndt med Smerte, Løftet som jeg gav.
Men jag nu hver en Sky fra Panden bort!
Spænd Bæltets Diamantgjord om dit Bryst,
Og trods bag Skjoldet alle Frygtens Pile!

(Gaaer til Døren og vinker; Sulla træder ind.)

Naar her du færdig er, da kald paa mig. (Bort.)

OTTENDE SCENE

Sulla.

Prindsesse! hvad er hændt? De græder —

Championetta.

Intet!

Sulla.

Hvad skal jeg?

Championetta.

Hefte dette Smykke om mig.

Sulla (spænder Bæltet om).

Hvor prægtigt! Hvilken Glands! Er dette Grunden
Til disse Taarer? Tusind Taarer græd jeg,
For een af disse Stene kun at vinde.

Championetta.

Det var for dyrt betalt.

Sulla.

Betragt dog Bæltet!
Som det var støbt om Livet glat det sidder.

Championetta.

Saa meld min Fader, at jeg her er færdig.

Sulla.

Græd ei, Prindsesse! Deres smukke Øine
Ta'er Skade, og de skjønne Stene vinder
Ved Taaren ei i Glands.

Championetta.

Ja bort med Taarer!
Dog — dette Bælte trykker om mit Hjerte.

Sulla.

Skal jeg det løsne lidt?

Championetta.

Nei. lad det sidde!
Sig Hertugen. at nu jeg er beredt. (Sulla bort.)

NIENDE SCENE

Championetta (ene).

Knap født. er Haabet dødt; dets Liv er udslukt,
Og af min Drøm jeg vaagner til min Skræk.
Den hele Glæde var et Stjerneskud,
Der viste sig. og funkled og forsvandt,
Just som dets Deilighed mit Øie trylled.

O. hvi forlod jeg Hjemmet! hine Lunde,
Der skabte mig et Paradiis og qvæged
Med Duft af Fredens Palme; hine Bjerge,
Hvorfra jeg skued i en fremmed Verden,
Hvis Indhold Digterne fortolked mig,
Naar jeg i deres Sange mig fordybed.
Nu seer i andet Lys jeg denne Verden!
Den glade Sang, som da mit Hjerte daared,
Har sig forvandlet til et Sørgeqvad.

(Hun holder Haanden over Øinene og siger.)

O, Elskovs første Drøm i dette Bryst,
Som paa din lette Fod omkring mig vandred,
Med Haab i Øiet, Himlen i din Røst:
Hvi flygted du med Hjertets stjaalne Lyst?
Du svandt, og Livets Billed sig forandred,
Min Fryd blev Graven, Taaren blev min Trøst. —
Ja, nu forstaaer jeg først de bittre Ord!

Men ingen Taare her i Smertens Bæger,
Thi for en Faders Lykke jeg det tømmer!

(Hun gaaer mod Hertugen, som træder ind.)

Hertugen.

Du smiler, det er ret! Kom, Vognen holder,
Den fører os til Festen.

Championetta.

Jeg vil følge. (Begge bort.)

FEMTE AKT.

FØRSTE SCENE

(Skuepladsen forestiller et Cabinet.)

Kongen. Pierrot.

(Kongen sidder paaklædt som spansk Ridder paa en Stol; Pierrot ligger paa Knæ foran ham og spænder hans Skospænder paa.)

Pierrot.

Ja, Deres Majestæt! Slotsgaarden er fuld af Vogne. Alle ere ankomne. Fiolinerne ere allerede i fuld Gang ovre i Riddersalen — nu gaaer Spillet for sig. (Begge reise sig.)

Kongen.

Min Kappe og Hat!

Pierrot (lægger Kongen Kappen om Skulderen).

Her!

Kongen.

Masken!

Pierrot.

Her er Masken!

Kongen (som beholder Hat og Maske i Haanden).
Hvor er du i Aften?

Pierrot.
Paa Galleriet, som Tilskuer.

Kongen.
Hør, jeg faaer et Indfald! skaf dig en Kappe af samme Snit og Farve som min, og tag denne Hat.

Pierrot.
Hvorledes, Deres Majestæt! Deres Hat?

Kongen.
Ja vel! Enhver vil kjende mig paa dette Diamantspænde; og jeg vil just være ukjendelig.

Pierrot.
Men jeg?

Kongen.
Nu, dig tager man for Kongen; det er just min Hensigt. Spil din Rolle fiint; du behøver hverken at sige Ja eller Nei, hvis man tager dig for mig. Kan du under denne Hat vinde dig et Hjerte, har jeg Intet derimod.

Pierrot.
Men, Deres Majestæt ...

Kongen.
Intet Men; gjør som jeg siger. Afsted! Hent dig en Kappe og Maske, og mig en Baret. Hurtig!

(Pierrot bort.)

Kongen.

Nu, Championetta! staa nu din Prøve! — Ha, hvor brænder mit Hjerte! Alt ligger paa Vægtskaalen: hele Livets Tab eller Vinding. Men, er det ikke Daarskab, at rive hende fra mig selv, for selv at vinde hende? at lade mit Navn stride med mit Jeg om denne Perle? O Perle! bevar din hvide Glands, skift ikke Farve! — Skal jeg fortsætte Spillet, skal jeg sætte Alt paa det sidste Kort, eller tilstaae hende Alt? — Nei, nei, jeg vil trække mit Nummer i Lykkens Lotteri! Hvo ikke vover, ikke vinder.

Pierrot (kommer).

Her, Deres Majestæt, er jeg i den spanske Kappe, og her er Baretten.

Kongen.

Godt! Vær nu forsigtig. Naar man taler dig til, forstil din Stemme. Lad Alle troe, at du er mig; men siig det ikke. Ti, tal, lee, græd, fløjt, syng! Alt som du vil; kun bær dig klogt og kongeligt ad. (Bort.)

Pierrot (sætter Hatten paa).

Et godt Raad, naar jeg bare kunde følge det. Een er jeg da vis paa jeg faaer paa Halsen — Baronesse Pelican. Jeg har sagt hende, at hun kunde kjende Kongen paa Hatten, og nu! — — Hvor vil Damerne flokkes om mig, naar de faae Nys om at jeg er Kongen; Haandtryk og Fodtryk, ømme Blik, intetsigende men meget betydende Ord, Suk og Buk,

Smidsken og Hvisken, Svaien og Neien, Sludder og Sladder — hu! alt det Djævelskab, som kom ind i Verden med Moder Eva og nær havde taget Livet af Fader Adam: Alt vil styrte over mig, elendige Pierrot, og angribe mig Syn, Hørelse, Lugt, Smag og Følelse! O Fruentimmer, Fruentimmer!. (Bort).

ANDEN SCENE

(Mellemdækket gaaer op. Scenen forestiller en stor Sal, pragtfuldt oplyst. I Baggrunden to aabenstaaende Fløidøre, hvorigjennem man seer ind i Riddersalen. Masker bevæge sig derinde frem og tilbage. Der spilles en Marsch, hvis Toner efterhaanden tabe sig.)

Tersitto

(klædt som Troubadour, med en Cither over Skulderen, styrter ud fra Salen med Masken i Haanden.)

Nei, jeg holder det ikke længer ud! Gid Fanden have alle Troubadourer og Carlo med, der fik mig til at iføre mig denne Dragt. Jeg kan ikke gaae ti Skridt uden at støde paa en Dame, som vil have mig til at synge Viser for hende. Den eneste, jeg kan, har jeg allerede gjentaget tyve Gange. Og saa skal jeg tale fiint, gjøre Cour og slaae om mig med Complimenter — o, havde jeg dog fulgt mit eget Hoved! trukket Stalduniformen paa, taget Sporer paa Støvlerne og Ridepidsk i Haanden, saa kunde jeg have behandlet dem Alle som Heste; det forstaaer jeg! men dette — See der!

(Tager Masken for.) der har vi igjen den fordømte Amanda, der ikke lader mig Fred et Øieblik.

Amanda (maskeret).

Hvi flygter du, min Aimar? Hvi unddrager du mig dit hulde Skue? Hvor kan du, Elskovs kjælne Sanger, være saa grusom?

Tersitto.

Min naadige Frøken! De maa virkelig undskylde mig; men der er en Hede derinde saa man maa blive gal.

Amanda.

Hvad Under! I din Nærhed flyer Kulden, du alle Hjerters glødende Kakkelovn! Men nu er vi alene; syng sødt, syng blødt for mig!

Tersitto.

Jeg har allerede sagt Dem hundrede Gange, at jeg synger meget slet; den eneste Vise, jeg kan, er om en Smededatter.

Amanda.

Hvorfor saa gjenstridig, min Aimar!

Tersitto.

For Pokker! mit Navn er ikke Aimar.

Amanda.

Hvad? er du ikke Troubadouren Aimar, som vinder alle Hjerter med din søde Stemme?

Tersitto.

Ja ... ja seer De, Troubadour er jeg nu rigtignok for i Aften. —

Amanda (afbrydende).

Saa syng da! skal din Dame bede forgjæves?

Tersitto.

Nu, den Tjeneste kan jeg da gjerne gjøre Dem.

(Lader som han spiller paa Cither og synger.)

Jeg gik mig ud i Lunden,
Der mødte jeg Smedens Datter;
Jeg kyssed hende paa Munden,
Det tykke, fede Lam!

Amanda.

O, fortryllende! Endnu, endnu en Gang!

Tersitto (synger igjen det Samme).

Amanda.

Aimar, Aimar! jeg kan ikke længer holde mine Følelser tilbage. O, fordom ikke Qvinden, der ikke mere ændser sit Kjøns Grændser, der gjør Vold paa sit undseelige Hjerte, for at dæmpe sin umaadelige Smerte. (Kaster sig om hans Hals.) Jeg elsker — elsker — elsker dig!

Tersitto.

Au, au! De trykker mig ihjel!

Amanda.

Nei, De er da ogsaa reent utaalelig! (Demaskerer sig.) Er det et Svar paa en Kjærligheds-Erklæring?

Tersitto.

Hvad? Carlo i Fruentimmerklæder! Nu har jeg seet Magen!

Carlo.

Men, kjæreste Ven! hvorledes bærer De Dem ad? Er De en Troubadour? De har jo Manerer som en Staldkarl, og Sprog som en Studepranger. Har De reent forglemt min Instrux? De skulde være let, adræt, uhyre galant, og bestandig have Troubadourernes Valgsprog paa Læberne: *à dieu mon ame! ma vie au roi! mon coeur aux dames! l'honneur pour moi!*

Tersitto.

Ja, De har godt ved at tale! Jeg vilde ønske, det Troubadourskab var Pokker i Vold. Jeg har aldrig været saa ilde til Mode som i Aften; jeg har ikke Fred for Damerne et Øieblik. Alle vil i Færd med mig; jeg skal spille, synge, snakke og dandse, og kan hverken det Ene eller det Andet.

Carlo.

Dristighed, min Ven! intet Andet mangler Dem. Seer De: jeg kan heller ikke gjøre Fordring paa at være en fuldkommen Dame, eller at besidde alle qvindelige Fuldkommenheder, og dog har jeg vundet en halv Snees Hjerter i denne Klædning. Den Konst at vinde er ikke vanskelig, den bestaaer kun i, til rette Tid at flye og komme i Møde.

Tersitto.

Slet ikke i Andet?

Carlo.

Det Øvrige er Smaating: lidt Tanke og mange Ord; en Slump Selvtillid; et Qvintin Sandhed blandet med et Centner Smiger; et svagt Haandtryk, et sagte Suk, fugtige aabenstaaende Øine, en hængende Næse og en smilende Mund.

Tersitto.

Nu, det var da ikke uopnaaeligt! Men siig mig, hvad gjør De i denne Dragt?

Carlo.

Speider efter Hemmeligheder! To Damer har allerede gjort mig til deres Fortrolige. Jeg har erfaret deres Amouretter og givet mine til Priis. Tusinde Opdagelser har jeg gjort; de dybeste Indsigter har jeg faaet i Qvindehjertets Mysterier. Begge disse mine Veninder elske. I Søndags fik de Begge Øie paa en Cavaleer; Begge følte om Mandagen saadanne underlige Fornemmelser; Begge vare veemodige i Tirsdags og melankolske i Onsdags; om Torsdagen gik der et Lys op for Begge og de saae hvori det stak; i Fredags lagde Begge deres smaa Hoveder i Blød; i Gaar udkastede de Planer, og i Dag skal de udføres — og gjet! hvem er begge de Ulykkeliges Lykkelige? — jeg selv! Men see der, en Maske! — Til Side, saa skal De faae hele Historien. (Begge bort.)

TREDIE SCENE

Mathilde

(kommer klædt som Natten, i sort Dragt, besat med Sølvstjerner; hendes Slør er slaaet tilbage).

Hvor er mig Alting tomt! Den muntre Sværm,
Med al sin Lystighed kun Øiet trætter.
Hvorhen jeg seer, jeg møder Glædens Billed,
Den selv er visnet hen.
O, hvad er Glæden,
Hvad er den Lyst, som Jord og Himmel sender,
Naar Hjertets Haab, som giver Livet Farve,
Er ikke meer? — En falmet Blomst den er!
Vel holder i min Haand endnu jeg Stilken,
Men Bladets Skjønhed, Bægrets rige Duft,
Hiint Trylleri, som intet Ord beskriver,
Som hver en Sjæl fornemmer, det er endt!

(Hun vender sig og bliver en Maske vaer, der staaer bag hende; hurtig lader hun Sløret falde.)

Masken.

Hvi sænker du dit Slør, du hulde Nat?
Vel funkle dine Stjerner, ak, men Himlen,
Der gjennnes bag ved Sløret, seer jeg heller.

Mathilde (afsides).

O, hvilken Stemme!

Masken.

Milde, stille Nat!
Jeg er ei stjernekyndig, dog jeg fatter

Ved første Blik din Skjønhed: Glands og Høihed
Din Klædning er; du drager Øiet til dig
Med Lysets Pragt, veltalende, skjøndt stum.

Mathilde.

Ha, hvo er du, som følger Nattens Skygge?

Masken.

Ei Mørkets Ven, skjøndt dig jeg ømt tilbeder.

Mathilde.

Fly Natten!

Masken.

Bred din Vinge over mig!
Jeg hader Dagen, siden dig jeg skued.
Hvad er vel Solen og dens blanke Skin
Mod dine Stjerner? Hvad er dine Stjerner
Mod Himlen, som de skjule?

Mathilde.

Kold er Natten;
Den hører ei de Dødeliges Ord,
Den fanger tusind Suk, og køler stille
Med Rolighed og Taushed Hjertets Flamme.

Masken.

Men Tanker vækker den, de bedste Tanker,
Og søde Drømme, mere værd end Alt.
Kjend her den Drøm, som nys fra dine Stjerner
Steg underfuld og yndig ned til mig!

Mathilde.

Lad mig den høre!

Masken.

Himlen aaben saae jeg,
Og ud fra den en Cherub let sig svang.
Hen over mig han fløi, og gyldne Straaler
Gik fra hans Pande ud. Da faldt fra Skyen
Hans ene Vinge, som jeg hurtig greb.
Bring den til Natten! raabte han: hun løser
Mit Pant, naar kun Mathildes Navn du nævner.

(Han slaaer med Viften hendes Slør til Side og tager Masken af.)

Mathilde!

Mathilde.

Lucian!

Lucian.

See, her er Pantet,
Min Genius skjenkte mig: din hvide Vifte.
Vil dette Pant du løse?

Mathilde.

Ja, mit Hjerte
Er som Cheruben vingeløst: Du eier
Dets hele Kraft, dets Længsel og dets Haab.

Lucian.

Før var det Nat, men Nattens Mulm er svundet,
Skydækket faldt, og Himlen har jeg vundet!

(Begge bort.)

FJERDE SCENE

Pierrot

(kommer leende ind, medens de Forrige endnu ere paa Scenen; naar de ere borte, taler han).

Nei, det er ypperligt! det er ganske excellent!

De tage mig Alle for Kongen; de sværme omkring mig, som Myggene om Lyset — de Stakler! hvor vil de hænge med Næbbet, naar jeg først faaer Masken af. Her har jeg en halv Snees Billetter, som bleve stukne mig i Haanden, ledsagede af de ømmeste Tryk. Lad see! (Aabner en.)

„Du, hvem jeg har elsket, ak, saalænge,
Snart med Smerte, snart med Lyst:
Gid et Suk fra Hjertets rørte Strænge
Maatte trænge
Gjennem disse Toner til dit Bryst!
Emilie."

Stakkels Pige! Romaner har forskruet hendes Hoved! (Aabner en anden og læser.)

„Ofte har jeg seet i Drømme
Os for Alteret at staae.
Dine Blik de var saa ømme;
Jeg har altid troet paa Drømme,
Gjør du ligesaa!
Lauretta."

Et fortræffeligt Raad, fortræffelige Lauretta! Men videre! (Aabner en tredie.)

„Jeg er hverken stor, ei heller lille,
Mine Øine ere ikke graa.
Paa Claveer og Luth jeg godt kan spille,
Harpens Strænge kan jeg ogsaa slaae.
Af Gemyt taalmodig, from og stille,
Ord og Tanker helst jeg sparer paa.
Første Gang jeg føler Elskovs Smerte
Nu, jeg byder Dem mit lille Hjerte.
Clothilde."

Ih, det er jo et ypperligt Fruentimmer! Hende maa jeg mærke mig; det lader til, ret at være en Pige for mig. Men hvem kommer der? En ny Clientinde! (Gaaer lidt tilbage.)

FEMTE SCENE

(Baron Pelican i sort Domino, og hans Datter, klædt som Schæferinde, træde ind i Salen.)

Baronessen.

Som jeg siger Dem, Papa! det er ham, det er Kongen. Det er netop den Hat, Pierrot beskrev os. Seer De det store Diamantspænde, og den lange, hvide Fjer.

Pelican.

Men er du ogsaa vis i din Sag?

Baronessen.

Fuldkommen! Før gik jeg ham forbi i Trængselen. Jeg greb hans Haand og skrev et »P« i den.

Pelican.

Rigtig! Pandorus -- Og han?

Baronessen.

Nikkede med Hovedet og trykkede min Haand. saa ømt, saa ømt.

Pelican.

Nu, saa til Værket! Bliv du staaende her, mens jeg udfører min Rolle. Alt kommer an paa, at faae ham til at give en Erklæring. Skulde jeg forglemme

Noget, saa hvisk mig det ganske sagte.

(Kaster Kappen og viser sig som Amor, klædt i Tricot, med Vinger paa Skulderen, Bue, Pilekogger etc.; han gaaer hen imod Pierrot.)

Stands, Ungersvend! din Gang; thi Amor for dig staaer.
Her er min Bue, see! — min Piil, mit gyldne Haar.
Naar jeg i Hjertets Prik med denne Piil dig saarer,
Da kommer Længsel først, og derpaa følger Taarer;
Men efter Taarerne der følger vaade Kinder,
Og derpaa følger, at man ilde sig befinder
Nu i sit Hoved, nu i Taaen, nu i Tanden,
Nu er det, som man fik tolv Flasker Viin i Panden.
See, det er Følgerne! Trods ikke Amors Magt,
Men, een, to, tre, pas paa! og eins, zwei, drei, giv Agt!

(Spænder sin Bue og lægger en Piil paa den.)

Pierrot (afsides).

Jeg lader mig hænge, er det ikke den gamle Pelican, der spiller Amor! Ha, ha, ha, kunde jeg snappe Baronessen bort og blive Baron!

Pelican (stammende).

See Schæferinden hist —

Baronessen (hvisker).

See Phyllis, see den Hulde!

Pelican.

See Phyllis, see den Hulde!
Til Kjærlighed jeg har forvandlet hendes Kulde.

Hun brænder alt for dig; brænd du, brænd du igjen!
Tag dette Skud! (Skyder en Piil paa ham.)
og nu Adieu! Adieu, min Ven!
(Tager sin Kappe paa, og gaaer hurtig ud. Pause.)

Pierrot (nærmer sig).
Phyllis! jeg er saaret.

Baronessen (afsides).
O, han forstiller sin Stemme!

Pierrot.
Amor har truffet mig med sin Piil.

Baronessen.
Ogsaa mig, Damon!

Pierrot.
Phyllis! elsker du mig?

Baronessen.
Damon! elsker du mig?

Pierrot.
Noget ganske umaadeligt!

Baronessen.
Jeg ikke mindre! (Demaskerer sig. Stum Omfavnelse.)

Pelican (kommer ind igjen).
Naa, det var hurtig! — Fordømte Feiltagelse! (Trækker Baronessen til Side.) Det er ikke Kongen! Du har dog taget feil; jeg saae ham i dette Øieblik inde i Riddersalen.

Baronessen.

Hvad siger De, Papa? Det er umuligt!

Pelican.

Det er vist! See kun, hvor lille er ikke Denne mod Kongen! Og du har demaskeret dig — hvad skal vi gjøre?

Baronessen.

Han maa give en Erklæring. Tal til ham, Papa!

Pelican (tager sin Maske af og gaaer hen mod Pierrot).

Min Herre! Hvo De endogsaa er — jeg beder, jeg forlanger, jeg fordrer, at De viser Dem i Deres sande Skikkelse. Det som nylig er foregaaet, grunder sig paa en Feiltagelse. De seer her en gammel adelig Familie for Dem. Vor Ære kræver, at De giver os en Erklæring om evig Taushed — altsaa min Herre, tal, tal!

Pierrot (ryster paa Hovedet).

Pelican.

Hvorledes, min Herre? — Min Herre! jeg troer, tænker og mener, at, at ... Masken af, min Herre!

Pierrot (vil gaae).

Pelican (stiller sig i Veien for ham).

De har seet, hvem vi er; De maa vise os, hvem De er.

Pierrot.

Der bliver Intet af! (Vil gaae.)

SJETTE SCENE

(Pitoretti og Comtesse Svane komme fra Riddersalen. Den Første klædt som Ridder, med et stort Skjold, hvorpaa er malet en Tøffel; den Anden som Ridderdame. De ere Begge umaskerede.)

Comtessen.

Hvad gaaer her for sig! Hvad seer jeg! Baron Pelican — Baronesse ...

Baronessen.

O, staa os bi mod denne Forræder!

Pelican.

Han har paa det Føleligste fornærmet os. Han har givet sig ud for Kongen; beskæmmet min Datter og mig, og i os alle de afdøde Pelicaner.

Pitoretti.

Hvem er dette Uhyre?

Baronessen.

Det er just det, vi ikke veed.

Pelican.

Jeg har fordret, han skal demaskere sig og give os en Erklæring.

Comtessen.

Nu, min kjække Ridder! Ud med Sværdet! det er for en Dames Ære.

Pitoretti (lægger Haanden paa Kaarden).

Ubekjendte! Jeg, som uværdig er denne ædle

Dames Tøffelridder, og som kun lever og aander i hendes Befalinger; jeg opfordrer Dem herved høitidelig til at aftage Deres Maske. I modsat Fald ...

Pierrot (afbrydende).

For Deres egen Skyld beder jeg Dem betænke ...

Alle.

Af med Masken!

Pierrot.

Hvis De endelig forlanger det ...

Alle.

Af med Masken!

Pierrot.

Nu, for mig gjerne! (Demaskerer sig.)

Alle.

Pierrot!

Pierrot.

Ja, Pierrot!

Baronessen.

Ulykkelige! hvor tør du vove ...

Pelican.

Det skal hævnes! ja, ved alle de afdøde Pelicaners Ære, det skal hævnes! Først fortælle os at vi skal kjende Kongen paa Hatten ...

Pierrot.

Hvad kan jeg for det? Det var Kongens egen Villie, at jeg skulde tage denne Hat paa.

Baronessen.

Var det ogsaa Kongens Villie, at du skulde erklære mig din Kjærlighed? at du, du Nederdrægtige! ...

Pierrot.

Men Herre Gud, var det ikke Dem selv, som ansporede mig dertil? Skød ikke Baronen en Piil af mod mit Hjerte?

Comtessen.

Hvad for Noget? Fortæl!

Pierrot.

Ja, han traadte frem som Amor.

Pitoretti.

Som Amor?

Pelican (sagte til Pierrot).

Stille, Pierrot! Intet Ord om Amor, og Alt er tilgivet. Der kommer Nogen — følg med mig!

(Pelican, Baronessen og Pierrot bort.)

SYVENDE SCENE

(Kongen, i sort Domino, træder ind i Samtale med Championetta, som har et hvidt Slør for Ansigtet. De holde sig i Baggrunden, og først naar Pitoretti og Comtessen ere borte, komme de nærmere.)

Pitoretti.

Det var en smuk Historie! Baronen som Amor — det gad jeg seet!

Comtessen.

Det Hele gik ud paa at fange Kongen. Den stakkels Baronesse! Men lange Næser høre jo til Familien.

Pitoretti.

Nu, min elskværdige Julie! har De nu længe nok ført mig i Triumf som Deres Tøffelridder? Tør jeg nu tage Orlov?

Comtessen.

Hvad vil De?

Pitoretti.

Gaae, og iføre mig en anden Dragt til Ballet.

Comtessen.

Det er bevilget; men mærk Dem dette: Naar vi nu først ere traadte ind i den alvorlige Ægtestand, lader jeg dette Skjold hænge op i vort Huus. Hver Dag skal De aflægge Løftet at være Tøflen underdanig; til Gjengjeld skal De i mig finde den naadigste Herskerinde.

Pitoretti.

Jeg lover det. Den reneste Sympathi skal omslynge os: har De Tandpine, skal jeg have Hovedpine; har De en spansk Flue bag Øret, skal jeg i det Mindste have et engelsk Plaster paa Næsen; skjender De, skal jeg knurre; smiler De, skal jeg lee — kort sagt: der skal ikke være Mage til min Hengivenhed, Underkastelse og Underdanighed. Er De nu tilfreds?

Comtessen.
Jeg lader mig nøie; thi jeg er nøisom.

(Begge bort.)

OTTENDE SCENE

(Kongen og Championetta træde frem. Kongen demaskerer sig.)

Kongen.
O, gyldne Luna! hvorfor hyller du
I Slør din fagre Kind, mens denne Rose,
Hvis røde Bæger drikker af din Straale,
Mig hvisker trods din Taushed nu dit Navn?

Championetta.
O, var mit Navn ei mig! var jeg en Anden,
Ukjendt, useet, ei elsket men forglemt!

Kongen.
Hvo glemmer Himlens Lys og Maanens Glands?
Det fast mig tykkes i dens milde Straaler,
Som var det gamle Eventyr en Sandhed,
Som var du Luna, jeg Endymion.
Her knæler jeg — vel er jeg ikke Hyrden,
Den skjønne og af Alle den udvalgte,
Men dog hans Løn, det elskovsvarme Kys,
Min Tanke røver alt fra Lunas Læber!

Championetta (slaaer Sløret til Side).
Endymion! Antonio! søde Navne.
Hvad Navn du vil, det kjæreste, jeg har!

Luk dine Øine — jeg dig kysse vil;
Og kunde Hjertets Haab jeg evig fængsle
Med dette Kys! (Kysser ham.) Et Kys hvor ligt en Drøm!
Knap spiret frem, før alt igjen forsvundet.

Kongen (reiser sig).

Jeg drømmer end! Var det ei Kjærlighed,
Der rørte ved min Mund med sine Læber?
Var det ei Amors glade Bud, der kommer
Og byder Hjertet til hans Høitidsfest?

Championetta.

Nei, det var hans Farvel, hans sidste Hilsen,
Hans sidste Smiil, før Afskedstimen slaaer.
En Muur er reist imellem vore Hjerter,
Og af en Faders Lykke blev den bygget.

Kongen.

Hvad har du sagt?

Championetta.

Det er for sidste Gang,
At jeg et kjærligt Ord af dig modtager;
For sidste Gang at jeg dit Øie seer
Som Haabets Speil; for sidste Gang, at jeg
Tør svare dette Haandtryk med et Suk.
Antonio! vi maae skilles —

Kongen.

Hvilken Tanke!

Championetta.

Jeg selv forstaaer den ei. Jeg holdt dig fast,

Som Natten holder fast sin Stjernekrone,
Og dog vi skilles maae.

Kongen.

Her er mit Ord!
Det skal ei skee, hvis det er ei din Villie.

Championetta.

Det er min Faders, og den første Grund
Til hans er atter Kongens.

Kongen.

O, jeg kjender
Vel dette Rygte; dog, min Ven er Kongen.
Han vil ei rive dig fra mig, han vil,
Naar han vor Elskov kjender, selv forsone
Din Faders Ønske med vort Hjertes Haab.

Championetta.

O, var det muligt!

Kongen (pludselig alvorlig).

Championetta! hør mig:
Jeg vil ei fange dig med Ord; jeg vil,
At begge Vilkaar nøie du skal prøve,
For frit at vælge. Alt hvad Kongen byder:
Magt, Høihed, Rigdom, Glands, og det som fængsler
Ei Sindet blot, men tryller hver en Sands
Og gjør en Fest af Livet: disse Goder,
Som bydes af en Konge, ei uværdig
Til Qvindehjertets Gunst — dem har jeg ikke.
Et sparsomt Held, en Lykke, dagligdags
Og let at overgaae, det er mit Tilbud.

Vælg du! og jeg, som agter Frihed meer
End tvungen Glæde, selv naar Frihed saarer,
Jeg uden Klage bære vil min Skjæbne.

Championetta.

Troer du, jeg vælger? Længe har jeg valgt!

Kongen.

Dog — hvis jeg var uværdig denne Godhed?
Hvis Kongen var min Overmand i Alt:
I Hjertets Høihed, som i ydre Lykke?

Championetta.

Vil du mig friste?

Kongen.

Hvis den Lod, at sprede
Velsignelse om sig, du maatte bytte
Med Tarveligheds hjælpeløse Haand? —
Betænk, Prindsesse! ja betænk det nøie;
Thi sildig Anger var et daarligt Held.

Championetta.

Antonio!

Kongen.

Overiil Dem ei, Prindsesse!
Og hvis den mindste Tvivl De føler, da
Jeg giver villig Slip paa mine Ønsker.

Championetta (smertelig).

Antonio! hvilke Ord!

Kongen.

Mit Hjertes Tanker.

Alt er forgængeligt, selv Kjærlighed,
Der kun er flygtig Ungdoms fagre Blomst.
Den Tid kan komme, da Dem haardt vil tynge,
Hvad nu Dem synes let; thi hør mit Raad:
Adlyd Fornuftens Stemme! Lidenskab
Forblinder Øiet. Vær De kold og rolig!
Og mærk Dem disse Ord, fra Sandheds Læber:
Et varigt Gode er det bedste Gode!

Championetta.

Hvem er jeg? — Hvo er du, som taler saa,
Hvis sidste Ord saa uligt er det første?
Vær kold og rolig, ja, vær død og stille!
Ei meer du elsker mig — ei meer, ei mere!
(Heftig.) See, jeg gav efter for en Faders Bønner,
Alt offred jeg for ham: nu er det Intet!
Ei dig! ei Kongen! Ingen af Jer Begge!
Jeg har endnu en Vei, som jeg vil følge,
Som fører mig fra denne falske Jord.
Lad møde, hvad der møde skal! Min Lykke
Har med min Kjærlighed og Fred jeg tabt.
Kun Eet er til endnu — ja, Æren lever!

(Hurtig bort.)

Kongen.

Ha, hvilken Stemme! Og jeg leger end?
Formerer ved den Huldes Qval min Fryd,
Og spiller Hykler under Elskovs Maske?
Bort hver uædel Tvivl om hendes Reenhed!
Her Maalet er, hvor Tvivlen selv tør hvile.

(Bort til et Sideværelse.)

NIENDE SCENE

(Bagdækket gaaer op: de forskjellige Masker vise sig og tumle sig broget mellem hverandre. Musik bag Scenen. Efter et Øieblik kommer Hertugen af Championa, der er i Hofdragt og umaskeret, med Championetta ved Haanden og fører hende frem paa Scenen. Paa een Gang forstummer Musiken, de Maskerede fordele sig, og en Herold træder frem med en Stav i Haanden.)

Herolden.

I Kongens Navn nu falde hver en Maske!

(Gaaer tilbage; Alle demaskere sig.)

Hertugen (til Championetta).

Du skjælver.

Championetta.

Bort herfra! Ifald din Datter
Endnu du elsker: før mig bort, min Fader!

Hertugen.

Er du ei vel?

Championetta.

Nei, syg, til Døden syg!

En anden Herold (træder frem).

I ædle Herrer, Landets første Mænd!
Ved mig forkynder Eder Kong Pandorus,
Vor høie Fyrste, rig paa Magt og Hæder,
At han har kaaret til sin Brud og Dronning
Prindsesse Championetta Championa.
Vor Dronning Championetta leve længe!

Alle.

Leve Kongen!

Hertugen.

Barn! hørte du Heroldens Ord?

Championetta.

Min Fader,
Skal her jeg offres? — Frels mig!

Hertugen.

Der er Kongen!

Championetta (synker ned).

Alt er forbi!

TIENDE SCENE

(Kongen i Ridderdragt, fulgt af Grev Svane, Carlo, Tersitto, Lucian, Pitoretti med flere Hofmænd, kommer fra Baggrunden af Salen og gaaer frem mod Hertugen. Bag efter Kongen følger Prindsesse Mathilde og Comtesse Svane.)

Kongen (seer sig om).

Hvor er hun da?

Hertugen (beskæftiget med Championetta).

Min Datter! kjære Barn!

Kongen.

Hvem ligger der? — min Brud!

(Kaster sig paa Knæ foran hende.)

Vaagn, Championetta!
Hun tier — hun aander ei! O, jeg har dræbt
Den fagre Blomst! Vaagn, vaagn og see mig hos dig!
Hvad, slumrer du? Er dette Døden? Nei,
Saa yndig er den ei. Men end hun aander!
Et Speil herhid! Lad denne Drøm faae Ende,
Hvis ei, da tag mit Liv! (Pause.)
Hun aabner Øiet —

Championetta (slaaer Øiet op).
Antonio! Ven! — Ha bort! o bort!

Hertugen.
Mit Barn,
Kom til dig selv!

Championetta.
Hvor er jeg?

Kongen.
Mellem Venner.
See her din Elsker! Her din Fader! See
Paa disse Folk; thi du er deres Dronning.

Championetta (reiser sig).
Jeg? — Hvem er du? Er du Antonio, som
Forhaanede min Kjærlighed med Spot?
Er du den Falske — ak, den evig Elskte!

Kongen.
Ja, jeg Antonio er, som stred med Kongen;
Jeg Kongen er, der kæmped mod Antonio.

Championetta.
Du Kongen og Antonio? — Du dem Begge?

Kongen.
Ja, Tvivl mig laante begge Skikkelser;
Men du var tro som Guld!

Championetta.
Og Alt var Leg?

Kongen.
Kun ei at dig jeg elsker: det er Sandhed,
Som varer til de sidste Dages Ende.

Championetta.
O rige Trøst! O, meer end fuld Erstatning
For al min Sorg!

Kongen (førende hende frem i Kredsen).
De her forsamlede
Af Rigets ædle Mænd jeg forestiller
Min Gemalinde — Landets unge Dronning!

Alle.
Leve Dronningen!

Kongen.
Hertug af Championa, her træd frem!
(Hertugen boier Knæ for Kongen, som trækker Kaarden.)
Seer Alle her en Mand, der stod sin Prøve
I Skjæbnens Vexelspil: min Dronnings Fader! —
Med dette Ridderslag jeg løser dig,
Min ædle Hertug, af det strenge Bån,

Fra denne Stund den Nærmeste ved Thronen,
Den Første i mit Raad du være skal!

Hertugen.

Som Dag forjager Nat, saadan, min Konge!
Dit Ord hver Fortids Bitterhed udsletter.

(Stiller sig ved Siden af Dronningen.)

Kongen.

Træd frem, Grev Lucian!

(Lucian boier Knæ for Kongen.)

I Fyrstestanden vi optage dig,
Grev Lucian; og til vor Krones Ridder,
Statholder i de sydlige Provindser,
Vi gjøre dig ved dette Ridderslag!
Min ædle Søster gav dig længst sit Hjerte,
Her af din Konge modtag hendes Haand!

(Fører Mathilde hen til ham.)

Lucian.

Kun Tausheds Sprog formaaer min Tak at tolke.

(Stiller sig hos Prindsessen.)

Pelican (træder frem).

Deres Majestæt! Allernaadigste Herre! Jeg tager mig den allerunderdanigste Frihed, at lægge en Bøn for Deres Majestæts allernaadigste Fødder.

Kongen.

Hvad ønsker De?

Pelican.

En Cavaleer, som befinder sig blandt Deres Maje-

stæts Hoffolk, har pludselig — Gud veed hvorledes — fattet en brændende Kjærlighed til min Datter. Min Datter har, paa en forunderlig Maade, ligeledes fattet en overordenlig Kjærlighed til ham. Jeg har imidlertid ikke villet indvilge, førend Deres Majestæt gav Deres Samtykke; thi Cavaleren ...

Kongen.

Hvem er denne Cavaleer?

Pelican.

Den unge Adelsmand af den gamle Adel: Hr. Hofsporespænder Tersitto.

Kongen.

Hvad, Tersitto! Nu, det glæder mig, og til Beviis paa min Tilfredshed med Deres Svigersøn, gjør jeg ham fra min Sporespænder til min Staldmester.

Pelican.

O, Deres Majestæt! det skal være min, min Datters og min Søn Staldmesterens ivrigste Bestræbelse ...

Kongen.

Vel, vel, min kjære Pelican! (Pelican gaaer tilbage.)

Pierrot (træder frem og knæler).

Ogsaa jeg vover at fremkomme med et Spørgsmaal.

Kongen.

Tal!